פערלאג „די וועלט".

א. נעמאנסקי.

פראפעסיאנעלע פעראיינען און זייערע אויפגאבען.

ווילנא, תרס"ו.
1906.

Профессiональные союзы и ихъ задачи.

А. Нѣманскiй.

ВИЛЬНА.
Типографiя «Вдова и братья Роммъ».
Уголъ Духовскаго и Глухого пер. собств. домъ № 1/2.
1906.

אינהאלט־פערצייכניס.

זייטע

I. פון וואנען נעהמט זיך די עשירות (אנשטאָט א פאררעדע) 3

II. די אויפגאבען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען

א. פערקירצען דעם ארבייטס-טאָג 12

ב. איבערשטונדען 19

ג. העכערען דעם ארבייטס-לוין 21

ד. בעססערע ארבייטס-בעדינגונגען 27

ה. קולטורעלע אויפגאבען 31

III. דורך וועלכע מיטלען ערפילען די פראפעסיאנעלע פעראיינען זייערע אויפגאבען

א. קאלעקטיווער קאנטראקט 33

ב. מינימאלער ארבייטס-לוין 36

ג. שטרייקען 40

ד. באָיקאָט 51

ה. פערקלענערען די קאנקורענץ פון פרויען, קינדער און לעהרעגאינגלעך 55

ו. פערקלענערען די צאהל פון די ארבייטס-לאזע 58

ז. פערשיעדענע ארטען שטיצע 59

ח. ווירקען אויף די געזעצגעבונג 62

IV. די ארגאניזאציע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען 68

V. די פראפעססיאנעלע בעוועגונג און די סאציאל־דעמאקראטיע ... 73

I.

פון וואנען נעהמט זיך די עשירות?

(אנשטאט א פאררעדע)

אפילו הינטערן אויווען איז איצט אויך שווער צו געפינען א בטלן, וואס זאל באמת מיינען, אז מען קען אנקלייבען פון דער אייגענער הארעוואניע גרויסע עשירות. ער וועט אייך אנדערצעהלען גאנצע בערג באבע־מעשות וועגען ראטשילדען, ער וועט אייך שילדערן מיט אללע קלייניגקייטען — גלייך ווי ער וואלט דערביי געווען — דאס הילצערנע הייזעל פון פראנקפורט אם מאין, וואו די ראטשילד׳ס זענען געבארען געווארען, אבער ער וועט אייך גאר נישט קענען זאגען וועגען דער אייגענער הארעוואניע פון די איצטיגע מיליאנערען ראטשילד׳ס. דער גרעסטער בטלן אפילו ווייס אויך גאנץ גוט, אז די ראטשילד׳ס האבען גאנצע ארמעען שרייבערלעך, שרייבערס, בוכהאלטארען, קאסירען, פערוואלטער, בערזען־מאקלערס, וועלכע שרייבען, צעהלען, לויפען, האנדלען, הארעווען, טהוען, מיט איין ווארט, אלץ וואס ראטשילד׳ס געשעפטען פאדערען, און אז די ראטשילד׳ס גופא, אויב זיי הארעווען אפילו, הארעווען זיי ניט מעהרער פון זייערע געדונגענע „מענשען‘, און פונדעסטוועגען וואקסען זייערע אוצרות פון טאג צו טאג.

און ראטשילד איז ניט קיין אויסנאהם; ס׳ענען דא נאך אזעלכע גליקליכע מענשען, וועלכע האבען אין זייער פערמעגען גאנצע מיליאנען. און די ס׳איבריגע מיליאנערען האבען דאס רוב אויך ניט בעקומען בירושה זייער איצטיגען פערמעגען. צווישען די 400 מיליארדערען, וואס געפינען זיך איצט אין אמעריקא, קען נאר איינער (אסטאר) אנרעכענען גאנצע 4 דורות נגידים, און

דא איז אויך דאס פערמעגען אלץ געוואקסען פון איין דור צום אנדערען; דער ערשטער גביר פון דער פאמיליע אסטאר האט נאר פערמעגט 250 טויזענד רובל, זיינע קינדער האבען שוין געהאט 40 מיליאן, זיינע איניקלעך 560 מיליאן און די איצטיגע אסטארס פערמעגען שוין 800 מיליאן. די ס'איבריגע אמעריקאנער מיליארדערען זענען נאך קלענערע מיוחסים. למשל וויליאם ק ע ר ק איז נאך אין פאריגען יאהרהונדערט געווען א פשוטער בערג־ארבייטער און איצט שאצט מען זיינע מעטאל־גריבער אליין אין 20 מיליאן רובל. דער „אייזענבאהן־קעניג' דשועמס ה י ל איז אליין אמאל געווען א קעטעל־הייצער, און נאך א מיליארדער ק א ר נ ע ג י האט אליין געארבייט אויף א בוימוואהל שפינערייא אין פערדינט אין סך הכל א רובל 10 א חודש, און איצט ארבייטען אויף זיינע פאבריקען אין קויהלען־גרובען אנ'ערך 25 טויזענד ארבייטער. נאך שנעלער איז געוואקסען די עשירות ביי דעם „נעפט־קעניג" דשואן ר א ק פ ע ל ע ר. ער האט אנגעהויבען צו פיהרען זיין געשעפט מיט א קאפיטאל פון 10 טויזענד רובל. אין יאהר 1870 האט ער שוין פערמעגט 100 טויזענד רובל, אין 5 יאהר ארום—2 מיליאן, אין 10 יאהר ארום (אין יאהר 1885) 100 מיליאן און אין יאהר 1889—העכער 500 מיליאן!

אנקלייבען אזא רייכטהום מיט די א י י ג ע נ ע הענד, מיט דער א י י נ ע נ ע ר הארעוואניע—דאס איז מעגליך נאר אין א זיסען חלום, אבער ניט אין דער ווירקליכקייט. אויב דער מיליארדער ק א ר נ ע ג י וואלט בעקומען געהאלט ניט נור 10 רובל נאר אפילו 100 רובל א חודש און אויב אפילו ער וואלט זיין גאנצע געהאלט פערבונדען אין א קניפעלע און געלעבט פון ניסים, וואלט איהם אויך מתושלח'ס יאהרען ניט געקלעקט אנצוקלייבען זיין פערמעגען. און אזוי ווי די רייכע שיטען אויס טויזענדער אויף לוקסוס און הולטייסטווע, וואלט זיי זייער א י י ג ע נ ע ר פערדינסט אפילו ניט געסטייעט אויף תיונה.

אפנים, אז דער גביר פערגרעסערט זיין רייכטהום ניט דורך אייגענע הארעוואניע און ניט דורך שפארזאמקייט. ער קען זיך ארומגעהן גאנצענע טעג די הענד פערלעגט אין די קעשענעס, ער קען זיך ארומפאהרען איבער די בעדער, קלייבען פערגניגען אין די אויסלענדישע טהעאטערן, פערשווענדען אוצרות אויף

אקטריסעס און באלערינעס, מאכען לוסט-רייזען אויף אנ'עק וועלט און זיין רייכטהום וועט פינרעסטוועגען וואקסען. ער דארף אליין ניט צולעגען זיינע הענד, ער דארף אליין אפילו דעם קאפ ניט צולעגען צו זיין געשעפט; פאר איהם ארבייט שוין אנ'אנדערער, פאר איהם ארבייט זיין קאפיטאל. דער קאפיטאל — דאס זענען די הענד פון געשעפט, דאס איז זיין קאפ.

כדי צו פערשטעהן פון וואנען דער קאפיטאל בעקומט דאס אזא איבערנאטירליכע קראפט, מוזען מיר בכלל אויפזוכען דעם מקור פון דעם איצטיגען רייכטהום, מיר מוזען ערקלערען די אורזאכען, צוליב וועלכע דער רייכטהום פון אונזער גאנצער געזעלשאפט ווערט אלץ גרעסער און גרעסער.

כדי דער רייכטהום פון דער געזעלשאפט זאל זיך קענען פערגרעסערען איז קודם כל נויטהווענדיג, אז דער פראדוצענט (ד. ה. דער, וואס ארבייט אויס די פראדוקטען) זאל זיין אימשטאנד אויסצוארבייטען מעהרער, וויפיעל ער דארף האבען פאר זיך צום לעבען, אז זיין ארבייט זאל זיין פראדוקטיוו און זאל געבען מעהרער, וויפיעל ס'איז נויטיג אויסצוהאלטען די נשמה. אויב דער פראדוצענט וואלט געווען בכח אויסצוארבייטען נאר אזוי פיעל, וויפיעל ער דארף פערברויכען פאר זיך כדי ניט צו שטארבען פון הונגער, וואלט דער רייכטהום פון דער געזעלשאפט זיך ניט געקענט פערמעהרען: דער פראדוצענט וואלט פערברויכט אלץ, וואס ער ארבייט אויס.

אבער דאס אליין איז נאך וועניג. אויב די אורזאכע פון רייכטהום וואלט געלעגען נאר אין דעם, וואס דער ארבייטער ארבייט אויס מעהרער, וויפיעל ער פערברויכט פאר זיך, איז דאך די קשיה, פאר וואס פערברויכט טאקע דער ארבייטער אזוי וועניג? מיר ווייסען גאנץ גוט, אז פיעלע בעדערפניסען פון ארבייטער ווערען גאר ניט בעפרידיגט. ער לעבט זעהר ארעם, ער געהט דאס רוב ארומגעריסען, ארומגעפליקט, ער פערגינט זיך ניט אויסצוגעבען א גראשען אויף א זייטיגע הוצאה, ער קען ניט בעפרידיגען זיינע אלע מאטעריעלע און גייסטליכע בעדערפ-ניסען. און אויב ס'וואלט זיך געווענדעט פון ארבייטער אליין, וואלט ער פריהער פון אלץ בעפרידיגט זיינע בעדערפניסען און נאכהער, אויב פון זיינע פראדוקטען וואלט נאך וואס עם איז

איבערגעבליבען, וואלט ער דעם רעשט בעהאלטען פאר זיך אויף א שלעכטער צייט, אויף א קראנקהייטס-צופאל, אויף די עלטערע יאהרען א. ז. וו..

איצט ס'וואלט זיך געווענדעט פון ארבייטער אליין—אבער דאס איז טאקע דער אונגליק, וואס עס ווענדעט זיך ניט פון ארבייטער אליין. דער ארבייטער אליין איז קיין בעל-דעה ניט אויף די פראדוקטען, וואס ער ארבייט אויס. א בעל-דעה אויף זיי איז יענער, ווער עס גיט די רויהע מאטעריאל, די מאשינען, די ווערקצייג, א בעל-דעה איף זיי איז דער קאפיטאליסט. ער דינגט דעם ארבייטער, ער קויפט ביים ארבייטער זיין ארבייטס-קראפט, און צאהלט איהם דערפאר אזוי פיל שכירות, אזוי פיל ארבייטס-לוין, וויפיל דער ארבייטער הארף האבען איף צו בעפרידיגען די נויטוועדיגסטע בעדערפניסען. אלץ, וואס עס בלייבט איבער פון דעם ארבייטערס הארעוואניע, געהט איבער אין רשות פון קאפיטאליסט; דאס איז זיין פערדינסט, זיין מעהר-ווערטה. דער רייכטהום, וועלכער וואקסט פון טאג צו טאג אין די קאפיטאליסטישע לענדער, די אוצרות געלד, די מאסען פראדוקטען—דאס אלץ האבען בעשאפען די ארבייטער, אבער דאס אלץ געהערט ניט צו זיי. דאס אלץ געהערט צו דעם קלאס קאפיטאליסטען, צו דער בורזשואזיע, וועלכער האט דעם קלענערען טהייל פון דעם ארבייטערס פראדוקטען אבגעגעבען דעם ארבייטער, דעם גרעסערען טהייל אבער צוגענומען פאר זיך.

אין יאהר 1867 האט ענגלאנד געהאט אנ'ערך 8 מיליארר*) רובל הכנסה. דער פעטסטער חלק דערפון (העכער 4 מיליארד רובל) איז אריינגעפאלען אלס מעהרווערט צו דער בורזשואזיע. פון די ס'איבעריגע 4 מיליארד האבען 3200 מיליאן רובל בעקומען די ארבייטער אלס ארבייטס-לוין, 800 מיליאן רובל—קליינע זעלבשטענדיגע האנדווערקער, ערדארבייטער און. נאך אזעלכע „זעלבשטענדיגע" קבצנים. אין דיזער יאהר איז ניט געווען קיין יוצא מן הכלל, קיין אויסנאהם פון אלע איבעריגע יאהרען. אט איז א קליינע טאבליצע, וועלכע בעווייזט, וואס פאר א טהייל פון די ענגלישע נאציאנאלע הכנסות בעקומט דער ארבייטער-קלאס און וואס פאר א טהייל עס בלייבט פאר די איבעריגע קלאסען:

*) איין מיליארד איז 1000 מיליאן.

אין יאהר	האט ענגלאנד געהאט הכנסה (אין מיליאנען).	דער־פון האט דער ארבייטער־קלאס בעקומען (אין מיליאנען).	אין פראצענט צו דער גאנצער הכנסה.	די איבריגע קלאססען האבען בעקומען (אין מיליאנען).	אין פראצענט צו דער גאנצער הכנסה.
1860	8320	3920	47%	4400	53%
1866	10300	4640	45%	5660	55%
1870	10920	4860	44½%	6060	55½%
1874	13440	6090	45¼%	7350	54¾%.
1877	13730	5910	43%	7820	57%
1883	14270	6090	42⅔%	8180	57⅓%
1886	14450	6050	42%	8400	58%
1891	16110	6990	43½%	9120	56½%

דער ארבייטער־קלאס האט אלזא אין פערלויף פון די גאנצע 32 יאהר שטענדיג בעקומען וועניגער פון א העלפט פון דער גאנצער נאציאנאלער הכנסה (ניט מעהר פון 47 פראצענט), אבער דאס איז נאך ניט אלץ. די נאציאנאלע הכנסה האט אין פערלויף פון דיזע 32 יאהר ארויפגעשטייגען כמעט אויף נאך אמאל אזוי פיעל (פון 8320 מיליאן רובל אין יאהר 1860, ביז 16110 מיליאן רובל אין יאהר 1819). די סומע ארבייטס־לוין פון גאנצען ארבייטער קלאס אין ענגלאנד האט זיך אמת אויך פערדאפעלט, אבער צו איז דער ארבייטער־קלאס געבליבען ביי זיין טהייל אין דעם נאציאנאלען רייכטהום, צו בעקומט ער זיין פריהערדיגען חלק אין די גאנצע עשירות, וואס ווערט בעשאפען נאר דורך דעם ארבייטער? ניין! אין יאהר 1860 האבען די ענגלישע ארבייטער בעקומען פון יעדען רובל הכנסה 47 קאפיקעס און אין יאהר 1891 נאר 43½ קאפיקע, ד. ה. אז די ענגלישע בורזשואזיע האט ניט נאר בעקומען מעהרער רייכטהום, נאר זי האט נאך פערקלענערט דעם ארבייטערס חלק אין דיזען רייכטהום, ד. ה. אז פערהעלטניסמעסיג, לגבי דעם ריוח פון די קאפיטאליסטען, איז דער ארבייטער־קלאס געווארען ארעמער.

אין רוסלאנד האבען מיר ניט קיין נייע סטאטיסטיק וועגען דעם, ווי די נאציאנאלע הכנסה פערטהיילט זיך צווישען די פערשידענע געזעלשאפטליכע קלאסען, נאר ס'איז גענוג איבערפלעכליך א קוק צו טהאן ווי עס לעבט דער ארבייטער אין ענגלאנד און אין רוסלאנד *), עס איז גענוג זיך צו דערמאנען אן די גרויסע פראצענטען פערדינסט, וואס אונזערע פאבריקאנטען און געשעפטסלייט בעקומען, כדי זיך איבערצייגען, אז דער פראלעטאריאט אין רוסלאנד בעקומט נאך א קלענערען חלק אין דער אלגעמיינער הכנסה, איידער דער ענגלישער פראלעטאריאט. און אויב אין יאהר 1904 האט אונזער האנדעל און אינדוסטריעלע בורזשואזיע בעקומען, לויט דעם חשבון פון אונזער פינאנץ־מיניסטעריום (און אונזער פינאנץ־מיניסטעריום, ווי ס'איז בעוואוסט, האט ליב צו פערשוויגען וועגען די גרויסע פערדינסטען פון אונזער בורזשואזיע) 809 מיליאן רובל ריינע פערדינסט, קען מען זיין זיכער, אז דאס איז געווען דער גרעסטער טהייל הכנסה פון לאנד און אז דער פראלעטאריאט האט בעקומען דעם קלענערען טהייל.

פון די מאסע פראדוקטען וואס די ארבייטער ארבייטען אויס, נעהמען די פאבריקאנטען צו פאר זיך דעם גרעסערען טהייל און דעם קלענערען טהייל גיבען זיי אב די ארבייטער אלס ארבייטס־לוין. עס פערשטעהט זיך, אז זיי צאהלען זייערע ארבייטער ניט מיט פראדוקטען, נאר מיט געלד, אבער דער רעזולטאט איז דער זעלביגער: בעת די ארבייטער בייטען אויס די בעקומענע געלד אויף סחורה, בעת זיי קויפען פאר זייער ארבייטס־לוין פראדוקטען אויף צום לעבען, שטעלט זיך ארויס, אז זיי בעקומען א סך ווייניגער פראדוקטען, ווי זיי האבען בעשאפען. דער גרעסטער טהייל פראדוקטען, אדער דער גרעסטער טהייל געלד, וואס מען האט געקראגען פאר זיי, בלייבט ביי די פאבריקאנטען.

יענע וואלטען זעהר וועלען, אז דער גאנצער פערדינסט, דער גאנצער מעהרווערטה, זאל בלייבען ביי זיי אין קעשענע און זיי זאלען זיך מיט קיינעם ניט דארפען טהיילען, אבער בעלנים אויף פרעמדע הארעוואניע, אויף דעם ארבייטערס בלוט און

*) לויט דער סטאטיסטיק פון דער פאבריק־אינספעקציע פון יאהר 1902 בעקומט דורכשניטליך יעדער פאבריק־ארבייטער 202 רובל 83 קאפ' א יאהר.

מארך, זיינען דא זעהר פיעל, און די פאבריקאנטען מוזען ניט ווילענדיג זיי אבגעבען א טהייל. דער ערד־בעזיטצער, אויף וועמענ'ס נחלאות די פאבריק שטעהט, וויל מען זאל איהם צאהלען ארענדע פאר די ערד; דער באנקיר, ביי וועמען דער פאבריקאנט האט געליהען געלד זיך דורכצוקירעווען, פערלאנגט פראצענט אויף זיינע געלד; די רעגירונג וועלכע פיהרט מלחמות, כדי צו געווינען נייע סחורה־מערק פאר די פאבריקאנטען און ארגאניזירט גאנצע ארמעען חיל און שפיאנען כדי צו האלטען אין צוים די אונצופרידענע ארבייטער — דיזע רעגירונג דארף אויך געלד. אט די אלע פאבריקאנטען, באנקירען, גוטס בעזיצער און זייערע איינריכטונגען — דאס זיינען די פאראזיטען, וועלכע האבען זיך אריינגעזויגען אין דעם קערפער פון ארבייטער קלאס און ציהען פון איהם ארויס זיינע קרעפטען.

מיר האבען איצט געפונען דעם סוד פון רייכטהום, מיר האבען זיך איצט דערוואוסט, אז די גרויסע עשירות פון די מיליאנערען נעהמען זיך ניט דערפון, וואס דיזע מיליאנערען האראוועען זעהר פיל אדער פאסטען הפסקות און שפארען אב פון זיך. די מיליאנען, וועלכע ליגען אין די אוצרות פון די ראטשילד'ס, אסטאר'ס, מארגאן און מאראיאוו — דאס איז אנגעזאמעלטע, ניט בעצאהלטע הארעוואניע, דאס איז דער רעשט, אדער א טהייל פון רעשט, וואס דעם ארבייטס־געבער (פאבריקאנט, בעל־הבית) איז געבליבען נאכדעם, ווי ער האט איין טהייל אבגעגעבען די ארבייטער.

אבער דער ארבייטער איז דאך פריי: קיינער טרייבט איהם ניט צו דער ארבייט, קיינער צווינגט איהם ניט צו פערקויפען זיך פרעמדע; פאסען איהם ניט די בעדינגונגען, וואס דער פאבריקאנט לעגט איהם פאר — זאל ער זיך זיטצען געזונטערהייד אין דער היים. אזוי טענה'ן די קאפיטאליסטען מיט זייערע אדוואקאטען, די דיינים, די ריכטער, די בורזשואזע יוריסטען, און פאליטיקאר־עקאנאמען. דער ארבייטער איז פריי! — אבער יעדער ארבייטער ווייס, וואס פאר א פרייהייט דאס איז. ער האט ארבייטס־קראפט — אבער די ארבייטס־קראפט קען מען ניט עסען, קען מען ניט אנטהאן, מיט ארבייטס־קראפט קען ער ניט אנקארמען זיין פאמיליע. כדי זיך צו בענוטצען מיט זיין ארבייטס־קראפט, דארף

ער נאך האבען דערצו ווערקציינג, רויהע מאטעריאלען, א ווערקשטאט, אביסעל געלד זיך דורכצוקירעווען ביז ער וועט פערקויפען זיינע אויסגעארבייטעטע פראדוקטען. דער ארבייטער דארף נאך האבען די מעגליכקייט אויסצוארבייטען סחורה אויך פאר דעם זעלבען פרייז, פאר וועלכען זי ווערט פערקויפט אויפן סחורה-מארק. אויב ער וועט זיך קאלופען מיט זיינע אלט פרענקישע ווערקציינג, וועט זיין סחורה זיין אי שלעכט, אי טהייער און קיינער וועט זי אין האנד ניט נעהמען. ער דארף נאך דערצו האבען אויסגעבעסערטע מאשינען, מיט וועלכע ער זאל קענען אויסארבייטען זיין סחורה ניך און גוט און זאל קענען קאנקורירען מיט אנדערע סחורה-מאכער. דאס אלץ האט דער ארבייטער ניט און מוז דעריבער פערקויפען זיין ארבייטס-קראפט פרעמדע, אויב ער וויל ניט אויסגעהן פון הונגער. דער ארבייטער איז פריי; קיינער שלאגט איהם ניט אין קארק ער זאל געהן ארבייטען; ס'זענען ניטא אזעלכע געשריבענע געזעצען, וואס זאלען נויטהען דעם ארבייטער געהן אויפ'ן פאבריק; עס איז אבער דא א ניט קיין געשריבענער געזעץ, וועלכער יאגט דעם ארבייטער מיט איין אייזערנער קראפט צו דער ארבייט. יענער געזעץ רופט זיך „הונגער“.

די ארבייטס-געבער בענוצען זיך דערמיט, וואס זיי האבען פאבריקען, ווערקשטאטען און קאפיטאל כדי צו עקספלואטירען יענע, וועלכע האבען ניט די מעגליכקייט אליין צו מאכען פראדוקטען און וועלכע זיינען דעריבער געצוואונגען צו פערקויפען זייער ארבייטס-קראפט, און כל זמן ס'וועט עקזיסטירען א מאנאפאל אויף ווערקציינג און פראדוקציאנס-מיטלען, כל זמן זיי וועלען געהערען צו פריוואט מענשען, וועט איין מענש עקספלואטירען דעם אנדערען, וועט אויף איין זייט עקזיסטירען רייכקייט, וואוילטאג און לוקסוס, אויף דער אנדערער זייט — ארעמקייט, נויט און דלות. דיזע קאנטראסטען וועלען אין גאנצען פערשווינדען ווערען נאר דאן, ווען ס'וועט פערשווינדען ווערען פריוואט-אייגענטהום אויף די פראדוקציאנס-מיטלען, אויף די ערד און ווערקציינג.

נאר אויב ס'איז אוממעגליך איצט אין גאנצען אבצושאפען די עקספלואטאציע פון מענשען דורך מענשען, איז אבער מעגליך איצט אבצושוואכען דיזע עקספלואטאציע, בעשאפענדיג געוויסע גרענצען פאר דעם אפעטיט פון די ארבייטסגעבער. יעדער

ארבייטער בעזונדער איז פערשטעהט זיך צו שוואך זיך צו װעהרען געגען דעם רייכען און דעריבער שטארקען ארבייטסגעבער. דער ארבייטסגעבער האט א פאבריק, א װערקשטאט, װערקציינג און דאס רוב א פרייהען קאפיטאל; דער ארבייטער אבער האט נאר זיין ארבייטסקראפט, פרייהע, לעדיגע הענד און דאס איז היינטיגע צייטען א קליינער יחוס: פרייהע הענד, לעדיג־ארומגעהענדע ארבייטער זענען דא אויפ'ן ארבייטסמארק נאך איבער גענוג. אויב װאסער ס'איז ניט ארבייטער װעט זיך איינשפארען און זאגען, ער װיל ניט ארבייטען אויף די בעדינגונגען, װאס דער ארבייטסגעבער לעגט פאר, װעט דער ארבייטסגעבער האבען דערפון װעניג שברת הלב: ער איז זיכער, אז אויף דעם ארט פון דעם איינגעשפארטען ארבייטער, װעט ער געפינען אנ'אנדערן, א דערשלאגענעם און הכנעה'דיגען.

גאר אנדערס איז אבער דאן, בעת די ארבייטער פון א געוויסער פראפעסיע זענען פעראייניגט צוזאמען, בעת זיי האבען זייער ארגאניזאציע, װעלכע דארף זיי פערטהיידיגען געגען דער איבערמענשליכער עקספלואטאציע. דער פאבריקאנט װעט דאן ניט האבען אזא העזה פון עלערהויט צו פערערגערן די ארבייטס־בעדינגונגען, די ארבייטער פערקעהרט, זענענדיג פעראייניגט, װעלען האבען א גרעסערע מעגליכקייט צו שטרייטען געגען די ארבייטסגעבער, צו דערגרייכען בעסערע ארבייטס בעדינגונגען, צו פערלייכטערען זייער עקאנאמישע לאגע. אזעלכע ארגאניזאציעס אדער װי מען רופט זיי פראפעסיאנעלע פעראיינען, װעלכע שטעלען זייער אויפגאבע צו דערשלאגען זיך בעסערע ארבייטס־בעדינגונגען פאר די ארבייטער, עקזיסטירען שוין לאנג אין אלע קאפיטאליסטישע לענדער, אזעלכע פראפעסיאנעלע פעראיינען ענטוויקלען זיך אויך ביי אונז. אמת, אונזערע געזעצען שטערען זעהר די טהעטיגקייט פון ריזע ארבייטער־ארגאניזאציעס, אבער געזעצען, װעלכע שטערען די נארמאלע ענטוויקלונג פון דער ארבייטער־בעװעגונג און לאזען ניט דעם ארבייטער פריי זיך ארגאניזירען צום קאמפף געגען זיינע עקאנאמישע און פאליטישע אונטערדריקער, — אזעלכע געזעצען קענען לאנג ניט עקזיסטירען. דאס לעבען איז שטארקער פאר געשריבענע געזעצען, און װאו

ס'הויבט זיך אן א שטרייט צווישען לעבען און פאבריקאנט געזעצען בעזינט שטענדיג דאס ערשטע.

.II

די אויפגאבען פון פראפעסיאנעלע פעראיינען.

א. פערקירצען דעם ארבייטסטאג.

אז די קוואל פון דעם פאבריקאנטס פערדיענסטען איז די ניט בעצאהלטע הארעוואניע פון זיינע ארבייטער—דאס וויסען מיר שוין פון פריהערדיגען קאפיטעל. דער פאבריקאנט צאהלט אב דעם ארבייטער נאר פאר א טהייל פון יענע פראדוקטען, וואס דער ארבייטער האט בעשאפען, און נעהמט צו דעם אנדערן טהייל פאר זיך. אויב למשל דער פאבריקאנט אדער דער בעל־הבית בעצאהלט די ארבייטער נאר פאר א העלפט פון די אויסגעארבייטע פראדוקטען, און אויב דער ארבייטסטאג איז למשל א 10 שעה'דיי־גער, קומט אויס, אז דער ארבייטער ארבייט 5 שעה א טאג פאר זיך און 5 שעה פאר'ן בעל־הבית. מיר קענען דעריבער צוטהיילען דעם ארבייטסטאג אויף 2 טהייל: פאר איין טהייל טאג בעקומט דער ארבייטער געצאהלט, פאר דעם אנדערען ניט. דער ארבייטער קען דעריבער פערקלענערען די עקספלוא־אטאציע פון זיין ארבייטס־קראפט אויף 2 אופנים. ער קען, ערשטענס, קעמפפען פאר א קירצערען ארבייטס־טאג: אויב די שכירות וועלען בלייבען די פריהערדיגע און דער ארבייטסטאג וועט ווערען קירצער, למשל, פון 10 ביז 8 שעה, וועט פאר'ן פאבריקאנט נאר בלייבען 3 שעה ניט בעצאהלטע הארעוואניע, וועט דער מעהרווערטה פון דעם קאפיטאליסט זיך פערקלענערען. דער ארבייטער, וויעדער קען שטרייטען פאר א העכערען ארבייטס־לוין: אויב דער ארבייטס־טאג וועט בלייבען דער פריהערדיגער און די ארבייטס־לוין וועט זיך העכערען, וועט שוין ממילא אויסקומען, אז די עקספלואטאציע פערקלענערט זיך, ווארום וואס גרעסער ס'איז דער ארבייטס־לוין, אלץ וועניגער בלייבט פאר'ן ארבייטסגעבער.

די ערשטע אויפגאבע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען דארף זיין די פערקירצינג פון ארבייטס־טאג. און א קירצערען

ארבייטסטאג זאפט מען געוועהנליך ארויס פון ארבייטער ווענינער הארעוואניע, בעשאפט דער ארבייטער געוועהנליך וועניגער פראדוקטען, נויטיגט זיך געוועהנליך דער פאבריקאנט אין מעהרער ארבייטער. און וואס גרעסער עס איז די נאכפראגע אויף ארבייטער, אלץ וועניגער ארבייטער געהען ארום לעדיג, אלץ קלענער איז די קאנקורענץ צווישען די ארבייטער, אלץ העכער שטייגט ארויף דער ארבייטס-לוין. דורך די פערקירצונג פון ארבייטסטאג דערגרייכט דער ארבייטער סוף כל סוף צוויי גינסטיגע רעזולטאטען: ער פערדינט מעהרער און דארף וועניגער ארבייטען. וועניגער ארבייטען הייסט וועניגער כחות לאזען אין פאבריק אויף די מאשינען און ווערקציינג, וועניגער צייט פער-ברענגען אין רויך און שמוץ, וועניגער ארבייטען הייסט וועניגער אבניטצען זיך, מעהרער איינשפארען די יונגע קרעפטען אויף שפעטער, וועניגער ליידען פון פערשיעדענע קראנקהייטען, לענגער לעבען.

די געלעהרנטע האבען שוין לאנג דערוויזען מיט ציפערן אין האנד, אז אנ׳ארבייטער לעבט דורכשניטליך א סך וועניגער, ווי נים קיין ארבייטער. נאך מיט 50 יאהר צוריק האבען די סאניטארע דאקטוירים פון 2 גרויסע אינדוסטריע־ראיאנען (פון ליווערפול און מאנטשעסטער) געבראבט א סטאטיסטיק, וועלכע דערוויזט, אז אין דער צייט, וואס נים קיין ארבייטער לעבט דורכשניטליך 35—38 יאהר, לעבט אנ׳ארבייטער דורכשניטליך 15—17 יאהר, מיט א יאהר 20 וועניגער ווי אנ׳אנדערער! אין רוסלאנד האט מען נאך אזא סטאטיסטיק נים צוזאמענגעשטעלט, נאר ווי עס שיינט איז דא איצט נים בעסער, ווי אין ענגלאנד מיט 50 יאהר צוריק. אויב מיר זאלען נעהמען 2 אוטשאסטקעס פון פעטערבורג, דעם אדמיראלטייסקען אוטשאסטאק, וועלכער איז כמעט דורכאוים בעזעצט מיט געניעראלען, באנקירען, סוחרים, און דעם 3-טען וויבארגסקען אוטשאסטאק („הינטער נארווסקער זאסטאווע"), וועלכער איז כמעט דורכאוים בעזעצט מיט ארבייטער, וועלען מיר זעהן, אז אין אדמיראלטייסקען אוטשאסטאק שטארבען פון יעדער 1000 איינוואהנער נאר 11 א יאהר און הינטער „נארווסקער זאסטאווע" 59, דאס הייסט העכער 5 מאל אזוי פיעל, ווי אין אריסטאקראטישען טהייל פון פעטערבורג!

דער לאנגער ארבייטסטאג נעהמט צו פון ארבייטער ניט נאר איינינע יאהר לעבען, ניט נאר זיינע פהיזישע קרעפטען, ער נעהמט פון איהם אויך צו זיין מח, זיינע גייסטיגע און מאראלישע קרעפטען. ביי א לאנגען ארבייטסטאג האט דער ארבייטער ניט די מעגליכקייט צו געניסען וואס ניט איז פאר זיינע גייסטיגע פערגניגען; ער האט ניט די מעגליכקייט ווען עס איז צו בעזוכען דעם טהעאטער, צו נעהמען א ביכעל אין האנד, זיך טרעפען מיט חברים, בעזוכען פערזאמלונגען, הערען א פערנינפטיגעס ווארט, ער האט ניט די מעגליכקייט זיך צו צוקוקען און צו פערשטעהן, וואס ארום איהם קומט פאר. ווי א פערד אין סאבע איז ער איינגעשפאנט א גאנצען טאג אין דעם ווערקשטאט און דעם געהויש פון האמער און מאשין, וועלכע פערטויבען איהם דעם קאפ, און פערטרייבען אלע זייטיגע געדאנקען, וואס זענען ניט נוגע דירעקט צום ווערקשטאט, צו דער פאבריק. מיד און צובראכען מיט אנ'אנגעדולטען קאפ קומט ער פון דער ארבייט, און זיין ערשטער געדאנק איז—וואס גיכער זיך פערגעסען אן די קרעבצענדע ביינער. ס'איז ניטא קיין צייט זיך ארומקוקען וואו מען איז אין דער וועלט, די גייסטיגע פעהיגקייטען שלאפען איין און פערוואקסען מיט שימעל.

ווי לאנג דארף זיין דער ארבייטסטאג, אום ער זאל ניט זיין אזוי שעדליך פאר די געזונד און פעהיגקייטען פון ארבייטער? דאס ווענדט זיך אן דעם, מיט וואס פאר א סארט ארבייט מען פערנעהמט זיך. איינינע סארטען ארבייט זענען מעהרער געפעהרליך פאר דעם ארבייטערס געזונד, אנדערע ווייניגער. ביי איינינע סארטען ארבייט מוז מען ארבייטען זעהר אנגעשטרענגט, אונטער א שרעקליכען טומעל, ביי א אונגעוועהנליך הויכער אדער אונגעוועהנליך נידריגער טעמפעראטור, אין א פערשטיקטער לופט, און יענע סארטען ארבייט זענען פערשטעהט זיך פיעל שעדליכער איידער אנדערע, וועלכע קומען פאר אין נארמאלע בעדינגונגען; דער נארמאלער ארבייטסטאג דארף דאריבער זיין א קלענערער. נאר דאס טארען מיר ניט פערגעסען, אז לויט ווי די וויסענשאפט לערנט אונז, טאר דער ארבייטסטאג ביי קיין סארט ארבייט ניט זיין לענגער פון 8 שעה. אנ'8 שעה'דיגען ארבייטסטאג פאר אלע ארבייטער־שיכטען—דיזע פאדערונג שטעלט איצט ארויס

דער ארבייטער־קלאס פון דער גאנצער וועלט, פאר איהם קעמפפט דער פראלעטאריאט פון אלע לענדער.

פערקירצען דעם ארבייטסטאג—דאס איז געוועזען איינע פון די הויפט אויפגאבען בייא די אויסלענדישע פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע האט איינגעשלונגען בייא זיי פיעל מיה און קרעפטען. דיעזע מיה און קרעפטען זענען אבער ניט פערלארען געגאנגען אומזיסט. די רייכע קלאסען האבען זיך געמוזט רעכענען מיט די פאדערונגען פון די ארגאניזירטע ארבייטער־מאסען און האבען אין פיעלע פראפעסיעס געמוזט געזעצליך בעגרענצען דעם ארבייטסטאג, און אפילו אין יענע פראפעסיעס, וואו דאס געזעץ בעשטימט ניט קיין נארמאלען ארבייטסטאג, האבען אזא ארבייטסטאג אריינגעפיהרט די פראפעסיאנאלע פעראיינען מיט זייער אייגענער מאכט. און יאהר 1850 האבען נאך די מעטאלגיסער אין ענגלאנד געארבייט פון 59 ביז 65 שעה א וואך, די מעכאניקער און מאשינען־בויער 57–63; איצט ארבייטען זיי ניט מעהרער פון 50 שעה א וואך. די סטאליארעס אין מאנטשעסטער ארבייטען ½48 שעה א וואך, די מאליארעס ארבייטען אין גאנץ ענגלאנד 48–56 שעה, בכלל געדויערט דער ארבייטסטאג אין ענגלאנד דורכשניטליך 9 שעה א טאג. איינציגע ארבייטער־שיכטען (ווי למשל די בערג־ארבייטער) ארבייטען ½7 שעה א טאג.

אין די פעראייניגטע שטאאטען פון אמעריקא איז דער ארבייטסטאג עטוואס לענגער, ווי אין ענגלאנד, דורכשניטליך ½9 שעה. דארטען איז דער געזעצליכער ארבייטסטאג ניט אין אלע שטאאטען גלייך; יעדער שטאאט האט זיך זיינע בעזונדערע געזעצען בנוגע צום ארבייטסטאג, אין דיזען אדער יענעם אינדוסטריע־צווייג. אין 17 שטאאטען (אין צפון און מזרח אמעריקא) איז דער ארבייטסטאג רעגולירט אויף אזא אופן: אויב אין קאנטראקט צווישען דעם ארבייטס־געבער און ארבייטס־נעהמער איז גאר ניט דערמאנט וועגען די לענג פון ארבייטסטאג, בלייבט אין זיין קראפט דער „געזעצליכער ארבייטסטאג", וועלכער איז אין 10 שטאאטען בעגרענצט דורך 8 שעה, אין 7 שטאאטען דורך 10 שעה. אנדערס גערעדט: דער געזעץ ווירקט נאר דארטען, וואו דער פאבריקאנט האט ניט אויסגערעדט בפירוש אין קאנטראקט,

אז דער געדונגענער ארבייטער דארף ארבייטען מעהרער ווי 10 שעה א טאג, און אזוי ווי דער געזעץ פערבאט ניט צו ארבייטען לענגער ווי א בעשטימטע צייט, האט דער פאבריקאנט דאס רעכט צו נייטען זיינע ארבייטער, זי זאלען ארבייטען וויפיעל ער וויל, און יעדער פאבריקאנט וואלט זיך געוויס אויסגענוצט זיין רעכט, אויב ער וואלט ניט באגעגענט קיין העפטיגען ווידערשטאנד פון די ארגאניזירטע ארבייטער, פון זייערע פראפעסיאנעלע פעראיינען.

מיר ברייגנען דא א קליינע טאבליצע וועגען די לענג פון ארבייטסטאג אין איניגע לענדער און איניגע פראפעסיעס:

	אין די פעראייניגטע שטאאטען	ענגלאנד	דייטשלאנד	פראנקרייך
באג ארבייטער	50 שעה א וואך	52¼ שעה א וואך	56 שעה א וואך	60 שעה א וואך
מאשינעסטען	„ „ 56	„ „ 53	„ „ 60	„ „ 61½
שמידען	„ „ 56½	„ „ 53½	„ „ 60	„ „ 60
צעסליארעס	„ „ 46½	„ „ 50	„ „ 55	„ 65
דרוק זעצער	„ „ 50	„ „ 48	„ „ 51	„ „ 60
מייערער	„ „ 48	„ „ 52	„ „ 56½	„ „ 63

ביי אונז אין רוסלאנד האבען מיר כמעט גאר ניט קיין געזעץ, וועלכער זאל בעשטימען דעם ארבייטסטאג אויף די פאבריקען און זאוואדען. דעם געזעץ פון 2-טען יוני 1897, וועלכען די פעטערבורגער ארבייטער האבען ארויסגעריסען פון דער רעגירונג דורך זייערע שטרייקען פון מאי 1896 און יאנואר 1897 און וועלכער בעשטימט דעם ארבייטסטאג מיט 11½ שעה ריינע ארבייט, דיזען געזעץ האט די רעגירונג ביסלעכווייז פערקירצט און פערשמעלט נאכדעם ווי די „ארבייטער אונרוהען" זענען איינגעשטילט געווארען, און היינטיגען טאג האט ער כמעט קיין שום ווערדע ניט פאר די ארבייטער. אין געזעץ פון 2-טען יוני 1897 איז געווען געזאגט אז איבערשטונדען קענען דערלאזען ווערען נאר מיט דער הסכמה פון פאבריק-אינספעקטאר און אזעלכע אינדוסטריע-צווייגען, וואו דאס פאדערען די טעכנישע בעדינגונגען פון דער ארבייט, דערביי דארף די צאהל איבערשטונדען אין א יאהר פאר יעדער ארבייטער זיין ניט מעהרער פון 120. אבער

דער צירקוליאר פון 5-טען יאנואר 1898 מאכט אין אנ׳איינאהם פאר די בעקערייען; דארטען, הייסט עס, קען די צאהל איבער־שטונדען פון יעדען ארבייטער זיין איינגעגרענצט. נאכהער קומט דער צירקוליאר פון 14-טען מערץ 1898, וועלכער מאכט דעם זעלבען „איסנאהם" פאר אלע פאבריקען און זאוואדען. עס פערשטעהט זיך, אז נאך דיזע צירקוליארען איז פון דעם גאנצען בערוהמטען געזעץ געבליבען נאר אנ׳אויכגעבלאזענע איי.

אמת, דער 17 פאראגראף פון דיזען געזעץ זאגט, אז די פאבריק קען ארבייטען איבערשטונדען נאר מיט דער הסכמה פון די ארבייטער, אבער אזא הסכמה איז דעם פאבריקאנט פערשטעהט זיך ניט שווער צו קריגען. ער, זאגט פשוט דעם ארבייטער: „הער, זיי מוחל, ארבייט היינט א 2—3 שעה איבעריגע, ווילסטו ניט—געה זיך דיך אין 2 וואכען ארום זוכען אנ׳אנדער בעל־הבית", און דער ארבייטער מוז, ווילענדיג אדער ניט ווילענדיג, געבען זיין „הסכמה". פון די פיעלע אנקלאגען וואס די פאבריק־אינספעקציע בעקומט אויף די פאבריקאנטען קען מען זעהען ווי „פרייוויליג" מען ארבייט אויף אונזערע פאבריקען די איבערשטונדען:

אין יאהר 1901 האבען די פאבריק־אינספעקטארען בעקומען 186 אנקלאגען פון איינציגע ארבייטער און 2064 פון פיעלע ארבייטער (קאלעקטיווע אנקלאגען).

אין יאהר 1902 האבען די פאבריק־אינספעקטארען בעקומען 248 אנקלאגען פון איינציגע ארבייטער און 3025 פון פיעלע ארבייטער (קאלעקטיווע אנקלאגען).

די פאבריק־אינספעקטארען האבען אליין רעגיסטרירט ניט וועניג צופאלען, ווען די פאבריקאנטען האבען עובר געווען דעם געזעץ פון 2־טען יוני 1897. אזעלכע צופאלען זיינען געווען:

אין יאהר 1900	834 —
„ „ 1901	1768 —
„ „ 1902	1914 —

עס פערשטעהט זיך אז אונזערע פאבריק־אינספעקטארען וועלכע זיינען בעשטימט פון אונזער רעגירונג און וועלכע דארפען זוכען נושא חן צו זיין ביי זייער מיניסטעריום, האבען ניט געוואלט איינרייסען מיט די פערזיינליכע פאבריקאנטען. אין

פערלויף פון די 3 יאהר, ווען די פאבריקאנטען זענען בעגאנגען 4566 פערברעכען בנוגע צו די ארבייטער האבען די פאבריק־אינספעקטארען געמאכט נאר 152 פראטאקאלען! און וואס איז געווארען מיט די ס'איבעריגע פערברעכען, וועלכע די פאבריק אינספעקטארען האבען אליין רעגיסטרירט? זיי זענען זיך געבליבען פערשריבען ביי די רעגירונגס־בעאמטע ד. ה. ביי די פאבריק־אינספעקטארען אין טאשען־בוך, און אויף די פאבריקען האט מען געארבייט אויפ'ן אלטען שטייגער.

עס עקזיסטירט ווידער גאר אנ'אלטער געזעץ, לויט וועלכען די ארבייטער אין די האנד־ווערקעריען דארפען ארבייטען 12 שעה א טאג, אראבגערעכענענדיג דערפון 2 שעה אויף פריהשטאג און מיטאג, נאר כל זמן די אידישע ארבייטער האבען ניט דערמאנט וועגען דעם געזעץ, איז ער געלעגען פערווארפען צווישען די אלטע שמות אין איינעם פון די צעהנדליגע רוסישע „כוואד זאקאנאוום“. פון איהם האבען ניט געוואוסט און ניט געוואלט וויסען ניט די פאליציי, וועלכע קוקט זעהר אויף מען זאל ניט עולה'ן דעם רייכען, ניט די פאבריק־אינספעקציע, וועלכע איז פערפפליכטעט אויפצוקוקען מען זאל ניט עולה'ן דעם ארעמען, דעם ארבייטער. נאר בעת אפילו די אידישע האנדווערקער האבען ארויסגעשלעפט דיזען געזעץ פון ארכיוו, האבען אראבפגענומען דעם שימעל פון איהם און אנגעהויבען צו פאדערען ער זאל ארייננגעפיהרט ווערען אין לעבען, האט זיך די פאליציי אויך געוואלט מאכען פון איהם כלא ידע. פיעל בלוט און קרבנות האט געקאסט דעם אידישען ארבייטער ביז ער האט זיך דער־שלאגען, אז דאס געזעץ פון 10 שעה'דיגען ארבייטסטאג זאל ווערען אבגעהיט. די ארגאניזירטע אידישע האנדווערקער האבען אין א משך פון איינגע יאהר געפיהרט א הארטנעקיגען קאמפף פאר דעם געזעצליכען ארבייטס־טאג און נאר א דאנק זייער מוטה און ענערגיע איז דער 10 שעה'דיגער ארבייטסטאג ארייננגעפיהרט געווארען אין די גרעסטע שטעדט פון דער אידישער „טשערטא אסעדלאסטי“.

פון דיזע פאקטען זעהען מיר ערשטענס, אז פאר פאבריק־ארבייטער עקזיסטירען אין דער אמת'ן קיינע געזעצען, וועלכע זאלען בעגרענצען דעם ארבייטס־טאג און אז צווייטענס, אויב

אפילו אזא ארבייטס־טאג וואלט יע עקזיסטירט (ווי ער עקזיסטירט פאר די האנדווערקער), קען ער אויך דורכגעפיהרט ווערען אין לעבען נאר מיט דער הילף פון דער אפפערוויליגקייט און ענערגיע פון די ארגאניזירטע ארבייטער. אונזערע פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען דעריבער אנווענדען זייער גאנצע אויפמערקזאמקייט אויף די לענג פון ארבייטס־טאג. אויב זיי וועלען וועגען דעם ניט זארגען, וועט פאר זיי קיינער ניט זארגען. שטרעבען דארפען די פראפעסיאנעלע פעראיינען ניט דערצו, אז עס זאל פינקטליך ערפילט ווערען דאס געזעץ פון 2־טען יוני 1897, אדער דאס גאנץ אלטער געזעץ וועגען דעם ארבייט־סטאג פון די האנדווערקער: יענע געזעצען זענען סותר די נאטירליכע געזעצען, וועלכע זאגען, אז יעדע ארבייט, וואס דויערט לענגער פון 8 שעה פערדארבט דעם קערפער און גייסט פון ארבייטער. די פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען דעריבער ביי אונז זיך אויך שטעלען די זעלבע אויפגאבע, וועלכע עס שטעלט זיך איצט דער ארבייטער־קלאס פון דער גאנצער וועלט: פערקירצען דעם ארבייטס־טאג ביז 8 שעה.

ב. איבערשטונדען:

די איבערשטונדען האבען אויך דיזעלבע שעדליכע רעזול־טאטען, ווי דער לאנגער ארבייטס־טאג; וואס מעהרער פראדוקטען יעדער ארבייטער פערשאפט, אלץ וועניגער ארבייטער דארף מען האבען, אלץ גרעסער איז די צאהל פון די ארבייטסלאזע, אלץ שארפער איז די קאנקורענץ צווישען די ארבייטער, אלץ נידריגער פאלט דער ארבייטס־לוין. פאר דעם פיזישען און גייסטיגען צושטאנד פון די ארבייטער זענען די איבער־שטונדען אויך אזוי געפעהרליך, ווי דער לאנגער ארבייטס־טאג. דער קערפער וויל ניט וויסען פון די חשבונות, וואס דער ארבייטער מאכט דארטען ביי זיך אין קאפ מכח די איבערשטונדען; פאר איהם איז אלץ איינס צי עס שטעהט בפירוש אין קאנטראקט מען זאל ארבייטען למשל 12 שעה, אדער אין קאנטראקט שטעהט איינגעשריבען א 10 שעה'דיגער ארבייטס־טאג און דער ארבייטער לעגט אויף א פאר שעה „פרייוויליג": ער

ווערט פריה אויסגענוצט און שטארבט אב פאר דער צייט. די גייסטיגע פעהיגקייטען קענען זיך אויך ניט ענטוויקלען, ווען דער ארבייטער האט דערויף קיין צייט ניט, און פאר דעם ארבייטער'ס נשמה זענען די איבערשטונדען אויך אזוי שעדליך, ווי פאר זיין גוף.

אויב אבער לויט זייערע רעזולטאטען זענען די איבערשטונדען אויך אזוי שעדליך פאר'ן ארבייטער, ווי דער לאנגער ארבייטס-טאג, זענען זיי אין אנ'אנדער פרט נאך שעדליכער פון איהם: זיי פערמאסקירען די עקספלואטאציע. דעם לוין-ארבייטער דוכט זיך, אז די איבערשטונדען ברייגגען איהם געוויסע נוטצען דערמיט, וואס זיי גיבען איהם די מעגליכקייט צו פערדינען אנ'איבריגען רובל. פאר יערע איבריגע שעה ארבייט צאהלט געוועהנליך דער בעל-הבית א ספעציעלע געהאלט, און דיזער ספעציעלער פערדינסט פערבלענדעט דעם ארבייטער די אויגען. שוין ניט רעדענדיג וועגען דעם, וואס די איבערשטונדען רייסען ארויס די ארבייט פון אנדערע ארבייטער, האבען די מאטעריעלע נוטצען, וואס זיי ברענגען, גאר א קליינעם קיום. ווי נאר דאס רוב ארבייטער הייבען אן צו ארבייטען איבערשטונדען, הייבט זיך אן צו רעכענען פאר א געוועהנליכען ארבייטס-טאג דער געזעצליכער ארבייטס-טאג צוזאמען מיט די איבערשטונדען און פאר דיזע ארבייטס-צייט צוזאמען הויבט מען אן צו בעקומען דעם געוועהנליכען ארבייטס-לוין ד. ה. אזוי פיעל וויפיעל ס'איז נייטיג פאר'ן ארבייטער צו בעפריעדיגען זיינע נויטהווענדיגסטע בעדערפניסען.

די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון דער גאנצער וועלט קעמפפען געגען דיזער פערמאסקירטער עקספלואטאציע און פאדערען, אז עס זאל געזעצליך בעשטימט ווערען די לענג פון ארבייטס-טאג און אז דיזען געזעץ זאל מען בשום אופן ניט בארען עובר זיין. אין פריהערדיגען קאפיטעל האבען מיר שוין בעוויזען וואס עס קומט פאר אויף אונזערע פאבריקען און זאוואדען מיט די איבערשטונדען, ווי די פאבריקאנטען נויטען די ארבייטער זיי זאלען מרוצה ווערען עובר צו זיין דעם געזעץ פון 1897. מיר דארפען דא פארבייגעהענדיג אויך בעמערקען, אז דיזער געזעץ פערשפרייט זיך בכלל ניט אויף אזעלכע ארבייטער, צווישען וועלכע די סיסטעם פון איבערשטונדען איז טיעף איינגעווארצעלט, נעהמליך

אויף די שטיק־ארבייטער. דאס גאנצע געזעץ האט נאר אין זינען טערמין־ארבייטער, וועלכע זיינען פערפפליכטעט צו פערברענגען אויפ'ן פאבריק א געוויסען צאהל שטונדען א טאג; יענע ארבייטער אבער, וואס ארבייטען פון שטיק, געהען גאר ניט ארונטער אונטערן געזעץ און זיי האבען אפילו קיין רעכט ניט צו קלאגען זיך, ווען דער פאבריקאנט שפאנט זיי איין צו ארבייטען גאנצע נעכט.

ג. העכערען דעם ארבייטס־לוין.

וואס ווייניגער דער ארבייטס־געבער צאהלט דעם לוין־ארבייטער פאר די ארבייט, זאלץ מעהרער, פערשטעהט זיך, בלייבט ביי איהם אין קעשענע. פאר איהם איז דער ארבייטער גאר א געצייג, וועלכער בעשאפט איהם פערדינסט און גיט איהם די מעגליכקייט צו לעבען אין וואלטאג און רייכקייט. דער ארבייטער אינטערעסירט איהם דעריבער נאר אויף אזוי פיעל, אויף וויפיעל מען קען ארויסציהען פון איהם מעהרווערטה, און אויב דער פאבריקאנט וואלט געקענט געפינען אזעלכע ארבייטער, וואס בענוגנען זיך מיט א שטיקעל טרוקען ברויט, וואלט ער זיך מיט ביידע הענד אן זיי אנגעכאפט. צו זיין גרויסען בעדויערען וויל זיך דער ארבייטער אבער ניט בענוגענען מיט א שטיקעל טרוקען ברויט און פאדערט נאך אויף א שטיקעל פלייש, אויף א שוך און קלייד, אויף אויסצוהאלטען ווי ס'איז די פאמיליע אויף צו לעבען, מיט איין ווארט, מיט מענשען גליך, און מען מוז איהם צאהלען מעהר ווי א הונגער לוין.

ווער, אבער, פרעגט זיך, נויטהיגט דאס דעם פאבריקאנט צו צאהלען מעהרער? צו דען קען ער ניט קריגען אזעלכע ארבייטער, וועלכע געפינען זיך אין אבגרונד פון עלענד און ארמוט און וועלכע וואלטען זיך אנגעכאפט מיט דער גרעסטער שמחה פאר וואסער ניט איז פאר אנ'ארבייט, אבי ניט צו שטארבען פון הונגער? אזעלכע ארבייטער איז טאקע ניט שווער צו געפינען; גאנצע מחנות זייערע געהען ארום אין די גרויסע שטעדט פון פאבריק צו פאבריק זוכען ארבייט. דיזע מחנה ארבייטסלאזע האט אפילו א ספעציעלען נאמען, — „רעזערוו־ארמעע" רופט זי די וויסענשאפט. אין דער צייט פון א געדריקטען צושטאנד אין

דער פראדוקציאן, אין דער צייט, ווען די געשעפטען געהען שלעכט, ווען די סחורה־לאגער'ן זענען געפאקט מיט סחורה, ווארפט מען ארויס פון די פאבריקען צעהנדליגער טויזענד ארבייטער און מען פערקלענערט די פראדוקציאן פון סחורה. די „רעזערוו־ארמעע" ווערט דאן איינגעהויער גרויס. פערהונגערטע, פערצווייפעלטע בלאנדזשען די ארבייטסלאזע איבער די גאסען און קוקען אויס די אויגען נאך א שטיקעל ארבייט, ביז ס'געהט ניט פארביי די שלעכטע צייט, ווען די פראדוקציאן בליהט ווידער אויף, שלינגט אריין א גרויסען טהייל פון די ארבייטסלאזע און שעפט אויס ביז א געוויסען גראד די „רעזערוו־ארמעע".

אזעלכע ארבייטסלאזע איז ניט שווער צו געפינען. די ענטוויקלונג פון דער אינדוסטריע און האנדעל ברענגט דערצו, אז די קליינע זעלבשטענדיגע בעלי־בתים, די קליינע אונטערנעהמער, די קליינע קרעמער ווערען אלץ אבהענגיג פון די גרויסע קאפיטאליסטען, פאלען אריין אין גאנץ פון קאפיטאל און פערגרעסערען די רייהען פון פראלעטאריאט. פון דער אנדערער זייט זוכט יעדער פאבריקאנט צו מאכען זיינע סחורה ביליגער כדי ארויסצושטעכען פון מארק זיינע קאנקורענטען, ער פערבייט די ארבייטער דורך מאשינען, וועלכע מאכען די סחורה וועלוועלער און פערגרעסערט דערמיט די צאהל פון די ארבייטסלאזע.

אזעלכע ארבייטס־לאזע איז ניט שווער צו געפינען, אזעלכע ארבייטסלאזע מוזען עקזיסטירען ביי דער איצטיגער געזעלשאפטליכער ארדנונג. יעדער פאבריקאנט איז פאלקאם זעלבשטענדיג, ער לאזט ארויס סחורה אויפ'ן מארק אויף זיינע אייגענע אחריות. די פאבריק, די ווערקצייג, די פראדוקציאנס־מיטלען—דאס איז זיין פריוואט־אייגענטהום און לאזט אויף זיי מאכען סחורות, וועלכע און וויפיעל ער אליין געפינט פאר נויטיג. מאכען סחורה הייסט היינטיגע צייטען בעשאפען פראדוקטען פאר אונבעשטימטע קונים, פאר אונבעוואוסטע קאנסומענטען (פערבראוכער), וועלכע קענען זיך געפינען אין אנדערע שטעדט, אין אנדערע לענדער און אפטמאל אין אנדערע טהיילען וועלט. רוסישע פאבריקאנטען שיקען זייערע קארטון אין לייוועגד און כינע, ענגלאנד שיקט איהרע געוואנד אין דייטשלאנד און אמעריקע, דייטשלאנד שיקט איהרע מעטאל־פראדוקטען אין אמעריקע א. ז. וו. וויסען פארויס וויפיעל סחורה מען וועט קענען

אבזעטצען אויף דעם אדער יענעם מארק — דאס איז פאר'ן פאבריקאנט אומעגליך: ער קען, ערשטענס, ניט זאגען גענוי, וויפיעל קונים ס'וועלען זיין אויפן מארק; ער קען, צווייטענס, ניט וויסען — און דאס איז די הויפטזאך — וויפיל סחורה דיזער אדער יענער פאבריקאנט מאכט אויך פאר דעם זעלבען מארק, וואס ער. עס טרעפט זיך גאנץ אפט אז יענער מארק, וועלכען דער פאבריקאנט האט געהאט אין זינען, קען ניט איינשלינגען די גאנצע מאסע סחורה, וואס מען האט פאר איהם געשאפען, ווייל ער האט בכלל אנגעהויבען צו פערברויכען וועניגער סחורה: דארשען איז, למשל, געווען ניט קיין נעראטענער יאהר און די פויערים זענען ניט בכח צו קויפען אזוי פיל סחורה, ווי מיט א יאהר צוריק. נאך אפטער טרעפט זיך, אז דער מארק פערברויכט ניט גאר די סחורה, ווייל מען האט בכלל אנגעפיהרט צופיעל סחורה. איין פאבריקאנט האט ניט געוואוסט פון אנדערע, מען האט בעשאפען גאנצע בערג רייכטהים, וועלכע ליגען אין די סחורה־לאגערען, מען פערקלענערט אדער מען שטעלט אין גאנצען אב די טהעטיגקייט אויף די פאבריקען, מען ווארפט ארויס מאסען ארבייטער אויפן גאס, עס וואקסט די „רעזערוו־ארמעע".

און כל זמן עס עקזיסטירט פריוואט־אייגענטהום אויף פראדוקציאנס־מיטלען, וועלען די אויסגעארבייטע פראדוקטען אויך געהערען ניט צו יענע, וועלכע האבען זיי אין דער אמת'ן בעשאפען, נאר צו די אייגענטהימער פון די פאבריקען און ווערקשטאטען, וועט יעדער פראגרעס אין די ווערקצייג, וועט יעדע אויסגעבעסערטע מאשין פערגרעסערען די צאהל פון די ארבייטס־לאזע. כל זמן, וויעדער, עס עקזיסטירט פריוואט־אייגענטהום אויף פראדוקציאנס מיטלען קען די פראדוקציאן ניט רעגולירט ווערען, קען זי קיינער ניט קאנטראלירען, קען קיינער ניט אויפפאסען, אז עס זאל בעשאפען ווערען אזוי פיל סחורה, וויפיעל דער סחורה־מארק פאדערט, מוזען דעריבער פארקומען גרעסערע אדער קלענערע אינדוסטריעלע קריזיסען, מוזען גאנצע מחנות ארבייטער ארויסגעווארפען ווערען אויפ'ן גאס, מוז עקזיסטירען א „רעזערוו־ארמעע".

ארבייטס־לאזע, זאגען מיר, איז ניט שווער צו געפינען, און אויב עס וואלט ניט עקזיסטירט אזא קראפט, וואס זאל

איינהאלטען די שכירות אויף א געוויסער מדרגה, וואלטען די ארבייטס־געבער מיט גרויס פערגניגען זיי אראבגעשלעגט ביז'ן נידריגסטען גראד, ביז א הונגער לוין. דיזע קראפט איז די ארגאניזאציע פון ארבייטער, זיינע פראפעסיאנעלע פעראיינען, דער ווידערשטאנד פון די ארבייטער ארגאניזאציעס. די שטרעבונג פון די קאפיטאליסטען אראבצושטצען די שכירות וואס נידריגער בעגעגענט זיך מיט א פערקערטער שטרעבונג פון די ארבייטער ארגאניזאציעס אויפצוהויבען די שכירות וואס העכער; עס קומט פאר א שטרייט צווישען די ביידע געגענזייטיגע שטרעבונגען, א שטרייט, וועלכער ענדיגט זיך דא מיט דעם זיעג פון איין צד, דא פון אנדערען. דאס ווענדט זיך אן דעם ארבייטס־מארק. אויב דארטען זענען דא פיעל איבריגע ארבייטס־הענד (ווי למשל אין א קריזיס־צייט) זיעגען די ארבייטס־געבער און די שכירות פאלט; אויב דארטען איז ארבייטס־הענד ווייניג (ווען די פראדוקציאן בליהט אויף), זיעגען די ארבייטער און די שכירות הייבט זיך. דער רעזולטאט פון דיזען שטרייט איז, דאס דער ארבייטס־לוין קען ניט אראבפאלען גאנץ נידריג, ווי דאס וואלטען וועלען די ארבייטס געבער, און קען זיך ניט אויפהויבען גאנץ הויך, ווי דאס וואלטען פערלאנגען די ארבייטס־נעהמער: דורכשניטליך צאהלט מען פאר די ארבייטסקראפט אזוי פיל, וויפיל דער ארבייטער דארף האבען אויף צו בעפריעדיגען זיינע נויטווענדיגסטע בעדערפניסען.

די נויטווענדיגסטע בעדערפניסען זענען אבער ניט אומעטום גלייך. זיי ווענדען זיך אין פיעלע גאנץ זאפאלליגע בעדינגונגען און איבערהויפט אין דעם קולטורעלען צושטאנד פון לאנד. אין דייטשלאנד למשל רעכענט דער ארבייטער אריין אין זיינע נויטווענדיגסטע בעדערפניסען יעדען טאג א גלאז ביער, א צייטונג, א בוך, מהעאטער א. ד. גל. די נויטווענדיגסטע בעדערפניסען פון ענגלישען ארבייטער זענען גרעסער פון דעם דייטשען, דער אמעריקאנער ארבייטער האט פיעל העכערע בעדערפניסען, ווי דער ענגלענדער. אויב מיר זאלען נעהמען דעם רוסישען ארבייטער, וועלען מיר זעהען, אז זיינע בעדערפניסען זענען ניט אומעטום גלייך. ביי דעם שטאדטישען ארבייטער זענען די בעדערפניסען גרעסער ווי ביים דארפישען; ער דארף זיך שענער אנטהאן, ער טרעפט זיך מעהרער מיט מענשען און האט

דעריבער גרעסערע איסגאבען ווי דער דארפישער. עס איז דעריבער קיין חדוש ניט, וואס דער ארבייטס־לוין איז פערשידען אין פערשידענע שטעדט און פערשידענע מלוכות.

אויב מיר זאלען ווען פערגלייכען דעם ארבייטס־לוין אין פערשידענע לענדער וועלען מיר בעקומען אזא בילד: *)

	אין די פעראייניגטע שטאאטען פון אמעריקא**	ענגלאנד	דייטשלאנד	פראנקרייך
טאג ארבייטער	דורכשניטליך 71 רובל א חודש	דורכשניטליך [illegible]1 רובל א חודש	דורכשניטליך 31 רובל א חודש	דורכשניטליך 43 רובל א חודש
מאשיניסטען	120 „ „	68 „ „	62 „ „	64 „ „
שמידען	131 „ „	72 „ „	57 „ „	76 „ „
שטעסליא־עס	118 „ „	80 „ „	67 „ „	36 „ „
דריק זעצער	176 „ „	68 „ „	57 „ „	62 „ „
מויערער	208 „ „	83 „ „	58 „ „	65 „ „

ניט דא איז דער ארט געגוג צו ערקלערען די אורזאכען, צוליב וועלכע דער אמעריקאנער ארבייטער פערדינט פיעל מעהרער איידער דער ארבייטער אין אייראפע. די הויפט אורזאכע ליגט דערין, וואס אין אמעריקע האט זיך נאך מיט איניגע צעהנדליג יאהר צוריק געפונען א גרויסער פארראט פרייע ערד און יעדער ניי אנגעקומענער ארבייטער האט געקענט פאר זיינע קליינע פאבט־געלד דינגען א שטיקעל ערד און פיהרען זיין ווירטשאפט אהן ראגות און דחקות. כדי צוצוציהען ארבייטער, האבען די אינדוסטריעלע אונטערנעהמער געמוזט צאהלען אזא ארבייטס־לוין, וועלכער זאל זיין העכער פון דעם פערדינסט וואס מען קען האבען, פיהרענדיג א זעלבסטשטענדיגע פויערען־ווירטשאפט. א דאנק דעם הויכען ארבייטס־לוין האבען זיך אויפגעהויבען די נויטווענדיגסטע בעדערפניסען פון אמעריקאנער ארבייטער און די קאנקורענץ פון די אנגעפאהרענע קען ניט אראבזעטצען די שכירות פון דעם געבארענעם אמעריקאנער אויף אזוי פיעל, אז ער זאל זיך דארפען ענטזאגען פון זיינע לעבענס־געוואהנהייטען: די פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע זענען

*) דיזע ציפערן זענען גענומען פון דעם בעריכט פון וואשינגטאנער ארבייטס־ביורא אין יאהר 1901.

**) דא רעדט זיך וועגען די געבארענע אמעריקאנער ארבייטער.

זעהר מעכטיג צווישען די געבארענע אמעריקאנער ארבייטער, וויזען ארויס א העפטיגען ווידערשטאנד די שטרעבונגען פון די קאפיטאליסטען. ביי אנגעפאהרענע ארבייטער, וועלכע האבען ניט אזעלכע הייכע לעבענסבעדערפניסען, ווי די אמעריקאנער גופא און וועלכע זענען ניט ארגאניזירט אין פראפעסיאנעלע פעראיינען, איז דער ארבייטס-לוין, פערשטעהט זיך, גורעריגער.

אויב מיר זאלען פערגלייכען דעם ארבייטס-לוין פון אמעריקאנער און רוסלענדער ארבייטער, וועלען מיר זעהען, אז איינינע סארטען ארבייטער, ווי למשל די מויערער, פערדינען אין אמעריקע אין איין חודש דורכשניטליך אויך אזוי פיעל, ווי פיעל דער רוסלענדער פערדינט דורכשניטליך אין איין יאהר. און דאס איז ניט נאר דערפאר, וואס אין אמעריקע קאסט דאס לעבען זעהר טייער. אמת, איינינע פראדוקטען קאסטען דארטען עטוואס טהייערער: א פונט פלייש (ענגלישע געוויכט, וועלכע איז עטוואס גרעסער פון אונזערע), קאסט דארטען אנ'ערך 28 קאפיקעס, א פונט בוטער 48 קאפיקעס, דערפאר אבער קאסטען דארטען אנדערע פראדוקטען עטוואס בילינער: א פונט מעהל (ענגלישע געוויכט) 4 קאפיקעס, א פונט צוקער 10 קאפיקעס, א פונט טהע 1 רובל. א דירה קאסט דארטען אויך ניט טהייערער. בכלל קען מען זאגען, אז דאס לעבען אין אמעריקע קאסט נאר מיט א 10 פראצענט טהייערער, ווי אין אנדערע איראפעאישע לענדער, און אויב דער ארבייטער פערדינט דארטען 2—3 מאל אזוי פיעל ווי אין איראפע (לגבי רוסלאנד 6—12 מאל מעהרער), האט ער טאקי די מעגליכקייט צו בעפרידיגען נייע בעדערפניסען, צו גענוסען מעהרער פון לעבען.

דער אמעריקאנער ארבייטער בעגנוגענט זיך אבער ניט דער־מיט, וואס ער פערדינט מעהרער פון זיינע אויסלענדישע חברים. זיינע פראפעסיאנעלע פעראיינען גיבען איהם די מעגליכקייט צו פיהרען א שטענדיגען קאמפף פאר א העכערע שכירות. אין פערלויף פון 20 יאהר (פון 1880 ביז 1900) האבען די אמע־ריקאנער פראפעסיאנעלע פעראיינען ארגאניזירט 14,457 שטרייקען און האבען אויסגעגעבען פאר שטרייקענדע 32 מיליאן רובל. מעהרער ווי א העלפט שטרייקען זענען דארטען פארגעקומען צוליעב דעם ארבייטס-לוין (52 פראצענט פון אלע שטרייקען):

45 פּראָצענט זענען געווען פֿאַר אַ העכערען אַרבּײַטס לוין, 7 פּראָצענט — מיט דעם ציעל איינצוהאַלטען דעם פֿריהערדיגען אַרבּײַטס־לוין, וועלכען די בעל הבּתים האָבען געוואָלט אַראָבּזעצען). אין פֿערלויף פֿון די לעצטע 15 יאָהר האָט זיך דער אַרבּײַטס־לוין אין אַמעריקע געהעכערט אויף 16 פּראָצענט און דאָס איז ניט קוקענדיג אויף דעם, וואָס די עמיגראַציע אין אַמעריקע איז אַזוי גרויס. פֿון דיזע ציפֿערן קענען מיר זיך לייכט איבערצייגען, וואָס פֿאַר אַ גרויסע מאַכט די פּראָפֿעסיאָנעלע פֿעראיינען האָבען אין קאַמפּף פֿאַר אַ העכערען אַרבּײַטס־לוין.

ד. בּעסערע אַרבּײַטס בּעדינגונגען.

דער אונטערנעהמער פֿיהלענדיג די מאַכט, וואָס ליגט אין זיין קאַפּיטאַל, זעהענדיג ווי אַבּהענגיג עס זענען פֿון איהם די אַרבּײַטער, הויבּט אָן צו קוקען אויף די אַרבּײַטער, ווי אויף אַ נידעריגערע בּעשעפּעניש, מיט וועלכער מען קען זיך בּעגעהן, ווי מען וויל: מען קען זידלען, שימפּפֿען און אַמאָל אויך געבּען אַ קלאַפּ. אויב דעם בּעל־הבּית אַליין פּאַסט ניט זיך צו פֿערנעהמען דערמיט, האָט ער אויף דערוויף ספּעציעלע משרתים, אויפֿקוקער, מייסטערס. בּעליידיגען די מענשענווערדע פֿון אַרבּײַטער איפּ'ן ווילדעסטען אַרט האַלט מען פֿאַר אַ גאַנץ נאַטירליכע און געוועהנליכע זאַך. כ'איז געווען אָנצוווייזען אויף דאָס בּעגעהן זיך מיט די אַרבּײַטערינען, אויף די שענדליכע אונטערזוכונגען, וועלכע ווערען געמאַכט אויף פֿיעלע פֿאַבּריקען בּײַם אַרויסגעהן פֿון פֿאַבּריק, אויף די גראָבּקייט, אונפֿערשעמטהייט און בּעליידיגונגען, וואָס שיטען זיך אַלע ווײַלע אויף דעם אַרבּײַטערס קאָפּ.

די פֿאַבּריקאַנטען שטרעבּען שטענדיג דערצו, אַז די סחורה, וואָס ווערט בּיי זיי אויסגעאַרבּײַט, זאָל זיי קאָסטען וואָס בּיליגער. אויף בּיליגע סחורה, אויב זיי זענען ניט ערגער געמאַכט פֿון אַנדערע, קען מען קריגען מעהרער בּעלנים, מען קען אויסקאָנקורירען אַנדערע סחורות. ענטזאַגען זיך פֿון די אייגענע פֿערדינסטען כּדי די סחורה זאָל ווערען בּיליגער — דאָס ווי'ט זיך געוועהנליך ניט דעם פֿאַבּריקאַנט, אָבּשפּאָרען אויף אינסטרומענטען, אויף מאַשינען איז אויך אונמעגליך. דעם אַרבּײַטס־געבּער בּלייבּט נאָר

איין וועג: אבשפארען פון אזעלכע הוצאות, וואס ער רופט אן
„זייטיגע“: אבשפארען א ביסעל לופט, א ביסעל ליכט-ניט פון
זיך, פערשטעהט זיך, נאר פון די ארבייטער. ער נעהמט אנ-
איינגערע דירה פאר די ארבייטער, ער שפארט צוזאמען פיעל
מענשען אין איין שמוציגע געביידע, וואו מען פערברענגט שעה'ן
לאנג אין א שטיקענדע, פערגיפטעטע לופט. אויף לופטרייזען,
אויף לופטקורארטען פאר זיך פערגינען זיך די פאבריקאנטען אויס-
צוגעבען טויזענדער; אויסגעבען אבער אנ'איבעריגען רובל אויף
א ביסעל פרישע לופט, אויף אליכטיגען זונענשטראהל פאר'ן
ארבייטער, — אויף דערויף האבען זיי נעבאך קיין געלט ניט!
זאלען זיך די ארבייטער שטיקען דארטען אין היטץ און ענגשאפט,
זאלען דארטען אויסגעפוילט ווערען זייערע לונגען, וועמען הארט
עס? ארבייטער איז דא גענוג, וועט דער קראנק ווערען, וועט
מען קריגען אנ'אנדערען.

די גלייכגילטיגקייט צום ארבייטערס געזונד און לעבען איז
ביי די קאפיטאליסטען אזוי גרויס, אז זיי פערגינען זיך ניט
אויסצוגעבען עטליכע רובל אויף פארשידענע שוץ-מיטלען, אז די
ארבייטער זאלען זיך ניט פערטשעפענען אן די מאשינעס, זיי זאלען
ניט ווערען קיין אייביגע קאליקעס, אריינפאלענדיג אונטער א ראד,
אונטער א מאשינען-פליגעל, זיי זאלען ניט פערשאטען ווערען אין
די קויהלען-גריבער, זיי זאלען דארטען ניט דערשטיקט ווערען
פון גאז, וועלכע קען זיך אנזאמלען ביי דער קלענסטער אונפאר-
זיכטיגקייט. ארבייטענדיג איינינע שעה'ן נאכאנאנד אין טומעל,
גערויש און פערפעסטעטע לופט, פערלירט דער פערדולטער
ארבייטער די פעהיגקייט צו זיין פארזיכטיג, צו היטען זיך, אז
די מאשין זאל איהם ניט צריינדרעהען א האנד, א פוס. ווי
אנ'אויטאמאט דרעהט ער זיך צווישען די אפענע רעדער, אונטער
די שווימענדע רימענס און ווערט ניט זעלטען א קרבן פון דער
בעל-הבתישער געלד-גייציגקייט. ווער רעדט שוין וועגען די גרוב-
ארבייטער, וועלכע עס קען אפט ניט ראטעווען פון טויט קיין שום
פארזיכטיגקייט און אין וועמענס אונגליק ס'זענען דאס רוב שולדיג
נאר די אונטערנעהמער אליין. ס'איז גענוג אנצואווייזען אויף די
קאטאסטראפע, וועלכע איז אין מערץ 1906 פארגעקומען אי-
קאריער (פראנקרייך), וואו נאהענט 1200 מאן קויהלען-גרעבער

זענען פערפרענט און דערשטיקט געװארען הײל צוליב דעם, װאס די קויהלען־מאגנאטען האבען ניט אנגעװענדעט די נויטהיגע פארהיטונגס־מיטלען.

וויפיעל נפשות קאסט דעם פראלעטאריאט די געלד־גייציגקייט פון די קאפיטאליסטען, וויפיעל מענשען געהען פון דער וועלט און בלייבען קאליקעס צוליב די „אונגליקסצופאלען" קען מען זעהען פון דער אפיציעלער סטאטיסטיק, וועלכע מיר ברענגען דא בנוגע צו דייטשלאנד. אין דייטשלאנד אליין זענען פון „אונגליקס־צופאלען":

	אין יאהר 1902	אין יאהר 1903	אין יאהר 1904
געהרג'עט געווארען............	7842	8370	8752
שווער פערוואונדעט געווארען...	112,059	121 005	128,921

דאס הייסט אין פערלויף פון 3 יאהר זענען אין דייטשלאנד אליין 24,964 ארבייטער אוועק פון דער וועלט פאר דער צייט און 361,985 ארבייטער זענען געווארען „שווער פערוואונדעט", פשוט'ער גערעדט: זענען געווארען קאליקעס פון „אונגליקס צופאלען". פון דיזע ציפערען איז זיך לייכט פארצושטעלען וויפיעל קרבנות דער ארבייטער קלאס ברענגט דעם גאלדענעם קאלב אלע יאהר אין דעם געשטאלט פון טויטע און שווער־פערוואונדעטע פראלעטאריער. גאנצע מחנות זיינע ווערען יעהרליך אויסגע־שלאכטעט רוהיג, קאלטבלוטיג, אהן רעש און טומעל, אהן קריגסקינדיגונג, אהן הארמאטען און פאנצערשיפען, אהן פויקען און טרומעטען!

ביי אונז אין רוסלאנד האט די פאבריק־אינספעקציע רעגיסטרירט אין יאהר 1901—27,135 „אונגליקסצופאלען" אויף 2919 פאבריקען און זאוואדען, דאס הייסט נאר אויף א זעקסטעל פון אלע פאבריקען, וועלכע האבען זיך געפונען אונטער דער השגחה פון דער פאבריק אינספעקציע*). און אז דער יאהר 1901 איז ניט געוועזען קיין יוצא מן הכלל, קיין אויסנאהמ'ס יאהר קענען מיר זעהען פון די פאלגענדע ציפערען: אין יאהר 1903 זענען

*) אונטער דער השגחה פון דער פאבריק־אינספעקציע האבען זיך דעם 1־טען יאנואר 1902 יאהר געפונען 27,135 פאבריקען און זאוואדען.

איף 647 מאסקווער פאבריקען מיט 92,237 ארבייטער רעגי-סטרירט געווארען 8976 אונגליקס-צופאלען, ד. ה. צו 97 גע'הרג'עטע און פערוואונדעטע אויף יעדע טויזענד ארבייטער. נאך מעהרער קרבנות האט געהאט אין יאהר 1902 דער פראלע מאריאט פון איוואנאווא-וואזנעסענסק: זיין ארמעע פון 27316 האט פערלארען 9858 גע'הרג'עטע און פערוואונדעטע, ד. ה. צו 364 קרבנות אויף יעדע טויזענד. אזא גרויסען פערלוסט האבען געהאט נאר אונזערע רוסישע העלדישע גענעראלען אין דעם אונגליקליכען רוסיש-יאפאנישען קריג.

כמעט אין אלע לענדער געפינען מיר געזעצען, וועלכע פערפפליכטען די אונטערנעהמער אנצואווענדען געוויסע פארזיכטס מיטלען, ס'זאלען ניט פירקומען אזעלכע אונגליקס צופאלען; כמעט אין אלע לענדער געפינען מיר געזעצען וועגען די היגיענישע און סאניטארע בעדינגונגען פון די פאבריקען און ווערקשטאטען, אבער דיזע געזעצען איז די פאבריקאנטען גאנץ לייכט עיבער צו זיין, אויב די ארבייטער אליין, אויב זייערע ארגאניזאציעס וועלען ניט אכטונג געבען, אז זיי זאלען ערפיעלט ווערען. מיר האבען שוין אויבען געבראכט איניגע ציפערען, וועלכע דערוויזען ווי ביי אונז אין רוסלאנד ווערט אכגעהיט דער צעריסענער און צופליקטער געזעץ פון 1897, ווי נויטהערציג די פאבריק-אינספעקציע איז צו די פאבריקאנטען, וועלכע זענען עובר דעם געזעץ. אזעלכע פאקטען קען מען געפינען זעהר פיעל אין יעדער ארבייטער צייטונג און ניט נאר ביי אונז, נאר אפילו אין אויסלאנד. נאר אין דער צייט וואס דער אויסלענדער פאבריקאנט דארף מורא האבען, אז דער פראפעסיאנעלער פעראיין זאל זיך ניט אריינמישען אין דער זאך, האבען זיך אונזערע פאבריקאנטען ביז דער לעצטער צייט געפיהלט „ווי גאט אין פראנקרייך". זיי האבען געוואוסט, אז מיט דעם פאבריק-אינספעקטאר און פאליציי איז ניט שווער מושוות צו ווערען, און וואס איז אנבעלאנגט די ארבייטער גופא איז פאר זיי ניטא שטארק וואס מורא צו האבען. אויב ס'וועט זיך שוין געפינען א נ'ארבייטער א חציף, וואס וועט קיין מורא ניט האבען פאר'ן בעל-הבית און וועט זיך ווילען קלאגען, איז איידער ער וועט זיך דערשלאגען א דין און יושר וועט איהם ארויסקריכען די אויגען, און אויב ער וועט זיך שוין יא דערשלאגען, וועט דאס איהם קאסטען

אזוי פיעל געלר און געזונד, אז ער וועט פערזאגען א צעהנטען.

קעמפפען פאר מענשליכע בעהאנדלונגען מיט די ארבייטער, קעמפפען פאר אזעלכע געזעצען, וואס זאלען בעשיצען דעם ארבייטערס געזונד און לעבען אויפ'ן פאבריק און ווערקשטאט, קעמפפען, אז דיזע געזעצען זאלען דורכגעפיהרט ווערען אין לעבען — דאס איז אנ'אויפגאבע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען.

ה. קולטורעלע אויפגאבען.

ניט נאר די פראדוקציאנס־מיטלען, נאר אפילו די בילדונג איז אויך היינטיגע צייטען א מאנאפאל פון די רייכע. ווי נאר דאס ארבייטער־קינד ווערט פעהיג עפּוואס צו פערדינען, גיבען איהם די עלטערן אב אויפ'ן פאבריק, אין ווערקשטאט. פאר'ן ארבייטער איז דאס קינד א משא, א שווערע לאסט, און ער איז זעהר צופרידען, אז ער קען פטור ווערען פון דיזען יאך. געבען אנ'עלטערעס קינד אין שוהל, לאזען איהם זיך לערנען ביז ער וועט ווערען א פאלשטענדיגער מענש — אזא תענוג קען זיך היינטיגע צייטען אנטהאן נאר דער נגיד. מיר ריידען שוין ניט וועגען אונזער רוסלאנד, וואו די עלטערן זענען גאר ניט מחויב צו געבען לערנען זייערע קינדער אין די נידריגע שוהלען; אפילו אין יענע לענדער, וואו יעדער בירגער איז פערפפליכטעט צו שיקען זיינע קינדער אין שוהל ביז 12-14 יאהר, איז אויך דער ארבייטער ניט אים שטאנד ארויסצוטראגען וואסער ניט איז פאר וויסענשאפט פון די קינדער שוהלען. פערברענגענדיג גאנצע טעג אוי אמאל אויך נעכט אין ווערקשטאט, פערגעסט דער ארבייטער גאנץ אפט אפילו דאס, וואס ער האט אמאל געקענט. בפרט נאך, אז מען סטארעט זיך אין די קינדער שוהלען ניט צו געבען קיין וויסענשאפט, בפרט נאך, אז מען סטארעוועט זיך אזוי צו פערדולען די קינדער די קעפ, אז קיין אמת'ע וויסענשאפט זאל שוין אהין קיינמאל ניט קענען אריין. רבנים, גלחים, יעזואיטען אונטער אלערליי מאסקען — זיי האבען א ברייטען איינפלוס אויף די ענטוויקלונג פון די קינדער, זיי האבען א פרייהען צוטריט צום קינדערשען מח און זענען אזוי מדריך זייערע תלמידים, אז פון זיי זאלען אויסוואקסען געהארכזאמע כשר'ע שעפעלעך, וואס לאזען זיך שערען און מעלקען.

אבער דאס איז נאך ניט גאר. ארויסגעהענדיג פון דער פאלקסשולע, קען דער ארבייטער נאך ניט בעפרייען זיין פארשטאנד פון די נעטצען, וואס די בורזשואזיע און יעזואיטען פערשפרייטען פאר איהם. אויף די גאלדענע שטראהלען פון קאפיטאל, איפ'ן וואונק פון די הערשענדע קלאסען פליהען צונויף פראפעסארען, „געלעהרטע" און ליטעראטארען, און דיזע מחנה לעהרער און לעהרערלעך, שרייבער און שרייבערלעך, וואס פערפלייצען די שולען און ליטעראטור, ווענדען אן זייערע אלע קרעפטען צו פערפינסטערען דעם מח פון די פאלקס־מאסען, צו פערגיפטען זייער הארץ. זיי בעשאפען פאלשע טהעאריען און קריגען דערפאר געהאלט, זיי פאלטיפיצירען די היסטאריע און בעקומען משראלען, זיי בעדעקען די אמת'ע, די ריינע וויסענשאפט מיט א דיקען קאוואנעם מאנטעל, זיי פערשלייערן אלץ, וואס איז ריין, און עהרליך מיט א פינסטערע במארע פון אמונה און מאראל, זיי לעגען זיך אין רעד לענג און דער ברייט נאר צו בעהאלטען דעם אמת, צו פערגלעטען די שארפע קאנטראסטען פון דער איצטיגער געזעלשאפט, צו האלטען די ארבייטער־מאסען אין פינסטערניש, אין אונוויסענהייט און צו פערלענגערען די הערשאפט פון די רייכע קלאסען.

דער ארבייטער־קלאס קען ניט צוברעכען זיינע עקאנאמישע און פאליטישע קייטען, ניט צובדעכענדיג די גייסטיגע קייטען, אין וועלכע ער איז געשמידט, ער קען ניט פיהרען זיין בעפרייאונגס־קאמפף, ניט בעפרייענדיג זיין שכל פון די פערשימעלטע און גיפטיגע וויסענשאפט, וואס זיינע רביים און לעהרער האבען איהם אנגעשטאפט. ער דארף פערשטעהן, וואו עס ליגט די אמת'ע אורזאכע פון זיין עקאנאמישער און פאליטישער פערקנעכטונג, ער דארף פערשטעהן דעם געגענזאץ פון זיינע אינטערעסען מיט די אינטערעסען פון די רייכע קלאסען, זיין לאגע אין דער איצטיגער געזעלשאפט און די מיטלען, דורך וועלכע ער קען זיך בעפרייהען פון דער איצטיגער לאגע. די פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען זיך דעריבער שטעלען פאר אן'אויפגאבע אויפצוהעבען דעם קולטורעלען און גייסטיגען צושטאנד פון ארבייטער־קלאס. וואס בעוואוסטזיניגער עס וועט זיין דער ארבייטער, אלץ שטארקער וועלען זיין זיינע ארגאניזאציעס, אלץ קלערער וועט ער שטרעבען

צו זיינע ציעלען, אלץ מעכטיגער וועט זיין זיין קאמפף. וויסענ־שאפט איז מאכט.

.III

דורך וועלכע מיטלען ערפילען די פראפעססיאנעלע פעראיינען זייערע אויפגאבען?

א. קאלעקטיווער קאנטראקט.

יעדער ארבייטער בעזונדער איז צו שוואך צו דיקטירען זיינע בעדינגונגען דעם ארבייטס־געבער; ער ווייס ניט דעם ארבייטס־מארק, ער ווייס ניט ווי גרויס עס איז איצט די נאכפראגע אויף ארבייטער און ווי גרויס עס איז דער אנבאט פון ארבייטס־קראפט. געטריעבען דורך הונגער און נויט, מוז דער ארבייטער ארויס־טראגען אויפ'ן מארק פערקויפען די איינציגע סחורה, וואס ער האט, זיין ארבייטס־קראפט. דער פרייז אויף זיין סחורה, דער ארבייטס־לוין, ווענדט זיך דערביי פון אזוי פיעל אומשטענדען, וועלכע ער איז ניט אימשטאנד צו בעזייטיגען און געגען וועלכע ער האט ניט קיין קראפט צו קעמפפען. דער פרייז פון זיין סחורה, דער ארבייטס־לוין, ווענדט זיך אין דער קאנקורענץ פון די ס'איבריגע ארבייטער און פון דער הארטנעקיגקייט פון דעם ארבייטס געבער. זעלבסטפערשטענדליך, אז ביי אזעלכע אומ־שטענדען האט דער ארבייטס־געבער די פאלקאמע מעגליכקייט צו צווינגען דעם ארבייטער, ער זאל זיך שטעלען ארבייטען אויף די בעדינגונגען וועלכע ער, דער ארבייטס־געבער, וויל. דער פאבריקאנט האט א גרעסערע מעגליכקייט צו ווארטען אויף א וועלכוועלערען ארבייטער, איידער דער ארבייטער אויף א בעסערען בעל־הבית; איהם טרייבט ניט דער הונגער, איהם צווינגט ניט דער דלות.

גאנץ אנדערש איז אבער, ווען מיט'ן ארבייטס־געבער פיהרט אונטערהאנדלונגען ניט יעדער ארבייטער בעזונדער, נאר דער פראפעססיאנעלער פעראיין. דער פראפעססיאנעלער פעראיין ווייס בעסער און וואס פאר א צושטאנד עס געפינט זיך דער סחורה־מארק, צו נויטיגט מען זיך איצט אין פיעל ארער וועניג

ארבייטער ; ער קען , וויעדער , ביז א געוויסען גראד ווירקען אויף דער קאנקורענץ פון די ארבייטער צווישען זיך : ארומנעהמענדיג א גרויסע צאהל ארבייטער פון א געוויסער פראפעסיע , קען ער ניט דערלאזען , אז איין ארבייטער זאל אויסשטייגען דעם צווייטען . דער ווילקיר פון פאבריקאנט בנוגע צו יענע ארבייטער , וועלכע זוכען ארבייט , מוז אבגעשוואכט ווערען , ווייבאלד ער וויים , אז ער האט צו טהאן ניט מיט יעדען ארבייטער בעזונדער , נאר מיט א גאנצען פעראיין , די ארבייטס־בעדינגונגען דארפען דעריבער זיין בעסערע .

די פראפעסיאנעלע פעראיינען שטרעבען דעריבער אויסצומ דערצו , אז דעם קאנטראקט זאל דער פאבריקאנט אויסארבייטען ניט מיט יעדען ארבייטער בעזונדער , נאר מיט'ן פראפעסיאנעלען פעראיין, ד. ה. אז דער קאנטראקט זאל זיין אנ'אלגעמיינער פאר אלע ארבייטער, וואס וועלען ביי איהם ארבייטען, אדער, ווי מען רופט עס אנדערש, א „קאלעקטיווער קאנטראקט". אלע מיטגליעדער פון פראפעסיאנעלען פעראיין, וועלכע האבען זיך אננענומען צו ארבייטען אויף די בעדינגונגען, וואס דער פראפעסיאנעלער פעראיין האט אבגעמאכט , זענען דאן מחויב צו היטען דעם אבמאך און טארען ניט ווארפען די ארבייט אהן דער הסכמה פון פראפעסיאנעלען פעראיין .

עס פערשטעהט זיך , אז די אונטערנעהמער קעמפפען דאס רוב נעגען דעם קאלעקטיווען קאנטראקט . זיי ווילען זיך ניט שיידען מיט דער „פערזענליכער פרייהייט", אונטער וועלכער זיי פערשטעהען די פרייהייט ארויסצוציהען פון ארבייטער די קרעפטען וואס ביליגער ; זיי ווילען ניט דערלאזען , אז צווישען זיי און דעם הילפלאזען ארבייטער זאל זיך שטעלען אנ'ארגאניזירטע מאכט , אנ'ארבייטער־פעראיין , וואס וועט זיי צווינגען אנצונעהמען איינגינסטיגע בעדינגונגען . אייסער דעם מאטעריעלען שאדען , וואס דער קאלעקטיווער אבמאך קען ברייננען די אינטערנעהמער , האט דיזער אבמאך נאך א חסרון פאר זיי : ער פערשטארקט די מאכט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען און פערגרעסערט זייער איינפלוס. דאס וואלט נאך ניט געווען אזא ביז פאר די קאפיטאליסטען , אויב די פראפעסיאנעלע פעראיינען וואלטען זיך פערנומען נאר מיט שמאלע בראפעסיאנעלע אינטערעסען , וואלטען זיך ניט

אינטערעסירט מיט ברייטע ארבייטער פאליטיק און וואלטען ניט געפיהרט אזא טאקטיק, וואס זאל זיין צוגעפאסט צו די אינטע־רעסען פון גאנצען ארבייטער־קלאס. די קאפיטאליסטען וואלטען דאן מרוצה געווארען נאכצוגעבען די פראפעסיאנעלע פעראיינען איפ׳ן עקאנאמישען געביט, נאר אליין צו הערשען אויף אנדערע געביטען. דער איינפלוס פון די פעראיינען וואלט דאן פאר זיי ניט זיין אזוי געפעהרליך. א גרויסען געפאהר פאר זיך זעהט אבער די בורזשואזיע אין יענע פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע, קעמפפענדיג פאר א בעסערע עקאנאמישע לאגע פאר׳ן ארבייטער, פאר בעסערע ארבייטס־בעדינגונגען, שטרעבען אין דער זעלבער צייט אין גאנצען צו פערניכטען די מעגליכקייט פון עקספלואטאציע פון מענשען דורך מענשען. א גרויסען געפאהר פאר זיך זעהט די בורזשואזיע אין יענע פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע זענען דורכגעדרונגען מיט דעם סאציאליסטישען גייסט און בענוגנען זיך ניט מיט אן׳ענגע פראפעסיאנעלע טאקטיק, מיט אזא טאקטיק, וועלכע פערבעסערענדיג אויף א ווייל די מאטעריעלע לאגע פון די פראפעסיאנעל־ארגאניזירטע ארבייטער, בעריהרט גאר ניט די אינטערעסען פון דער איבריגער ארבייטער־מאסע.

פערגרעסערען די מאכט און איינפלוס פון אזעלכע פראפעסיאנעלע פעראיינען איז פאר די בורזשואזיע געפעהרליך, און אט זעהען מיר טאקי, אז אין יענע לענדער, וואו די פראפעסיאנעלע פעראיינען זענען דורכגעדרונגען מיט דעם סאציאליסטישען גייסט (ווי למשל אין דייטשלאנד) טרעט די בורזשואזיע ארויס אין א העפטיגען קאמפף געגען דעם קאלעקטיווען קאנטראקט; פארקעהרט, יענע פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע בעגרענצען זייער טהעטיגקייט מיט ריין־פראפעסיאנעלע אינטערעסען, וועלכע זענען דורכגעדרונגען מיט דעם אלטען צעכען־גייסט (ווי למשל די אלטע טרעד־יוניאנען אין ענגלאנד און אמעריקע) בעגעגנען ניט אזא ווידערשטאנד פון די קאפיטאליסטען און פיהרען דורך אין פיעלע ערטער דעם קאלעקטיווען קאנטראקט.

אויף דער פראפעסיאנעלער בעוועגונג אין רוסלאנד, וועלכע איז אויסגעוואקסען אונטער דעם איינפלוס פון דער סאציאל־דעמא־קראטיע, איז פון אנהייב אן געלעגען דער שטעמפעל פון א קלאסען־בעוועגונג. די פראפעסיאנעלע פעראיינען האבען גענומען

אנ'אקטיווען אנטהייל אין דעם בלוטיגען קאמפף, וועלכען דער וואקסענדער פראלעטאריאט פיהרט מיט דעם אלטען בארבארישען פאליטישען רעזשים; צוזאמען מיט די סאציאליסטישע פארטייען קעמפפען זיי געגען יענע אלע מניעות, וועלכע לאזען ניט דעם פראלעטאריאט ענטוויקלען פריי זיינע קרעפטען און געהן פאר־ווערטס צו זיין פאלקאמער בעפרייאונג פון קאפיטאליסטישען יאך. און טאקי צוליב דעם, וואס די פראפעסיאנעלע פעראיינען געהען האנד ביי האנד מיט די סאציאליסטישע פארטייען פון פראלעטא־ריאט, טרעטען די אונטערנעהמער ארויס אזוי ענטשלאסען געגען זיי און ווילען בשום אופן זיי ניט אנערקענען. ענטשידען טרעטען זיי ארויס געגען קאלעקטיווען קאנטראקט און פיהרען א העפטיגען שטרייט געגען יענע פאדערונגען, וועלכע ווערען ארויסגעשטעלט אים נאמען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען. די ארבייטס־געבער קענען ניט זיך ענטזאגען מיט'ן גוטען ווילען פון יענער „פרייהייט", וועלכע זיי האבען ביז איצט געהאט, פון פרייהייט צו דריקען דעם ארבייטער וויפיעל ס'איז נאר געווען מעגליך. אהן א הארטנעקיגען קאמפף מיט שווערע אפפערען פון ביידע צדדים וועלען די ארבייטס־געבער ניט אנעהמען קיין קאלעקטיווען קאנטראקט, און אונזערע פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען זיין געגרייט צו דיזען קאמפף.

ב. מינימאלער ארבייטס־לוין.

כדי דער ארבייטער זאל ניט זיין אבהענגיג פון דעם קאפריז און ווילקיר פון ארבייטס־געבער, כדי די ארבייטס־געבער זאלען זיך ניט קענען בענוטצען מיט דער ביליגער ארבייטסקראפט פון יענע ארבייטער, וועלכע זענען ניט ארגאניזירט אין פעראיינען, פאדערען די פראפעסיאנעלע פעראיינען, אז אין קאלעקטיווען קאנטראקט זאל זיין פינקטליך בעשטימט א מינימאלער ארבייטס־לוין, ד. ה. ס'זאל זיין אנ'אבגעשטעלטער טאריף פאר יעדען סארט ארבייט פון דיזען פאך, — א טאריף, וועלכען עס טאר ניט אראבזעצען ניט דער ארבייטער, ניט דער ארבייטס־געבער. דער פראפעסיאנעלער פעראיין, וועלכער בעשטימט צוזאמען מיט די ארבייטס־געבער דעם טאריף, קוקט אויף, אז דער אונטערנעהמער זאל דעם ארבײ

ניט בייטען די ארבייטס־בעדינגונגען; אויב דער ארבייטס־געבער וויל אומבייטען די ארבייטס-בעדינגונגען, אויב, למשל, ער וויל אנהייבען צו געברויכען אנ'אנדער סארט רויהע מאטעריאל, וועלכער מאכט די ארבייט שווערער, אדער אויב ער וויל אריינפיהרען א נייע מאשין, וועלכע מאכט די ארבייט אינטענזיווער, אנגע־שטרענגטער, מוז אויך אומגעביטען ווערען דער טאריף.

למשל אין די בוימוואל־שפינערייען פון לאנקאשיר (אין ענגלאנד) עקזיסטירען טאריפען, וועלכע בעשטימען די גרויס פון ארבייטס־לוין פאר אלע בוימוואל-שפינערייען פון דיזען געגענד. די טאריפען זענען דערביי אזוי פינקטליך אויסגעטייטשט, זענען אזוי דעטאליזירט, אז זיי פארנעהמען גאנצע 85 זייטען מיט ציפער און קיינער פון די ביידע צדדים קען קיין שווינדלען ניט מאכען. דארטען זענען אויסגערעכענט אלע קאמבינאציעס, וועלכע זענען מעגליך ביים שפינען, קלאר בעשטימט די רויהע מאטעריאלען, די גיכקייט, מיט וועלכע די מאשין ארבייט און ד. גל. אויב דער פאבריקאנט וויל אומבייטען איינע פון די בעדינגונגען, אדער אויב ער וויל אריינפיהרען א נייע מאשין, נייע רויהע מאטעריאלען, איז ער גלייך וועגען דעם מודיע דעם פראפעסיאנעלען פעראיין און יענער שיקט גלייך זיינע בעאמטע, אמת'ע ספעציאליסטען אין דער ארבייט, וועלכע זענען אויסגעצייכענט בעקאנט מיט דעם גאנצען אינדוסטריע צווייג, מיט דעם צושטאנד פון סחורה־מארק און ארבייטס־מארק. דיזע בעאמטע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען קומען זיך צוזאמען מיט די פערטרעטער פון די פאבריקאנטען, בעטראכטען נעננוי, וואס פאר א ווירקונג די נייע מאשין, אדער די נייע רויהע מאטעריאל וועט האבען פאר די ארבייטער און פאבריקאנטען און לויט דיזע אויספארשונגען בעשטימען זיי דעם טאריף.

עס פערשטעהט זיך אז דיזער נארמאלער ארבייטס־לוין ווערט בעשטימט ניט אויף אייביג. אויב די בעדינגונגען בייטען זיך, למשל, אויב דער פאבריקאנט הויבט אן צוליב פערשידענע אור־זאכען בעקומען אזא פערדינסט, וועלכער איז העכער פאר'ן נאר־מאלען פערדינסט, וואס די איבריגע פאבריקאנטען בעקומען, ליינען די ארבייטער פעראיינען פאר דעם פאבריקאנט אומצובייטען דעם טאריף אזוי, אז די ארבייטער זאלען אויך עטוואס געניםען פון די פערגרעסערטע פערדינסטען. עס הויבען זיך אן אונטער

האנדלונגען צווישען די ארבייטס־געבער און ארבייטס־נעהמער און דער טאריף ווערט אומגעביטען לטובת די ארבייטער.

דאס איז אלץ גערעדט וועגען אזעלכע פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע די פאבריקאנטען אנערקענען און מיט וועלכע זיי שטימען איין צו מאכען א קאלעקטיווען קאנטראקט. דא איז ניטא שטארק וואס מורא צו האבען פאר די קאנקורענץ פון די „זייטיגע" ניט ארגאניזירטע ארבייטער, ווייל דער פאבריקאנט האט זיך פערפפליכטעט צו צאהלען א געוויסען מינימאלען ארבייטס־לוין. גאנץ אנדערש איז אבער אין יענע לענדער און אין יענע פראפעסיעס, וואו די אונטערנעהמער ווילען ניט אנערקענען די פראפעסיאנעלע פעראיינען אלס פערטרעטער פון די ארבייטער און ווילען מיט זיי ניט אריין אין קיינע אונטערהאנדלונגען און קיינע אבמאכען. דא קען דער מינימאלער לוין־טאריף דורכגעפיהרט ווערען ניט דורך אונטערהאנדלונגען און פשרות, נאר דורך א קאמפף מיט די ארבייטס־געבער, דורך א שטרייק. פערשטעהט זיך, אז בעת א שטרייק זענען די אונארגאניזירטע ארבייטער אויך זעהר געפעהרליך, אבער ניט אזוי פיעל ווי אין א נארמאלע פריעדליכע צייט. דער ניט ארגאניזירטער ארבייטער, ווי אומבעוואוסטזיניג ער זאל ניט זיין, וועט זיך גוט מישב זיין איידער ער וועט געהן אויף די שטעלע פון א שטרייקענדען ארבייטער: א שטרייק־ברעכער ווערט פעראכטעט און פערפאלגט, אויף שטרייק־ברעכער ליגט קינ'ס שטעמפעל, דאס איז א פלעק, וועלכען ס'איז שווער פון זיך אבצוואשען.

פערשלאגענדיג זיך א מינימאלען ארבייטס־לוין, קענען די ארבייטער פון דעסטוועגען ניט געניסען אונגעשטערט די פרוכט פון זייער קאמפף. דעם פאבריקאנט'ס גייציגע אויג קוקט ארויס און לויערט אויף זיינע פיינד. ווי נאר די סאלידאריטעט פון די ארבייטער ווערט אבגעשוואכט, ווי נאר אין די פראפעסיאנעלע פעראיינען בעווייזען זיך סמנים פון זארגלאזיגקייט און נאכלעסיגקייט, ווארפען זיך די ארבייטס־געבער ארויף אויף זייער פיינד און ווילען פון איהם ארויסרייסען דאס, וואס זיי האבען נאך א שווערען קאמפף געמוזט אבגעבען. אייב דעם פאבריקאנט איז אונמעגליך אפען אבצונעהמען צוריק די הנחות, וואס ער האט געמאכט די ארבייטער, זוכט ער דאס צו טהאן פערמאסקירטערהייד. ער פיהרט אריין נייע סארטען ארבייט, וועלכע מען האט ניט געקענט

פּאַדויס זעהען און וועגען וועלכע עס איז דעריבער ניט בעשטימט געוואָרען קיין טאַריף, ער הויבט אָן צו געברויכען נייע ביליגערע סאָרטען פון רויהע מאַטעריאַל, וועלכע נעהמען אָב ביים ארבייטער מעהרער ארבייטס צייט און מעהרער האָרעוואַניע און וועלכע קאָסטען דעם ארבייטס־געבער ביליגער א. ז. וו. און דעריבער אויב די ארבייטער ווילען, אז אין דער צייט פון פריעדען זאָל מען פון זיי ניט אבנעהמען צוריק דאָס, וואָס זיי האָבען זיך דערשלאָגען אין דער צייט פון קאַמפּף, דאַרף זייער פריעדען זיין א „בעוואָפענטער פריעדען". זייערע פּראָפעסיאָנעלע פעראיינען דאַרפען שטענדיג זיין קאַמפּפס־פעהיג און קאַמפּפס בערייט.

אין פיעלע לענדער האָבען זיך די ארבייטער דערשלאָגען א מינימאַלען לוין־טאַריף אין אזעלכע אונטערנעהמונגען, וועלכע געהערען צו דער מלוכה און געמיינדען. אין קאַפּיטאַליסטישע לענדער האַלטען זיך די מלוכה־אונטערנעהמונגען אויף דעם פונדאַמענט פון דער קאַפּיטאַליסטישער ווירטשאַפט, אויף דעם פונדאַמענט פון לוין־ארבייט און מעהרווערטה. מיט איהרע אונטערנעהמונגען איז די מלוכה ניט אויסען צו געבען ארבייט די ארבייטסלאָזע, נאָר די פערדינסט, וואָס זי בעקומט פון די אונטערנעהמונגען. און אזוי ווי דער מקור פון פערדינסט איז די ניט-בעצאַהלטע האָרעוואַניע פון ארבייטער, שטרעבט די מלוכה־מאַכט, גלייך ווי פּריוואַט-אונטערנעהמער, דערצו, אז דיזע האָרעוואַניע זאָל זיין וואָס גרעסער. דאָס גלייכען קען מען זאָגען וועגען די געמיינדע־אונטערנעהמונגען. מיט זיי קומט דעם ארבייטער אויס צו קעמפּפען, ווי מיט פּריוואַטע אונטערנעהמונגען. דער קאַמפּף פאַר בעסערע ארבייטס־בעדינגונגען אין די מלוכה־אונטערנעהמונגען איז דאָס רוב נאָך פיעל שווערער, איידער דער קאַמפּף מיט פּריוואַטע קאַפּיטאַליסטען, ווייל די מלוכה, אָדער ריכטיגער געזאָגט איהר רעגירונג, האָט די מעגליכקייט אנצוואַר־ווענדען געגען די שטרייקענדע אזא אונגעהייער גרויסע מאַכט, וועלכע עס פערמעגט ניט קיין פּריוואַטער קאַפּיטאַליסט. זי האָט אין איהר רשות אַי אַ גרויסע מיליטער־מאַכט, אַי אַ גרויסען פאָרראַט פון ארבייטס־קראַפט, אין וועלכע זי קען פערוואַנדלען די סאָלדאַטען, אַי אַ גרויסען און מעכטיגען אַדמיניסטראַטיווען מעכאַניזם. זי רופט צו הילף די בורזשואַזע פּאַרלאַמענטען און

יענע בעשאפען געזעצען, וועלכע פערבאטען די ארבייטער צו מאכען שטרייקען אין פיעלע אונטערנעהמונגען, וועלכע געהערען צו דער מלוכה. דער קאמפף אין איהרע אונטערנעהמונגען איז דעריבער דאס רוב שווערער, איידער אין פריוואטע.

ג. שטרייקען.

אויב די פראפעסיאנעלע פעראיינען קענען ניט דורכקומען מיט די בעלי־בתים, אויב קיין בוררים קענען אויך ניט דורכמאכען צווישען די ארבייטער און פאבריקאנטען מיט גוטען, פערוואנדען די ארבייטער־פעראיינען זייערע פריעדליכע מיטלען. די אונטערהאנדלונגען צווישען ביידע צדדים ווערען אבגעבראכען און עס הויבט זיך אן א מלחמה.

דאס שארפסטע געוועהר אין קאמפף צווישען די ארבייטס־נעהמער און ארבייטסגעבער איז דער שטרייק; דאס איז א צווייטיגעס געוועהר, ער איז געפעהרליך ווי פאר די פאבריקאנטען, אזוי אויך פאר די ארבייטער, און די לעצטע ווענדען זיך צו איהם נאר דאן, ווען זיי האבען שוין אויסגעפרובט אלע פריעדליכע מיטלען, ווען זיי האבען זיך איבערצייגט, אז קיין אנדער אויסוועג איז פאר זיי ניטא. ניט ארבייטען הייסט פאר דעם פאבריקאנט ניט האבען קיין מעהרוועדרבה, ניט פערדינען; ניט ארבייטען הייסט פאר דעם פאבריקאנט האבען היזק, ווייל אין די ווערקשטאטען, אין די ווערקצייג און פראדוקציאנס־מיטלען ליגען אריינגעשלאגען גרויסע קאפיטאלען, וועלכע טראגען אין דער צייט פון ארבייטס־שטילשטאנד קיין פראצענט ניט. ניט ארבייטען הייסט אבער נאר'ן ארבייטער לייד‍ען הונגער און נויט צוזאמען מיט דער פאמיליע. דער ארבייטער איז זיך דעריבער זעהר גוט מישב, איידער ער טרעט ארויס אין אן'אפענעם עקאנאמישען קאמפף מיט'ן בעל־הבית, אין א שטרייק.

איידער די ארבייטער פראקלאמירען א שטרייק דארפען זיי וויסען:

1) **אין וואס פאר א צושטאנד עס געפינט זיך דער סחורה־מארק.** א שטרייק קען נאר דאן צווינגען די בעלי־בתים צו ערפילען די פאדערונגען וואס די ארבייטער־

פֿעראיינען שטעלען איהם ארויס, ווען אויפ'ן מארק איז א גרויסע נאכפֿראגע אויף סחורה, ווען דער פֿאבריקאנט איז דעריבער פֿערוואָרפֿען מיט ארבייט און נויטיגט זיך זעהר אין זיינע ארבייטער. אויב, פֿערקעהרט, אויפ'ן סחורה־מארק הערשט א שטילשטאנד, אויב דער פֿאבריקאנט האט ווייניג בעשטעלונגען, נויטיגט ער זיך, פֿערשטעהט זיך, ווייניגער אין זיינע ארבייטער און קלעמט זיך ניט אזוי שטארק דערפֿון, וואס די „מענשען" האבען געוואָרפֿען די ארבייט.

די יאהרען 1870—1874 זענען געווען גלענצענד פֿאר די קויהלען־אינדוסטריע אין ענגלאנד, און די צאהל פֿון שטרייקען האט אין דיזען אינדוסטריע־צווייג אויך אנגעהויבען צו וואקסען: פֿון 30 אין יאהר 1870 איז זי ארויפֿגעשטיגען ביז 365 אין יאהר 1874. ענדע 1874 קומט אן אין דער קויהלען־אינדוסטריע א שטילשטאנד, וועלכער דויערט ביז 1877—78 און די צאהל שטרייקען פֿאלט ביז 180. אין יאהר 1879 פֿערבעסערט זיך דער צושטאנד אין קויהלען-פראדוקציאן, און שטרייקען קומען שוין פֿאר אין דיזען יאהר 308. אין יאהר 1884 הערשט ווידער א „געדריקטע שטימונג" אין די קויהלען פּראדוקציאן, און די צאהל שטרייקען ווערט קלענער. דאס זעלבע קען מען אויך בעמערקען אין די לעצטע יאהרען: פֿון יאהר 1897 ביז 1901 געהען אוועק די געשעפֿטען ביי די קויהלען־פֿאבריקאנטען זעהר גוט און די צאהל פֿון די שטרייקען וואקסען, נאכהער קומט ווידער אן א קריזיס, וועלכער דויערט נאך עד היום און וועלכער האט פֿערקלענערט די צאהל שטרייקען אין דיזען אינדוסטריע-צווייג ביז דעם מינימום.

2) ווי גרויס איז דער פֿארראט ביים פֿאבריקאנט. אויב אפילו אויפֿן סחורה-מארק איז א גרויסע נאכפֿראגע אויף סחורה, איז נאך דערפֿון ניט קיין ראיה, אז דער פֿאבריקאנט וועט זיין גענויטיגט נאכצוגעבען די ארבייטער. ס'איז מעגליך, אז ער האט אויף ווי לאנגערען א גרויסען פֿארראט סחורה, וועלכע ער וועט איצט ארויסלאזען אויפ'ן מארק און וועט קענען אויסהאלטען דעם שטרייק אזוי לאנג, ביז די ארבייטער וועלען אויסגעהונגערט ווערען און וועלען זיין גענויטיגט אנצונעהמען די בעדינגונגען וואס ער, דער פֿאבריקאנט, לעגט פֿאר.

3) אויף ווי לאנג קענען סטייען די געלד־מיטלען פון פעראיין. אויב אפילו די אויבען דערמאהנטע פערהעלטניסען זענען גינסטיג פאר די ארבייטער, ד. ה. אויב אפילו דער צושטאנד פון סחורה־מארק איז א גוטער און דער פאבריקאנט האט א קליינעם סחורה־פארראט, איז נאך אלץ קיין ראיה ניט, אז דער פאבריקאנט וועט זיך באלד אונטערגעבען. יעדער ווייס גאנץ גוט, אז דער ארבייטס־לוין איז פאר דעם ארבייטער דער איינציגער קוואל פון לעבענסמיטלען און אז אויב דער ארבייטער ארבייט ניט, האט ער ניט פון וואנען צו לעבען. דער „ברויטגעבער", דער פאבריקאנט, קען זיך דעריבער „א שפיל טהאן" מיט די ארבייטער: „זאלען זיי זיך פריהער גוט איבערהונגערען, וועט פון זיי ארויספאלען די חוצפה". די פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען דעריבער אויסרעכענען, אויף ווי לאנג וועט זיי סטייען זייער שטרייק־קאסע, ווי לאנג וועלען זיי קענען אונטערשטיצען די שטרייר־קענדע און זיי ניט לאזען איבערנעהמען פון הונגער.

4) ווי גרויס איז די „רעזערוו־ארמעע", ד. ה. וויפיעל ארבייטער געהען ארום לעדיג. וואס גרעסער עס איז די צאהל פון די ארבייטסלאזע, אלץ גרעסער איז אויך די געפאהר פון שטרייקברעכעריי. דער הונגעריגער ארבייטער וועט זיך גיכער לאזען איינרעדען פון בעל־הביה זיך צו שטעלען ארבייטען אויף דעם ארט פון די שטרייקענדע. דער דלות איז דער ערגסטער שונא: ער טרייבט צו פערברעכען געגען אייגענע חברים.

נאר ווי אויסגערעכענט די ארבייטער זאלען ניט זיין, אין פאר זיי דאך שווער ריכטיג צו זאגען פאראויס, וואס פאר רעזולי־טאטען דער שטרייק וועט האבען. עס טרעפט זיך ניט זעלטען, אז דער שאדען, וואס דער פאבריקאנט האט דורך דעם שטרייק, איז פיעל גרעסער פון יענעם שאדען, וואס ער וואלט געהאט, אויב ער וואלט בעפרידיגען די פארדערונגען פון די ארבייטער, און פון דעסטוועגען וויל ער זיך ניט אונטערגעבען. ער האט מורא — ווי ער דריקט זיך געוועהנליך אויס — ארויסצולאזען זיך דעם ארבייטער אויפ'ן קאפ, ער האט מורא, אז דער זיג פון די ארבייטער וועט זיי צוגעבען מעהר חשק צו פיהרען מיט איהם א קאמפף, ער האט אויך מורא, אז דער זיג פון ארבייט וועט פערגרעסערען דעם איינפלוס פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען, און ער איז בעגרייט

זיך צו לאזען אבשניידען איין פינגער, נאר דער ארבייטער זאל פערלירען די גאנצע האנד. איידער מען טרעט ארוס אין א שטרייק, דארף מען שטענדיג געדענקען איין כלל; וואס לענגער עס וועט זיך פערציהען דער שטרייק, אלץ קלענער איז די האפנונג איהם צו געווינען.

געוויס וויסען די אויבענגערמאנטע בעדינגונגען, געוויס וויסען אין וואס פאר א צושטאנד עס געפינט זיך דער סחורה־מארק און דער ארבייטס־מארק קענען נאר די פראפעסיאנעלע פעראיינען. די בעאמטע פון די אויסלענדישע פראפעסיאנעלע פעראיינען, זייערע סעקרעטארען, זענען בעקאנט מיט אלע בעדינגונגען פון זייערע פראפעסיעס ניט ווייניגער, ווי די קאפיטאליסטען. זיי פערעפענטליכען גאנץ אפט ביולעטענען, בעריכטען, צירקולארען א. ז. וו., אין וועלכע זיי מאכען בעקאנט אלע מיטגליעדער מיט דעם צושטאנד פון דער פראפעסיע, מיט פיעלע ערשיינונגען, וואס לאזען זיך בעמערקען אין ארבייטער־לעבען בכלל און אין לעבען פון דער אייגענער פראפעסיע בפרט, זיי קוקען מיט דער גרעסטער אויפמערקזאמקייט אויף אלץ, וואס קען האבען א געוויסען איינפלוס אויף די ארבייטס־בעדינגונגען און דערלאזען צו א שטרייק נאר דאן, ווען זיי זענען איבערצייגט, אז דער איצטיגער מאמענט איז א גינסטיגער. זיי פראקלאמירען דעם קאמפף דאן, ווען דער ארבייטס־געבער נייטיגט זיך אין ארבייטס־קראפט, ווען דער ארבייטס געבער האט גרויסע בעשטעלונגען, ווען ער האט פיעל רויהע מאטעריאל, וועלכע קענען פערפוילט ווערען אויב מען וועט זיי ניט פערברויכען אין דער נאהענטער צוקונפט, ווען דער שטרייק קען דעריבער ברענגען דעם קאפיטאליסט פיעל מעהר שאדען איידער די ארבייטער.*)

עס איז דעריבער קיין וואונדער ניט, וואס די שטרייקען, וועלכע די פראפעסיאנעלע פעראיינען פראקלאמירען, ענדיגען זיך עפטער מיט א זיעג, איידער יענע שטרייקען, וועלכע ברעכען אויס אהן דער איניציאטיווע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען. אין

---

*) דער שטרייק פון די האפען־ארבייטער אין מארסעל (אין יאהר 1904) האט געבראכט שאדען די קאפיטאליסטען אויף אנ'ערך 60 מיליאן רובל. די ארבייטער האבען דערביי פערלארען נאר אנ'ערך 45 טויזענד רובל.

דעם משך פון יאהר 1880 ביז 1900 האבען די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון אמעריקע ארגאניזירט 14,457 שטרייקען, פון וועלכע 67 פראצענט (ד. ה. 67 פון יעדער הונדערט) האבען זיך געענדיגט מיט א פאלקאמען אדער א טהיילוויזען זיעג פאר די ארבייטער. אין פערלויף פון די זעלבע 20 יאהר זענען אויך פארגעקומען 8,326 שטרייקען, וועלכע האבען איסגעבראכען אהן דער איניציאטיוו פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען. פון דיזע שטרייקען האבען זיך געענדיגט מיט א פאלקאמען אדער טהיילוויזען זיעג פאר די ארבייטער נאר 45 פראצענט, ד. ה. אז מעהרער ווי א העלפט פון דיזע שטרייקען האבען די ארביי־טער פערשפילט.

מיר דארפען נאך דא בעמערקען, אז אויסער די אויבענ־דערמאנטע ריין עקאנאמישע בעדינגונגען, וועלכע מען מוז נעהמען אין אכט איידער מען פראקלאמירט א שטרייק, שפילען זעהר א וויכטיגע ראלע די פאליטישע בעדינגונגען פון לאנד. עס איז ערשטענס נויטוועגדיג, אז די ארבייטער זאלען האבען דאס רעכט צו מאכען שטרייקען. נאר דאס איז נאך וועניג. ענטוויקלען א ברייטע פראפעסיאנעלע טהעטיגקייט איז בכלל מעגליך נאר אין פאליטיש פרייע לענדער, אין אזעלכע לענדער, וואו די ארבייטער האבען דאס רעכט זיך צו ארגאניזירען ווי אין פראפעסיאנעלע אזוי אויך אין פאליטישע פעראיינען, וואו זיי האבען פרעס־פרייהייט און פערזאמלונגס־פרייהייט. נאך מעהרער זיינען נויטוועגדיג דיזע פרייהייטען אין דער צייט פון שטרייק, ווען די פערא־ינטערעסירטע ארבייטער מוזען זיך אפט פערזאמלען, ארומרעדען זייער לאגע, ערקלעהרען דער גאנצער ארבייטער־מאסע די פאדערונגען פון די שטרייקענדע, זיך ווענדען מיט אויפרופען אין אנדערע שטעדט, מען זאל ניט קומען אויף דעם ארט פון די שטרייקענדע, מען זאל צושיקען געלד שטיצע א. ז. וו. דאס אלץ איז מעגליך, ווען אויבען מויל העננט ניט קיין שלאס, ווען מען קען ארויסרעדען דעם ריינעם אמת ווי וועגען דער געלד־גיערינקייט פון די קאפיטאליסטען, אזוי וועגען דער אויפפיהרונג פון דער רעגירונג, ווען מען קען ארויסרעדען דעם ריינעם אמת, ניט מורא האבענדיג ניט פאר'ן צענזאר, ניט פאר'ן ריכטער.

פון די שטרייק־פארמען, וועלכע די ארבייטער ווענדען אן, האלטען די אויסלענדישע פראפעסיאנעלע פעראיינען פאר די צוועקמעסיגסטע פארם דעם **טהיילוויזען** שטרייק. אויב דער פראפעסיאנעלער פעראיין האט איינגעפונען, אז אין זיין פראפעסיע איז די עקספלואטאציע צו גרויס, אז מיט גוטען קען מען ניט דורכמאכען און אז אהן א שטרייק קען מען ניט איינברעכען די עקשנית פון די אונטערנעהמער, פראקלאמירט ער דעם שטרייק ניט אין דער גאנצער פראפעסיע, נאר אין איין ווערקשטאט, אויף איין פאבריק, און נאכהער, אז דער שטרייק ענדיגט זיך דא, הייבט ער איהם אן אויף א צווייטער פאבריק א. ז. וו. אזא שטרייק־פארם האט אין זיך 2 מעלות: ערשטענס קענען די **שטרייקענדע ארבייטער** לייכטער בעקומען שטיצע, ווייל די איבריגע ארבייטער פון זייער פראפעסיע, וועלכע שטרייקען איצט ניט, האבען די מעגליכקייט אבצוגעבען א טהייל פון זייער פערדינסט די שטרייקענדע. צווייטענס בעריהרט אזא שטרייק ניט אלע אונטערנעהמער מיט א מאל, נאר איינעם פון זיי די ס'איבריגע אונטערנעהמער, פערקעהרט. זענען מאטעריעל פעראינטערעסירט אין דעם, אז דער שטרייק זאל דויערען לענגער און זאל בעזייטיגען פון סחורה־מארק זייערען א קאנקירענט. דער ווידערשטאנד פון דעם אונטערנעהמער ווערט דורך דעם שוואכער און דער זיעג פון די ארבייטער לייכטער. דורך אזא טהיילוויזען שטרייק האבען די אמעריקאנער ארבייטער זיך דערשלאגען אין איינינע אינדוסטריע צווייגען אנ'אשעה'דיגען ארבייטס־טאג (אין יאהר 1890).

אין דער לעצטער צייט פיהרען די אינטערנעהמער א הארטנעקיגען קאמפף אויך נעגען דיזער פארם פון שטרייק. זיי האבען דא אויך געפונען מיטלען ווי צו בעשיצען זייערע אינטערעסען: נעגען די ארגאניזירטע און פעראייניגטע ארבייטער שטעלען זיי ארויס זייער איינענע ארגאניזאציע. אין פיעלע פראפעסיעס גרינדען די אונטערנעהמער פערזיכערונגס־קאסעס געגען שטרייקען. אויב ביי וואסער עס איז פאר אנ'אונטערנעהמער בדעכט אויס א שטרייק, בעקומט ער פון דיזע קאסעס ארויסגעצאהלט דעם שאדען וואס ער האט דורך דעם. דיזע פערזיכערונגס־פרעמיע גיט דעם פאבריקאנט די מעגליכקייט רוהיג אבצואווארטען, ביז

בײ די ארבײטער װעלען װערען אױסגעשעפּט די שטרײק־מיטלען און זײ װעלען אנהײבען צו דערפיהלען דעם דלות.

דיזער קאמפּפס־מיטעל פון די אונטערנעהמער, װי שװער ער מאכט ניט דעם שטרײט, איז ער דאך ניט זעהר געפעהרליך פאר די ארבײטער,—ניט געפעהרליך צוליב דעם, װײל גאנץ גלײכגילטיג בלײבען צום שטרײק קען דער בעל־הבית פארט ניט. דער אונטערנעהמער, בײ װעמען ס'האט אױסגעבראכען א שטרײק, אמת בעקומט טאקי ארױסגעצאהלט פאר דעם שאדען, װאס דער שטרײק ברײנגט איהם. אבער צו איז נאר מעגליך גענוי אבצושאצען דעם שאדען? עס איז, פערשטעהט זיך, ניט שװער אױסצורעכענען װיפיל פערדינסט דיזער פאבריקאנט בעקומט א יאהר און װיפיל פערדינסט ער האט דעריבער פערלארען אין דער צײט פון שטרײק; עס איז אבער פשוט אונמעגליך אױסצורעכענען װיפיעל שאדען דער פאבריקאנט האט אין דער צײט פון שטרײק דורך דעם, װאס זײנע קאנקורענטען פערכאפּען דערװײל דעם מארק און ערװערבען דארטען א גרעסערען אײנפלוס. עס איז נאר אונמעגליך אױסצורעכענען װיפיעל שאדען דער פאבריקאנט האט אין דער צײט פון שטרײק דורך דעם, װאס ער האט ניט געקענט מאכען צו דער צײט די בעשטעלונגען, און זײן פירמע פערלירט צו זיך דעם צוטרױ פון די בעשטעלער.

דאס אלץ פערשטעהען די אונטערנעהמער אױך, און כדי אבצושלאגען דעם חשק פון די ארבײטער זיך צו װענדען צו שטרײקען, הײבען זײ אן אין דער לעצטער צײט צו געברױכען נאך א שארפערען און אכזריות'דיגען מיטעל געגען די ארבײטער. דיזער מיטעל הײסט „לאקאױט" און בעשטעהט אין דעם, װאס בעת עס הײבט זיך אן א שטרײק אױף װעלכער ניט איז פאבריק, פערמאכען אלע איבריגע פאבריקאנטען פון דערזעלבער פּראפעסיע זײערע פאבריקען. אױס אחרות צו זײערע חברים—אונטערנעהמער װארפען זײ ארױס אױפ'ן גאס זײערע „מענשען" און לאזען זײ אױסגעהן פון הונגער. זײ שלאגען דא די שטרײקענדע ארבײטער מיט צװײ בײטשען: פון אײן זײט נעהמען זײ צו פון די שטרײקענדע ארבײטער די מעגליכקײט צו בעקומען שטיצע פון זײערע פאך־חברים, װעלכע געהען איצט אלײן ארום אהן ברױט, פון דער אנדערער זײט פערניכטען זײ די קאנקורענץ צװישען זיך נגפא

און פארשטארקען זייער סאלידאריטעט, זייער רויבער בונד*).

אויב עס פאדערט זיך א געוויסע פארזיכטיגקייט און בערעכענקייט בנוגע צו א טהיילווייזען שטרייק, איז דיזע פארזיכטיגקייט נאך נויטווענדיגער ביים פראקלאמירען אן'אלגעמיינעם שטרייק. דארטען ברעכען די אונטערנעהמער ארויס פערזאייניגט שוין פון ערשטען מאמענט אן, פאר זיי אלעמען קומט אן אנ'עת צרה אין דעם זעלבען מאמענט און דאס פערביגדט זיי פעסטער איינעם מיט'ן אנדער'ן, זיי ברעטען ארויס געגען די שטרייקענדע געשלאסען, פערבונדען מיט דעם זעלבען האס צום ארבייטער, מיט דעם שטארקען ווילען צו צוברעכען זיין גלויבען אין זיעג. ביי אנ'אלגעמיינעם שטרייק, ווידער, זענען נויטיג קאלאסאלע געלד־מיטלען פון ערשטען טאג אן, און אויב ביי א טהיילווייזען שטרייק קען נאך זיין א ספק אין דעם, צו די איבריגע אונטערנעהמער וועלען ארויסטרעטען סאלידאריש מיט יענעם, ביי וועלכען דער שטרייק האט זיך אנגעהויבען, אויב דארטען איז נאך דא א האפנונג אז די איבריגע אונטערנעהמער וועלען ניט פערמאכען מיט'ן אייגענעם ווילען זייערע פאבריקען, אין די שטרייקענדע ארבייטער וועלען בעקומען שטיצע פון זייערע חברים, וועלכע האבען יע ארבייט, איז ביי אנ'אלגעמיינעם שטרייק דיעזע קוואל פון שטיצע אינגאנצען פערשוואונדען. דער פראפעסיאנעלער פעראיין דארף זיך פריהער גוט איבערלעגען, צו איז דער מאמענט א גינסטיגער פאר אנ'אלגעמיינעם שטרייק, צו איז דער פראדוקציאנס־צושטאנד אזא, אז ער וועט צווינגען די אונטערנעהמער זיך גיכער אונטערצוגעבען.

א שטרייק — זאגט פ ר י ד ר י ך ע נ ג ע ל ס — דאס איז א קריעגס־שוהל פאר דעם ארבייטער. גלייך ווי איף אנ'אמת'ן

---

*) אונזער רוסישע בירזשואזיע, וועלכע טאנצט נאך די אויסלענדישע בורזשואזיע אין איהר מערדערישער פאליטיק בנוגע צו די ארבייטער, האט זיך אנגעכאפט אן דעם גייסטען מיטעל, וואס יענע האט אויסגעטראכט אין איהר קאמפף געגען שטרייקען. בעת די מאסקווער דרוק-ארבייטער האבען אין אפריל 1906 גענומען א ברייטע אגיטאציע פאר דעם 8 שעה'ריגען ארבייטסטאג אין האבען אנגעהויבען צו רעדען וועגען א שטרייק, כדי דורכצופיהרען דיזע פאדערונג, האבען די בעלי־בתים בעשלאסען צו ענטפערען מיט אנ'אלגעמיינעם לאקאוט אויב ס'וועט אויסברעכען א שטרייק איף וועלכער ניט איז דרוקעריי פאר דעם 8 שעה'דיגען ארבייטסטאג. דאס זעלבע האבען בעשלאסען די אונטערנעהמער פון איניגע פראפעסיעס אין דרום רוסלאנד.

קריעג, קען מען זיך דא אויך ניט בעגעהן אהן מאטעמאטיק.

עס פערשטעהט זיך, אז דיזע אויסגערעכענטקייט און פארזיכטיגקייט, וועגען וועלכע מיר רעדען דא, פאסט זיך נאר ביי ריין עקאנאמישע שטרייקען און דאס אויך נאר דאן, ווען דורך דיזע שטרייקען וויל מען זיך דערשלאגען בעסערע בעדינגונגען ווי פריהער, ווען מען וויל אנהויבען אנ׳אנגריפס־שטרייק. גאנץ אנדערש איז אבער ווען דער שטרייק שטעלט זיך א פאליטישען אדער מאראלען ציעל, ווען מען וויל זיך דורך איהם דערשלאגען געוויסע פאליטישע רעכטען, ווען מען וויל דורך איהם בעשיצען די פראלעטארישע ארגאניזאציעס, די עקזיסטענץ פון פראפעסיאנעלען פעראיין, די בירגערליכע און פאליטישע רעכטען פון די ארבייטער. גאנץ אנדערש איז אויך דאן, ווען דורך דעם שטרייק וויל מען זיך בעשיצען געגען דעם אנפאל פון די עקספלואטאטארס, ווען מען וויל דורך איהם בעשיצען יענע ארבייטס־בעדינגונגען, וועלכע האבען ביז איצט עקזיסטירט און וועלכע די אינטערנעהמער ווילען איצט אומבייטען אויף ערגערע. דאן איז ניט די צייט צו רעדען וועגען פארזיכטיגקייט, אויסגערעכענטקייט און נאך אזעלכע קלוגע און גוטע סעלות, דאן איז ניט די צייט צו מאכען בעלי־בתישע חשבונות. דא האנדעלט זיך שוין ניט וועגען א איבריגען רובל פערדיענסט, נאר וועגען דער מענשען־ווערדע פון ארבייטער, וועגען זיינע רעכטען אלס מיטגליעד פון דער געזעלשאפט, אלס מיטגליעד פון אנ׳ארגאניזאציע, — רעכטען, וועלכע יעדער ארבייטער איז מחויב צו פערטהיידיגען מיט די לעצטע קרעפטען. און אויב אפילו מען זאל פארשפיעלען דעם שטרייק, איז אזא פארשפיעלטער שטרייק גיט דעם ארבייטער־קלאס פיעל מעהר, ווי אנדערע געוואונענע. דא מוז מען וואגען.

מיר דארפען דא נאך זאגען אייניגע ווערטער וועגען די זאגענאנטע סאלידאריטעט־שטרייקען, ד. ה. וועגען אזעלכע שטרייקען, וואו די ארבייטער שטעלען ניט ארויס קיינע פאדערונגען פון זייער אייגענער טובה וועגען, נאר וועלכע ווערען ארגאניזירט מיט דעם ציעל אונטערצוהאלטען די חברים. מיר וועלען דא ברינגען צוויי ביישפיעלען פון גרויסע סאלידאריטעטס־שטרייקען, וועלכע זיינען פארגעקומען אין יאהר 1903 און וועלכע האבען זיך געענדיגט מיט דעם זיעג פון די ארבייטער.

אין יאנואר 1903 האט די אמסטערדאמער טראנספארט־פירמע פון מעללער און קאמפ. איבער געוועזען דעם אבמאך מיט די ארבייטער און האט פערקלענערט דעם ארבייטס־לוין. עס האט אויסגעבראכען א שטרייק. מיללער האט אבער געפונען שטרייק־ברעכער און יענע האבען אויסגעלאדען זיינע שיפען. די אויסגעלאדענע סחורה האט מען אבער געדארפט שיקען ווייטער מיט׳ן באהן און די באהן־ארבייטער האבען זיך ענטזאגט צו לאדען מיללער׳ס סחורה אין די וואגאנעס. די באהן־אדמיניסטראציע איז אבער געווען אזוי פריינדליך צו מיללער׳ן, דאס זי האט געפאדערט מען זאל פערפאקען מיללער׳ס סחורה אויך, סטראשענדיג אז זי וועט ארויס־טרייבען יענע ארבייטער, וועלכע וועלען זיך ענטזאגען צו ערפילען איהר פאדערונג. די באהן־ארבייטער פון אמסטערדאם האבען פראקלאמירט א שטרייק און דער באהן־פערקעהר מיט אמסטערדאם איז געווארען אבגעשטעלט. די באהן־דירעקציע אין אמסטערדאם האט זיך אבער איינגע׳עקשנט און האט זיך ניט געוואלט אונטער־געבען. דאן האט דער פראפעסיאנעלער פעראיין פון די באהן־ארבייטער פראקלאמירט א שטרייק אין גאנץ האללאנד. אין דער פריה האט דער פעראיין ארויסגעלאזען זיין אויפרוף און אין א שעה ארום זענען שוין געשטאנען די צוגען. דער באהן־פערקעהר איז אבגעשטעלט געווארען אין גאנץ האלאנד, ווי אויף די קאזיאנע אזוי אויף פריוואטע באהנען. אין אמסטערדאם האט זיך אנגעהויבען א שרעקליכע מהומה: עס האבען אויס סאלידאריטעט געוואלט ווארפען די ארבייט די ארבייטער פון דער וואסער־ליייטונג, שטארט בעלייכטונג, טראמוואיען און טעלעפאנען. אין א מעת לעת ארום האבען די באהן־ארבייטער בעקומען א ידיעה, אז זייערע פאדערונגען זענען בעפריעדיגט און אז קיינער וועט זיי ניט נויטען צו לאדען מיללער׳ס סחורה. אין א קורצע צייט ארום האט זיך מיללער אויך געמוזט אונטערגעבען.

אין ריים (א אינדוסטריעלער צענטר אין שפאניען) האט זיך אין יאנואר 1903 אנגעהויבען א שטרייק אויף איינינע פאבריקען. די ארבייטער האבען געפאדערט א 9 שעה׳דיגען ארבייטס־טאג. אויס סאלידאריטעט זענען צו די שטרייקענדע צוגעשטאנען די ארבייטער פון אנדערע פאבריקען. און אין איינינע טעג איז אבגעשטעלט געווארען דאס גאנצע אינדוסטריעלע לעבען אין

שטאדט. עס האבען אויך אויפגעהערט צו ארבייטען די פוהרמאנעס, האנדעלס-אנגעשטעלטע, טעלעגראפיסטען א. ז. וו. און די גאנצע שטאדט איז ווי אבגעשטארבען. אויס סימפאטיע צו די רייסער ארבייטער האט מען אויך געווארפען די ארבייט אין קאדיקס, וואו ס'איז אויך אבגעשטעלט געווארען דער באהן-פערקעהר און וואו מען האט באלד אנגעהויבען צו דערפיהלען א דוחק אין עסענווארג. דער שטרייק האט אנגעהויבען צו פערכאפען נאך איינינע שטעדט; צו איהם זיינען אויך צוגעשלאגען די דארף-ארבייטער פון איינינע געגענדען און מען האט געקענט ערווארטען, אז די שטרייק-בעוועגונג וועט זיך פאנאנדערגיסען איבער'ן גאנצען לאנד. אין איינינע ערטער איז זי פערלאפען זעהר שטורמיש מיט גרויסע מאניפעסטאציעס מיט בלוטיגע צוזאמענשטויסונגען מיט דער פאליציי און מיליטער. א טוידט-שרעק האט אנגעכאפט די בורזשואזיע; זי האט אנגעהויבען צו לויפען פון די שטעדט, זיך בעהאלטענדיג אין אזעלכע ערטער, וואו די שטרייק-כוואליעס האבען ניט דערגרייכט. די רעגירונג האט דערזעהען אז די גאנצע בעוועגונג נעהמט אן א „געפעהרליכען כאראקטער" און האט געצוואונגען די רייסער פאבריקאנטען צו ערפילען די פאדערונגען פון די ארבייטער און צו פערקירצען דעם ארבייטס-טאג ביז 9 שעה (דעם 11 פעברואר 1903).

אזעלכע סאלידאריטעט-שטרייקען, וועלכע זאלען ארומכאפען דאס גאנצע לאנד און וועלכע זאלען אננעמען דעם כאראקטער פון אן'אלגעמיינעם שטרייק, טרעפען זיך זעהר זעלטען. אזעלכע שטרייקען ברעכען אויס אם מעהרסטען סטיכינע דאן, ווען אין דער ארבייטער-מאסע האט זיך אנגעקליבען גענוג רעוואלוציאנערע ענערגיע. דאס רוב נעהמען די סאלידאריטעט-שטרייקען ארום נאר די אינדוסטריע-צווייגען, וועלכע זיינען ענג פערבונדען מיט יענער פראפעסיע אדער מיט יענער אונטערנעהמונג, וואו דער שטרייק האט זיך אנגעהויבען, און דאס רוב ענדיגען זיי זיך מיט א נידערלאגע פאר די ארבייטער. דאס ערקלעהרט זיך מיט צוויי אורזאכען. ערשטענס, וואס גרעסער עס ווערט דער שטרייק, אלץ מעהרער פראפעסיאנעלע פעראיינען נויטיגען זיך אין געלד-מיטלען, אלץ א קלענערע צאהל ארבייטער קען קומען צוהילף די שטרייקענדע. צווייטענס, ברעכט אויס דער שטרייק ניט דאן,

ווען די ארבייטער פון דיזער פראפעסיע געפינען פאר צוועק־מעסיג אנצוהייבען א שטרייק, גיט דאן, ווען די אונטערנעהמער אין דיזער פראפעסיע נויטיגען זיך אם מעהרסטען אין די ארבייטער. אויב, למשל, די גארבער האבען אנגעהויבען א שטרייק, איינגעפינענדיג, אז דיזער מאמענט איז זעהר גינסטיג דערצו, אז אין דיזען מאמענט נויטיגען זיך די אונטערנעהמער אין ארבייטער און וועלען דעריבער מוזען בעפרידיגען די פאדערונגען פון די ארבייטער, איז נאך דערפון קיין ראיה ניט, אז אין דעם שוסטערשען פאך איז דער מאמענט אויך א גינסטיגער און אז דער שטרייק, וועלכען די שוסטער וועלען מאכען אויס סאלידאריטעט מיט די גארבער, וועט האבען א געוויסע ווירקונג אויף די בעלי־בתים פון שוסטערשען פאך און וועט זיי נייטהען, אז זיי זאלען צווינגען די בעלי־בתים פון דעם גארבער־פאך זיך אונטערצוגעבען.

בכלל איז צו בעמערקען אז דער סאלידאריטעט־שטרייק קומט אפטער פאר אין אזעלכע לענדער וואו די פראפעסיאנעלע פעראיינען זענען שוואך, און וואו זייער איינפלוס איז א קלייגער. אין יענע לענדער, וואו די פראפעסיאנעלע פעראיינען האבען ערווארבען א גרויסען איינפלוס אויף דער ארבייטער בעוועגונג, ווי למשל אין ענגלאנד, אמעריקא און דייטשלאנד בעגעגענט מען נאר איין פארם פון סאלידאריטעט־שטרייקען, — שטרייקען, וואס ברעכען אויס דאן, ווען די פאבריקאנטען נעהמען אויף זיך צו מאכען די ארבייט, וועלכע איז בעשטעלט געווארען ביי אן אנדער פאבריקאנט, און וועלכע יענער פאבריקאנט קען ניט ערפילען, ווייל ביי איהם האט זיך אנגעהויבען א שטרייק. אין אזעלכע פאלען זענען די ארבייטער פערפליכטעט צו ווייזען אן ענערגישען ווידערשטאנד די בעלי־בתים, וועלכע אויס סאלידאריטעט צו זייערע חברים־אונטערנעהמער, טרעטען ארויס געגען די שטרייקענדע ארבייטער. די סאלידאריטעט פון די עקספלואטאטארס דארף מען בעגעגענען מיט א סאלידארען קאמפף פון די עקספלואטירטע.

ד. באיקאט.

אלס א וויכטיגער קאמפפס־מיטעל געגען די בעלי־בתים דיענט אויך דער באיקאט, וועלכער בעשטעהט אין דעם, וואס אויף א געוויסען אונטערנעהמער אדער אויף זיינע סחורה לעגט די

אַרבּייטער־אָרגאַניזאַציע אַרויף אַ חרם. עס ווערט פערבאָטען צו האָבען וועלכע ניט איז מגע־ומשא מיט אַ געוויסען אונטערנעהמער, אָדער עס ווערט נאָר פערבאָטען צו קויפען די סחורה פון דיזען אונטערנעהמער. אין ערשטען פאַל רופען מיר עס „פּערזענליכער באָיקאָט", ד. ה. אַ חרם אויף דעם אונטערנעהמער גופא; אין צווייטען פאַל ליעגט דער חרם נאָר אויף די סחורה און ניט אויף דעם אונטערנעהמער גופא; מיר רופען עס „קאָנסום־באָיקאָט", ד. ה. עס איז פערבאָטען צו געברויכען אַ געוויסען סאָרט סחורה. פערשטעהט זיך, אַז אין ערשטען פאַל איז דער באָיקאָט אַ האַרבערער און ער ווערט אַנגעווענדעט נאָר דאַן, ווען דער אונטערנעהמער בעגעהט אַ שענדליכען טהאַט*).

באָיקאָט איז זעהר אַ פערשפּרייטער קאַמפּפס־מיטעל; מען האָט זיך אַמאָל צו איהם געווענדעט אויך ביי אַ פּאָליטישען קאַמפּף. די געשיכטע דערצעהלט אונז וועגען אַזאַ באָיקאָט אין מילאַן (איטאַליען). דאָס איז געווען אין יאָהר 1848 אין יענעם יאָהר, ווען איטאַליען האָט געפיהרט איהר בעפרייאונגס־קאַמפּף פון דעם עסטרייכישען יאָך. די מילאַנער בירגער האָבען אַרויסגעלאָזט אַ באָיקאָט אויף טאַבאַק, וויל עסטרייך האָט געהאַט דעם מאָנאָפּאָל־פערקויף אויף טאַבאַק. קיין בירגער האָט ניט געטאָרט רייכערען, און יעדען, ווער ס'פלעגט זיך ווייזען אויפ'ן גאַס מיט אַ ציגאַר אין האַנט, פלעגט מען בעגעגענען מיט שימפּפעריייען און זלזולים.

אין יאָהר 1894 האָבען איניגע ביער־ברויערייען אין בערלין בעשלאָסען ניט צו בעפרייען זייערע אַרבּייטער דעם 1־טען מאַי און צו ענטזאָגען אויף 7 טעג יעדען אַרבּייטער, וועלכער וועט פייערן דעם 1־טען מאַי. ס'האָט זיך אַנגעהויבען אַ שטרייק, און דעם 6־טען מאַי איז בעשלאָסען געוואָרען צו באָיקאָטירען די ביער פון 2 ביער־ברויערייען. די ס'איבעריגע ביער־ברויערייען האָבען אויסגעדריקט זייער סאָלידאַריטעט מיט די באָיקאָטירטע און האָבען אויך ענטזאָגט אַ טהייל פון זייערע אַרבּייטער. די בערלינער אַרבּייטער האָבען דאַן בעשלאָסען צו פער־

*) באָיקאָט קען געברויכט ווערען ניט דוקא געגען אונטערנעהמער, נאָר אויך געגען יעדע מענשען, וועלכע פערשפּרייטען די באָיקאָטירטע סחורה, פערזענ־ליכער באָיקאָט ווערט געברויכט געגען יעדען מענשען, וועלכער בעגעהט אַ שענדליכען טהאַט (אַ מסירה גוואַלדטהאַט א. ד. ג.).

שפריטצען דעם באיקאט אויף אלע ביער-ברויעריען כל זמן זיי וועלען ניט צונעהמען צוריק די ארבייטער, זיי בעצאהלען פאר די צייט, וואס זיי האבען ניט געארבייט און אנערקענען דעם 1-טען מאי פאר אנ'ארבייטער יום-טוב. דער באיקאט האט געדויערט 6—7 חדשים און איז דורכגעפיהרט געווארען אויפ'ן גלענצענדסטען אופן. אין דעצעמבער מאנאט האבען זיך די ביער-ברויעריען געמוזט אונטערגעבען און בעפריעדיגען כמעט אלע פאדערונגען פון די ארבייטער.

אין פילאדעלפיע (אמעריקא) איז אין יאהר 1905 דורכגעפיהרט געווארען א פערזענליכער באיקאט אויף די „שטאדט-גבאים", ד. ה. אויף די מיטגליעדער פון דער שטאדט-פערוואלטונג. אנגעהויבען האט ער זיך צוליעב דעם, וואס, לויט דעם פארשלאג פון איניגע מיטגליעדער, האט דער מוניציפאל-ראט בעשלאסען איבערצוגעבען די שטאדטיגע גאז-פאבריקען און די שטאדט-בעליכטונג אויף פאכט א פריוואטע קאמפאניע. דערביי זענען די שטאדט-גבאים געווען אזוי גוט-הערציג צו דער קאמפאניע, אז יענע האט געדארפט בעקומען יעהרליך אנ'ערך 10 מיליאן דאלאר פערדינסט. דיזער בעשלוס האט ארויסגערופען שטורמישע פראטעסטען פון דער גאנצער בעפעלקערונג. ס'האבען זיך אנגעהויבען מיטינגען, פראטעסט-פערזאמלונגען, אויף וועלכע מען האט אפען געשטעמפעלט די מיטגליעדער פון מוניציפאליטעט מיט דעם נאמען שווינדלער, כאבארניקעס און פאלקס-פעררעטער. אז די בעפעלקערונג האט דערזעהען, ראס איהרע פראטעסטען העלפען ניט און דאס די קאמפאניע קלייבט זיך שוין ארייננעהמען אין איהרע הענד די שטאדט-בעליכטונג, האט זי בעשלאסען ארויפצולעגען א באיקאט אויף די פאלקס-פעררעטער. די קצבים, בעקער, שניידער, שוסטער — אלע האבען זיך ענטזאגט צו האבען מיט זיי א מגע-ומשא און צו צושטעלען זיי פראדוקטען. דיזעס מיטעל האט געווירקט, און די שטארט-גבאים האבען זיך אונטערגעגעבען. דער פארשלאג איבערצוגעבען א פריוואטער קאמפאניע איז געווארען נאך אמאל איבערגעקוקט און איז פערווארפען געווארען.

פון די גרויסע באיקאטען, וואס זענען אין די לעצטע צייט דורכגעפיהרט געווארען ביי אונז אין רוסלאנד, וועלען מיר אנווייזען אויף דעם באיקאט פון דער צייטונג „דווארצאטי וויעק", וועלכער

האט זיך אנגעהויבען צוליעב דעם, וואס דיזע ציישונג האט ניט געוואלט נאכגעבען די פאדערונג פון די דרוק-ארבייטער ניט צו ארבייטען זונטאג און וועלכער האט זיך נאך ביז איצט (יוני, 1906) ניט געענדיגט, און אויף דעם פאליטישען באיקאט, וועלכער האט זיך אנגעהויבען אין יאהר 1905 אין גוריען (קאווקאז) און וועלכער האט זיך אויך נאך ניט געענדיגט. לויט דעם קולטורעלען צושטאנד פון איהר בעפעלקערונג פערנעהמט גוריען דעם ערשטען ארט צווישען די איבריגע געביטען פון מעריב-קאווקאז. עס איז דעריבער גאנץ נאטירליך, וואס די אפאזיציאנעלע בעוועגונג, וועלכע האט פערכאפט גאנץ רוסלאנד, האט זיך אין גוריען אויסגעגאסען אין א העכסט רעוואלוציאנערע פארם. די רעגירונג האט אנגעווענדעט געגען די גוריער איהרע געוועהנליכע מיטלען, האט ארגאניזירט מאסען-ארעסטען, האט ארויסגעשיקט די „העצער" אין די וויטסטע געגענדען פון סיביר, האט פערמאכט די פאלקס-ביבליאטעקען א. ד. גל. אלס אנ'ענטפער אויף די רעפרעסיעס פון דער רעגירונג, האבען די גוריער בעשלאסען צו באיקאטירען די רעגירונגס-בעאמטע און די רעגירונגס-אנשטאלטען. דער באיקאט איז דורכגעפיהרט געווארען זעהר שטרענג. קיינער האט ניט געוואלט וויסען פון די רעגירונגס-אנשטאלטען, קיינער האט מיט זיי קיינע בעציהונגען ניט געהאט. די בעפעלקערונג האט אויסגעקליבען איהרע אייגענע ריכטער, האט ניט געצאהלט קיין אקציז אויף די בראנפען, וועלכע זי פלעגט ברייען, שטייערען האט זי געצאהלט איהרע אויסגעקליבענע קאמיטעטען, וועלכע זיינען געווען די אמת'ע פערוואלטער פון געגענד...

ס'פערשטעהט זיך, אז די ווירקונג פון באיקאט ווענדט זיך איבערהויפט אן דעם איינפלוס פון יענער ארגאניזאציע, וועלכע פראקלאמירט איהם. נאר ווי יעדעס שארפע געוועהר קען דיזער מיטעל ווערען טעמפ, ווען מען געברויכט איהם צו אפט. איבערהויפט דארף מען זיין פארזיכטיג מיט א פערזענליכען באיקאט, וועלכער ווארפט ארויף א פלעק אויף דעם באיקאטירטען און וועלכער דארף דעריבער אנגעווענדעט ווערען נאר ביי אויסערגעוועהנליכע ציפאלען. א מיסגעברויך מיט'ן באיקאט מאכט דיזען מיטעל וואכענדיג, מען הערט אויף זיך סיט איהם צו רעכענען און ער

בּרענגט שאדען דעם מאראלען אוי. אריטעט פון יענער ארגאניזאציע, וועלכע האט איהם פראקלאמירט.

ה. פערקלענערען די קאנקורענץ פון פרויען, קינדער און לעהרנאינגלינג.

די צושטעלונג פון דער ארבייט און דאס געברויכען פון מאשינען האט געבראכט דערצו, דאס די ארבייט איז געווארען לייכטער און איינפאכער. יעדער פראדוקט, איידער ער ווערט פארטיג, געהט דורך צעהנדליגער הענד. יעדער ארבייטער, דורך וועמעס הענט דער פראדוקט געהט דורך, טהוט נאר אב א טהייל פון דער גאנצער ארבייט, גיט איהם איבער דעם צווייטען, יענער דעם דריטען א. ז. וו. ביז דעם לעצטען וועלכער פערענדיגט אין גאנצען די ארבייט. די ארבייט, וועלכע מען האט פריהער א לאנגע צייט געדארפט לערנען, איז איצט געווארען אזוי צוטהיילט אין צו־ברעקעלט, אז יעדעס קליין קינד קען זי ערפיעלען. מען דארף זיך ניט לאנג לערנען כדי צו קענען אויסנעהען פעטעלקעס און איינגנעהען קנעפלעך, מען דארף ניט האבען קיין גרויסע קענטניס אין שטעפען אויפ'ן מאשין. וואס מעהרער עס ענטוויקלען זיך די ארבייט־צושטהיילונג און די מאשינען, אלץ איבריגער ווערט די ספעציעלע קענטניס און קראפט צו דער ארבייט, אלץ מעגליכער ווערט צו פערבייטען די מענער דורך פרויען און קינדער.

די פרויען־און־קינדער־ארבייט איז א מעכטיגעס געוועהר אין די הענד פון די קאפיטאליסטען געגען די ארבייטער. פריהער, ווען דער גאנצער פערדינער אין פאמיליע איז געווען דער פאמיליען־פאטער, האט מען איהם געמוזט צאהלען אזא ארבייטס־לוין, וועלכער זאל זיין גענוג אויסצוהאלטען די פאמיליע. די עקזיסטענץ פון דער פאמיליע איז געווען אין גאנצען אבהענגיג פון דעם פאמיליען־פאטערס פערדינסטען און ס'איז געווען אונמעגליך צו געפינען אנ'ארבייטער, וואס זאל מוסכם ווערען אויף אזא ארבייטס לוין, וועלכער זאל ניט סטייען אויף חיונה פאר די ווייב און קינדער. איצט, אז די פרויען און קינדער ווערען אויך אריינגעצויגען אין די פאבריקען און ווערקשטאטען, קען זיך דער פאמיליען־פאטער בעגנוגען מיט א קלענערען ארבייטס־לוין, ווייל די פאמיליע איז ניט

אין גאנצען אנגעוויזען אויף זיינע פערדינסטען. מען קען דעריבער אראבזעצען דעם ארבייטס־לוין פון די מענער אין יענע ארבייטס־צווייגען, וואו עס עקזיסטירט נאר מענער־ארבייט. אין יענע ארבייטס־צווייגען, וואו מען נויטיגט זיך ניט דוקא אין מענער איז די פרויען־און קינדער־ארבייט אנ׳אמת׳ער גליק פאר׳ן קאפיטאליסט. פרויען און קינדער איז דעם אונטערנעהמער לייכטער צו דריקען, ווי מענער, ווייל צווישען זיי איז די קאנקורענץ פיעל גרעסער. אריינטרעטענדיג אין די רייהען פון די ארבייטענדע, מאכען די פרויען און קינדער אונגעהייער גרויס דעם אנבאט פון ארבייט און פערערגערען די ארבייטס־בעדינגונגען.

קעמפפען אבער געגען פרויען־ארבייט, פאדערען מען זאל זיי ניט דערלאזען צו דער ארבייט וואלט געווען אויך אזוי אונגוצליך און אונזיניג, ווי פאדערען, למשל, מען זאל ניט אנווענדען צו דער ארבייט קיין מאשינעס, ווייל זיי שטופען ארויס די ארבייטער. געגען דער ענטוויקלונג פון דער פראדוקציאן, געגען דער עקאנאמישער ענטוויקלונג קען מען ניט געהן, און וויפיעל ארבייטער־אויפשטאנדען זענען ניט פארגעקומען ביי דער איינפיהרונג פון מאשינען, ווי בלוטיג די ארבייטער האבען ניט געקעמפפט געגען די טעכנישע אויסבעסערונגען אין דער פראדוקציאן, האבען זיי ניט געקענט אבשטעלען די וויטערדיגע פערווענדונג פון מאשינען. דאס גלייכען איז מיט דער פרויען־ארבייט. ניט די פרויען־ארבייט איז שולדיג אין דעם ארבייטלאזיגקייט, נאר יענע בעדינגונגען, צוליעב וועלכע די פרויען־ארבייט קאנקורירט מיט דער ארבייט פון מאנסלייט.

וואס אנבעלאנגט קינדער־ארבייט, דארפען די פראפעסיאנעלע פעראיינען קעמפפען געגען דעם אונבעגרענצטען אפעטיט פון קאפיטאל, וועלכער זויגט אויס פון די יונגע קינדער, פון „די שוואכע צווישען די „שוואכסטע", זייער מארך און בלוט און מאכט זיי פאר קאליקעס ווי קערפערליך אזוי גייסטליך. די ארבייטער דארפען דעריבער פאדערען, אז די קינדער זאלען ביז א געוויסען עלטער (למשל ביז 16 יאהר) ערצויגען ווערען אויף דעם חשבון פון דער מלוכה, וועלכע איז מחויב זיי אויסצוהאלטען און געבען בילדונג, און כל זמן דיזע פאדערונג איז ניט ערפיעלט, דארפען די פראפעסיאנעלע פעראיינען קעמפפען דערפאר, אז צו דער

ארבייט זאלען בכלל ניט צוגעלאזען ווערען קיין קינדער איינגער פון 16 יאהר און אז דער ארבייטס־טאג פון די 16 יאהריגע קינדער זאל אויך דויערן ווייניגער, ווי ביי ערוואקסענע ארבייטער און זאל פערנעהמען ניט מעהר פון 6 שעה א טאג. אויב אבער די פאדערונג מען זאל פערניכטען קינדער־ארבייט און בעגרענצען דעם ארבייטס־טאג פון די אונערוואקסענע איז זעהר א ריכטיגע, איז פערקעהרט, די פאדערונג, מען זאהל בעגרענצען די צאהל פון די לעהרנאינגלעך, — א פאדערונג, וועלכע איינינע פראפעסיאנעלע פעראיינען אין אויסלאנד שטעלען ארויס, — א רעאקציאנערע און שעדליכע פאר דעם ארבייטער־קלאס. בעגרענצען די צאהל פון די אונערוואקסענע ארבייטער, פערמאכען פאר זיי די טיהרען פון די פאבריקען און ווערקשטאטען וואלט הייסען זיי שטירצען אין אבגרונד פון ארמוט און עלענד, זיי צווינגען זיך צו פערנעהמען מיט בעטלען און גנבות, זיי טרייבען אין די געפענגניסען און ארבייטס־הייזער.

די אויפגאבע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען בנוגע צו דער פרויען־און קינדער־ארבייט איז: העלפען די פרויען שטרייטען געגען דער אומבארמהערציגער עקספלואטציע, ארייננציהענדיג זיי אין די רייהען פון קעמפפענדען פראלעטאריאט, און בעגרענצען די עקספלואטאציע פון קינדערארבייט, ניט דערלאזענדיג דעם קאפיטאליסט זיך בעגנעהן מיט די יונגע קינדער, ווי מיט שווייגעדיגע און אונטערטעהניגע שקלאפען. אין דעריין זעהען די ארבייטער פעראינטערעסירט ניט נאר אלס לוין־ארבייטער, וועלכע, פערקלענערענדיג די עקספלואטאציע פון פרויען און קינדער, בעגרענצען אויף א געוויסען גראד דורך דעם די קאנקורענץ פון דיזע ארבייטער־שיכטען; זיי זעהען אין דעריין נאך פעראינטערעסירט אלס מיטגליעדער פון א געוויסען קלאס, וועלכער קעמפפט געגען דער גאנצער סיסטעם פון לוין־ארבייט און וועלכער דארף בעשאפען א נייע געזעלשאפטליכע ארדנונג, וואו עס וועלען ניט עקזיסטירען קיין עקספלואטאטארס און עקספלואטירטע. אלס מיטגליעדער פון דיזען קלאס, זעהען די ארבייטער פעראינטערעסירט אין דעם, אז זיינע רייהען זאלען צוזאמענגעשטעלט ווערען ניט פון גייסטליך און קערפערליך צובראכענע, נאר פון געזונדטע, פעהיגע, מוטהיגע און דרייסטע מיטגליעדער, וועלכע זאלען פערשטעהן זייער ציעל

אין זאלען זיין פעהיג צו שטרעבען צו דיזען ציעל און איהם צו דערגרייכען.

ו. פערקלענערען די צאהל פון די ארבייטסלאזע.

מיר האבען שוין אויבען דערוויזען, אז אין דער איצטיגער געזעלשאפט, וואו עס עקזיסטירט פריוואט-אייגענטהום אויף די פראדוקציאנסמיטלען און ווערקצייג, מוז אויך עקזיסטירען א אינדוסטריעלע רעזערוו-ארמעע, ד. ה. א גאנצע מאסע ארבייטסלאזע, וועלכע דא פערקלענערט זיך, דא וואקסט זי ווידער אויס, אבער וועלכע ווערט קיינמאל אין גאנצען ניט אויסגעשעפט. די רעזערוו-ארמעע איז נאר א רעזולטאט פון דער קאפיטאליסטישער ארדנונג און וועט דעריבער ניט פערניכטעט ווערען, כל זמן דיזע ארדנונג וועט עקזיסטירען. די רעזערוו-ארמעע העגגט אויף דעם ארבייטערס האלדז, ווי א שווערער יאך. זי שטערט איהם אויף יעדען שריט און טריט, זי מאכט שווערער זיין קאמפף מיט די אונטערנעהמער, זי לאזט ארויס שטרייקברעכער און פעררעטער, זי בילדעט א שטענדיגען קאנטינגענט פון קאנקורענטען.

די פראפעסיאנעלע פעראיינען ווענדען אן אלע קרעפטען, אום צו פערקלענערען די צאהל פון די ארבייטסלאזע. די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון די בוימוואהל-שפינעריען אין ענגלאנד פעראָרדענען, למשל, זייערע מיטגליעדער, זיי זאלען ארבייטען נאר איינינע טעג אין וואך, כדי ס'זאל בלייבען ארבייט פאר אנדערע אויך. אנדערע פעראיינען פערלאנגען, אז זייערע מיטגליעדער זאלען ארבייטען נאך דער רייהע, כדי ס'זאלען האבען ארבייט אלע מיטגליעדער פון פעראיין. אנדערע, ווידער, פערארדנען, אז זייערע מיטגליעדער זאלען אויסארבייטען ניט מעהרער פון א געוויסע צאהל פראדוקטען. ס'זענען דא פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע פאדערען פון די פאבריקאנטען זיי זאלען אין גאנצען פערמאכען די פאבריקען אויף א קורצע צייט. דאס קומט פאר דאן, ווען די פראפעסיאנעלע פעראיינען בעמערקען, אז די לאגערן פון די פאבריקאנטען זענען פערוואָרפען מיט סחורה און אז די פאבריקאנטען האבען ברעה צו ענטזאגען א טהייל ארבייטער.

עס טרעפט אמאל, אז פון דער ארבייטסלאזיגקייט ליידען

די ארבייטער נאר פון א געוויסען געגענד און אז אין אנדערע געגענדען איז דער צושטאנד פון ארבייטסמארק ניט קיין שלעכטער. כדי צו רעגולירען, ווי ווייט ס'איז מעגליך ביי די איצטיגע בעדינגונגען, דעם ארבייטסמארק, גרינדען די פראפעסיאנעלע פעראיינען אויסקונפטס ביוראען, וועלכע קלייבען צונויף און פובליקירען ידיעות וועגען דעם אנבאט און נאכפראגע אויף ארבייט פון זייערע פראפעסיעס אין פערשיעדענע געגענדען. פיעלע פראפעסיאנעלע פעראיינען גיבען דערביי ארויס זייערע ארבייטסלאזע מיטגליעדער רייזע־געלד אויף אבצופאהרען אין יענע שטעדט אדער געגענדען, וואו מען נויטיגט זיך איצט אין ארבייטסקראפט. אזא אונטערשטיצונג קען אויף אגעוויסען גראד פערקלענערען די צאהל פון די ארבייטסלאזע.

ז. פערשיעדענע ארטען שטיצע.

צווישען די פערשיעדענע ארטען מאטעריעלע שטיצע, וואס די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון אויסלאנד גיבען זייערע מיטגליעדער, פערנעהמט דעם העכסטען ארט די שטיצע, וועלכע זיי גיבען די ארבייטסלאזע. אין יאהר 1904 האבען די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון ענגלאנד אליין אויסגעגעבען פאר ארבייטסלאזע 7,274,293 מארק,*) צו זאמען מיט די רייזע־געלד, וואס זיי האבען ארויסגעגעבען די ארבייטסלאזע מיטגליעדער (858.758 מארק), בעטרעפט דאס העכער 8 מיליאן מארק! קיין וואונדער איז דאס, פערשטעהט זיך, ניט. די ארבייטסלאזיגקייט איז איינע פון די גרעסטע שלעק פאר'ן ארבייטער און ער קעמפפט געגען איהר מיט אלע זיינע קרעפטען. די פראפעסיאנעלע פעראיינען וואלטען אבער ניט געוועזען אים שטאנד צו ערפיעלען זייער הויפט־אויפגאבע אלס קאמפפס־ארגאניזאציעס פון ארגאניזירטען פראלעטאריאט, אויב זיי וואלטען זיך אבגעגעבען נאר מיט פילאנטראפיע און צדקה־זאכען. דעם ים קען מען ניט פערשטעלען מיט א שפענדעל, און וויפיעל מיליאנען מען זאל ניט אויסגעבען פאר די ארבייטסלאזע מיטגליעדער, וועט זיך שטענדיג געפינען אנ' ארבייטסלאזע ארמעע, וועלכע דער ארבייטער איז ניט אים שטאנד אויסצוהאלטען און אונטערשטיצען מיט די אייגענע קרעפטען. די פראפעסיאנעלע

*) א מארק איז אזוי ערך 10 קאפ.

פעראיינען דארפען אנווענדען זייער גאנצע אויפמערקזאמקייט אויף יענע אורזאכען, וועלכע רופען ארויס די ארבייטסלאזיגקייט און ווי ווייט ס'איז מעגליך אבשוואכען זייער איינפלוס. די פערקירצונג פון ארבייטס-טאג, די בעגרענצונג פון פרויען- און קינדער-עקספלואטאציע וועלען האבען א גרעסערע ווירקונג אויף די פערקלענערונג פון דער רעזערוו-ארמעע, איידער די מאטע-ריעלע שטיצע פון פראפעסיאנעלע פעראיינען.

נאר אויב אין גאנצען זיך אבגעבען מיט דער טהעטיגקייט פון געגענזייטיגע הילף איז פאר די פראפעסיאנעלע פעראיינען געפעהרליך, איז אבער פאר זיי אויך אונמעגליך אין גאנצען זיך אבזאגען צו שטיצען אזעלכע ארבייטסלאזע, וועלכע האבען געליטען צוליעב זייערע איבערצייגונגען, צוליעב זייער אנגעהעריגקייט צו אנ'ארבייטער ארגאניזאציע, צוליעב א שטרייק א. ד. גל. נאר דיזע הילף דארף זיין בעגרענצט; זי דארף ניט פארקומען אויפ'ן חשבון פון די קאמפפס-אויסגאבען. אין די סטאטוטען פון די פראפעסי-אנעלע פעראיינען דארף קלאר זיין אויסגעטייטשט, אז אויף דעם צוועק פון געגענזייטיגער הילף פאר ארבייטסלאזע קען פערברויכט ווערען נאר א געוויסער פראצענט פון די הכנסות.

פיעלע פראפעסיאנעלע פעראיינען אין אייסלאנד פערנעהמען זיך נאך מיט געגענזייטיגער הילף אין דער צייט פון קראנקהייט און ארבייטס אונפעהיגקייט, זיי גיבען געוויסע שטיצע די אלמנות און יתומים פון דעם פערשטארבענעם מיטגליעד, העלפען אויס אין אנ'אונגליקספאל, זיי בילדען, מיט אייןווארט, א מין פערזיכערונגס קאסע אויף אנ'עת צרה. דיזע טהעטיגקייט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע האט קיין שום שייכות ניט מיט זייערע דירעקטע אויפגאבען, מאכט פיעל שווערער פאר די ארבייטער ארגאניזאציעס צו ערפילען זייערע קאמפפס-אויפגאבען, מאכט פיעל שווערער אפילו דאן, ווען די אונטערשטיצונגס-שטיצע ווערט ארויסגעגעבען ניט אויף דעם חשבון פון די קאמפפס-מיטלען פון פעראיין, אפילו דאן, ווען דער שטרייק-פאנד בלייבט אונבעריהרט, און אט פאר וואס.

דער איינפלוס פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען אויף די ארבייטס-בעדינגונגען ווענדט זיך זעהר פיעל פון דער צאהל ארבייטער, וועלכע זיי ציהען אריין אין זייער ארגאניזאציע. וואס

גרעסער ס'איז די צאהל פראפעסיאנעל-ארגאניזירטע ארבייטער אין א געוויסער פראפעסיע, אלץ גרעסער איז די ווירקונג פון פעראיין אויף די גאנצע מאסע ארבייטער פון דיזער פראפעסיע, אלץ גרעסער איז דער דרוק פון פעראיין אויף די אונטערנעהמער, אלץ לייכטער איז זיך צו דערשלאגען בעסערע ארבייטס-בעדינגונגען. די פאדערונגען, וועלכע דער פראפעסיאנעלער פעראיין שטעלט די מיטגליעדער, דארפען זיין מינימאלע, איבערהויפט בנוגע צו די צאהלונגען. אויב די פראפעסיאנעלע פעראיינען וועלען זיך שטעלען אזעלכע אויפגאבען, ווי געגענזייטיגע הילף אים פאל פון קראנקהייט, ארבייטסאונפעהיגקייט א. ד. גל., וועלען די צאהלונגען מוזען זיין גענוג גרויסע, אום מען זאל קענען ערפילען דיזע אויפגאבען און אום עס זאל דערביי ניט ליידען דער שטרייק-פאנד. אין די פעראיינען וועלען דעריבער קענען אריינטרעטען נאר יענע ארבייטער פון דער פראפעסיע, וועלכע בעקומען א הויבשע געהאלט, ד. ה. די מעהר קינסטלערע ארבייטער, די אריסטאקראטיע פון דער פראפעסיע; יענער טהייל ארבייטער, וועלכע ליידען מעהרער פון דעם אינטערנעהמערס ווילקיר, וועלכע ס'איז לייכטער צו פערבייטען מיט אנדערע, וועלכע פיהלען זיך דעריבער מעהרער הילפלאז אין זייער קאמפף מיט די בעלי-בתים, — יענע ארבייטער וועלען מוזען בלייבען אויסער פעראיין.

ס'וואלט אויך געווען פעהלערהאפט און אונצוועקמעסיג, ווען דער פראפעסיאנעלער פעראיין וואלט גענומען אויף זיך די אויפגאבע פון געגענזייטיגער הילף נאר פאר יענע מיטגליעדער, וועלכע טראגען אריין אין פעראיינס-קאסע א ספעציעלע צאהלונג אויף דיזען צוועק, ד. ה. ווען פאר איין טהייל מיטגליעדער וואלט דער פראפעסיאנעלער פעראיין געווען נאר א קאמפפס-פעראיין, פאר דעם אנדערען טהייל—אויך א קאסע פאר געגענזייטיגע הילף. שוין ניט רעדענדיג וועגען דעם, וואס אזא אלזייטיגע טהעטיגקייט וואלט געפיהרט צו פערשיעדענע רייבונגען צווישען די „העכערע" און „נידריגערע" מיטגליעדער פון פעראיין, וואלטען דיזע זייטיגע אויפגאבען אויף א הויבשען גראד אבגעשאפט די הויפט-אויפגאבע, די קאמפפס-אויפגאבע. עס וואלט אויס-געקומען צו צופאסען די גאנצע ארגאניזאציע, דעם פערסאנאל,

די איינגענשאַפטען פון די פעראיינס־בעאַמטע ניט נאָר צו די דירעקטע, נאָר אויך צו די זייטיגע און צופעליגע ציעלען פון פעראיין. די אויפגאַבען פון געגענזייטיגער הילף וואָלטען געמוזט אַבציהען די קרעפטען פון די קאַמפּפס־אויפגאַבען און דער מאָטיוו אַליין וואָלט געווען דער באַדען פאַר אַ שטענדיגע און ריכטיגע אונצופרידענהייט פון יענע מיטגליעדער, וועלכע צאָהלען ווייניגער אין פאַר וועלכע די קאַמפּפס־אויפגאַבען זיינען דער עיקר אין פעראיין.

די אונטערשטיצונגס־אויפגאַבען קענען, אַלזאָ, ווירקען שעדליך אויף די טהעטיגקייט פון פעראיין אפילו דאַן, ווען זיי ווערען ערפילט ניט אויף דעם חשבון פון די קאַמפּפס־אויפגאַבען. פיעל שעדליכער זיינען זיי, ווען די פעראיינען שטעלען זיי ארויס, אַלס זייערע דירעקטע אויפגאַבען, גלייך מיט אַלע אַנדערע אויפגאַבען פון פעראיין. דער פראָפעסיאָנעלער פעראיין, אריינציהענדיג זיך אין די אונטערשטיצונגס־טהעטיגקייט, קען ביסלעכווייז פערלירען זיין קאַמפּפס־כאַראַקטער. עס געפינען זיך אַרבייטער, וועלכע טרעטען אריין אין פעראיין הויפּטזעכליך צוליעב דער אונטערשטיצונג און זוכען צו פערשלעפען דעם פעראיין אין דעם זומפּ פון פערזיכערונגס־און צדקה אנשטאַלטען.

ח. ווירקען אויף די געזעצגעבונג.

אויסער דעם דירעקטען עקאָנאָמישען קאַמפּף מיט די אונטערנעהמער, פיהרען נאָך די פראָפעסיאָנעלע פעראיינען אַ קאַמפּף מיט די פערטרעטער פון דער בורזשואזיע אין די פּאַרלאַמענטען און פאָדערען ס'זאָלען ארויסגעגעבען ווערען געזעצען, וואָס זאָלען בעגרענצען די עקספּלואַטאַציע פון די אַרבייטער, זאָלען בעשטימען נאָרמאַלע אַרבייטס־בעדינגונגען, זאָלען פערזיכערען דעם אַרבייטער מיט אַ שטיקעל ברויט אין דער צייט, ווען ער האָט ניט די מעגליכקייט צו פערדינען צוליעב אַלטקייט, צוליעב אַנ'אונגליקס־צופאַל און ד. גל. די פראָפעסיאָנעלע פעראיינען ווייסען גאַנץ גוט, אַז כל זמן זיי האָבען זייערע עראָבערונגען ניט פערפעסטיגט דורך אַ געזעץ, איז זייער זיעג ניט קיין זיכערער. ווי אַ בלוטיגער שונא ליגט דער קאַפּיטאַליסט אויף זיינע אַרבייטער,

ער לויערט נאך זיי און אין איין גינסטיגען מאמענט פאדערט ער זיי ארויס אויף א קאמפף. ניט אלע מאל זענען די פראפעסיאנעלע פעראיינען אים שטאנד אבצושלאגען דעם אנפאל פון די אונטערנעהמער. אין דער צייט פון ארבייטס־לאזיגקייט האבען די ארבייטער ניט קיין מעגליכקייט אנצונעהמען די ארויספאדערונג אויף א קאמפף און די בעלי־בתים קענען דאן אבנעהמען פון די ארבייטער דאס, וואס יענע האבען נאך א לאנגען שטרייט ערהאלטען.

די פראפעסיאנעלע פעראיינען פאדערען דעריבער, אז לטובת די ארבייטער זאל זיך אין די בעציהונגען צווישען ארבייט און קאפיטאל אריינמישען די געזעצגעבונג, ווידקען אויף די געזעצגעבונג, צווינגען דעם פארלאמענט ארויסצוגעבען אזעלכע געזעצען, וואס זאלען פערהיטען דעם ארבייטערס געזונד און לעבען — דאס פערנעהמט א וויכטיגען ארט אין דער טהעטיגקייט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען אין אויסלאנד.

צווישען די געזעצען, וועלכע די פראפעסיאנעלע פעראיינען פאדערען פון די פארלאמענטען, פערנעהמט דעם ערשטען ארט דאס געזעץ וועגען א נארמאלען ארבייטסטאג. מיר האבען שוין אויבען אויפגעוויזען, ווי שעדליך עס איז דער לאנגער ארבייטס־טאג פאר דעם ארבייטער, וואס פאר א שלעכטע ווירקונג ער האט אויף זיין געזונד און גייסטיגען צושטאנד. אהן דער הילף פון דער געזעצגעבונג איז פאר די פראפעסיאנעלע פעראיינען אפטמאל זעהר שווער דורכצופיהרען א נארמאלען ארבייטסטאג, איבערהויפט אין אזעלכע פראפעסיעס, וואו ס'איז איינגעפיהרט שטיק־ארבייט, און וואו דער ארבייטער, זיך יאגענדיג נאך פערדינסט, וויל אליין ארבייטען וואס לענגער. אין אזעלכע פראפעסיעס קומט אויס דאס רוב צו קעמפפען ניט נאר געגען דעם גרויסען אפעטיט פון די אונטערנעהמער, נאר אויך געגען די אונבעוואוסטזיניגע ארבייטער גופא, וועלכע טרעטען ארויס געגען דער בעגרענצונג פון ארבייטסטאג אין זייער פראפעסיע.

אויסער דער געזעצליכער בעשיצונג פון פרויען־און קינדער־ארבייט, אויסער דעם אויפזיכט אויף די היגיענישע און סאניטארע בעדינגונגען פון דער ארבייט, פאדערען נאך די פראפעסיאנעלע פעראיינען די מלוכה־פערזיכערונג פון אונגליקס־צופאלען, וואס

טרעפען זיך בעת דער ארבייט, פון ארבייטס-אונפעהיגקייט צוליעב אלטקייט און קראנקהייט, — מלוכה-פערזיכערונג, וועלכע זאל פארקומען ניט אויף דעם חשבון פון די ארבייטער און ניט אויף דעם חשבון פון דער געזעלשאפט, נאר אויף דעם חשבון פון די אונטערנעהמער.

אין דעם קאפיטעל „בעסערע ארבייטסבעדינגונגען" האבען מיר געבראכט איינינגע ציפערן, וועלכע דערווייזען וויפיעל מענשליכע קרבנות דער פראלעטאריאט ברענגט יעהרליך אויף דעם מזבח פון קאפיטאל, וויפיעל ארבייטער געהן אוועק פאר דער צייט פון דער וועלט און ווערען אייביגע קאליקעס פון אונגליקס-צופאלען. אם מעהרסטען זענען אין די אונגליקס-צופאלען שולדיג די אונטערנעהמער. זיי ווילען זיך ניט שיידען מיט די עטליכע רובל, וואס עס דארפען קאסטען די שוץ-מיטלען, זיי פערגינען זיך ניט אנצונעהמען די נויטיגע פארזיכטס-מיטלען, ווייל דיזע מיטלען קאסטען געלד. אין אזעלכע פאלען בענעהען די אונטערנעהמער א קרימינאלען פערברעכען און איסער דעם, וואס זיי דארפען בעשטראפט ווערען, ווי קרימינאל-פערברעכער, דארפען זיי ארויסצאהלען דעם פעראונגליקטען ארבייטער אדער זיין פאמיליע פאר דעם מאטעריעלען שאדען, וואס זיי האבען געהאט צוליעב דער זארגלאזיגקייט איבער דעם ארבייטערס געזונד און לעבען.

אבער ניט אלע מאל זענען אין אונגליקס-צופאלען דירעקט שולדיג די אונטערנעהמער, ניט אלע מאל קומען פאר דיזע צופאלען צוליעב דער נאכלעסיגקייט אין זארגלאזיגקייט פון די בעלי-בתים. עס טרעפען זיך אונגליקען, וועלכע קומען פאר צוליעב זייטיגע אורזאכען און אפט מאל צוליעב דער אונפארזיכטיג-קייט פון די ארבייטער גופא. אויב בנוגע צו די אונטערנעהמער וואלטען עקזיסטירען נאר די זעלבע געזעצען, ווי בנוגע צו יעדען איינציגען, ד. ה. אויב די אונטערנעהמער וואלטען זיין פערפפליכטעט צו צאהלען נאר דאן, ווען דער אונגליק טרעפט זיך צוליעב זייער שולד, וואלט דער פעראונגליקטער ארבייטער אדער זיין פאמיליע געמוזט אויסגעהן פון הונגער אין יענע צופאלען, אין וועלכע דער אונטערנעהמער איז ניט שולדיג. זיי וואלטען ניט געהאט ביי וועמען צו זוכען זייער מאטעריעלען שאדען, זיי וואלטען ניט געהאט ביי וועמען צו פאדערען א שטיקעל ברויט אויף חיונה.

זוער רעדט שיין וועגען שביצע אין דער צייט פון קראנקהייט אין אלטקייט? דאס וואלט געוויס געווען אונמעגליך צו פאדערען פון אונטערנעהמער, אויב בנוגע צו זיין ארבייטער וואלט דער אונטערנעהמער געהאט נאר די זעלבע פפליכטען, די זעלבע התחיבות, ווי בנוגע צו יעדען אנדערען.

די פראפעסיאנעלע פעראיינען פאדערען דעריבער, אז בנוגע צו זיינע ארבייטער דארף ליגען אויף דעם אונטערנעהמער א גרעסערע התחיבות, גרעסערע פפליכטען, ווי בנוגע צו אנדערע, אז אין דעם פרט וועגען שביצע אין דער צייט פון אלטקייט און קראנקהייט, און אין דעם פרט פון אומקעהרען דעם מאטעריעלען שאדען, וואס דער ארבייטער האט צוליעב אנאינגליקס־צופאל, דארף די גאנצע פפליכט ליגען אויף די אונטערנעהמער און נאר אויף זיי. אין דעם פרט דארף ניט גילטען דער תירוץ: „איך בין ניט שולדיג". מעגליך, אז דער אונטערנעהמער איז טאקי דירעקט ניט שולדיג אין אונגליקס־צופאל, מעגליך, אז שולדיג אין אונגליק איז דער ארבייטער אליין, אבער וואס הייסט דאס, דער ארבייטער אליין איז שולדיג? קיין נארמאלער מענש וועט בביון ניט אונטערשטעלען דעם קאפ אונטער די רעדער, קיין נארמאלער מענש וועט בביון ניט אונטערצינדען די געביידע, די שאכטע, וואו ער ארבייט. אויב דורך דער אינפארזיכטיגקייט פון ארבייטער טרעפט זיך אן אינגליק, קומט דאס פאר צוליעב דעם, וואס דער ארבייטער פערלירט די פעהיגקייט צו זיין פארזיכטיג ביי דער ארבייט. דער גערויש פון די מאשינען, די קלאפ פון די האמערס, די אונגארמאלע טעמפעראטור, די פערפעסטעטע, פערגיפטעטע לופט, די ערמידעטע נערווען, דער פערדולטער קאפ — דאס זענען די אורזאכען פון דעם ארבייטערס אונפארזיכטיגקייט. דיזע אורזאכען, הייסט עס, ליגען ניט אין דעם שלעכטען ווילען פון דעם ארבייטער, נאר אין דער ארבייט גופא, אין יענער ארבייט, וועלכע בעשאפט רייכטהום און לוקסוס פאר דעם אונטערנעהמער, וועלכע ניט איהם די מעגליכקייט אנצוזאמלען עשירות, צו געניסען אלע פערגניגען. און אויב די ארבייטער זענען איצט ניט אים שטאנד אין גאנצען צו פערניכטען די עקספלואטאציע, אין גאנצען אבצושאפען די אומזיסטע, ניט בעצאהלטע הארעוואניע, פאדערען זיי, אז א טהייל פון דיזע

אויזזיכטע האַרמאָניע זאָלען די אונטערנעהמער זיי אומקערען
אין דעם פאַל פון אַנ'אומגליק.

די אַרבייטער, אַבגעשענדיג זייער געזונד און לעבען די
אַרבייטס־געבער, האָבען אפילו ניט די מעגליכקייט אָבצושפּאָרען
פאַר זיך אויף די שווערע ביטערע צייט, ווען ס'וועט קיין כח ניט
זיין צו האַרעווען; זיי האָבען ניט די מעגליכקייט אָבצושפּאָרען
אויף די אַלטע יאָהרען, וועלכע קומען אָן פאַר אַן אַרבייטער פאַר
דער צייט, אויף אַ קראַנקהייט, וועלכע איז דער שטענדיגער
בעגלייטער פון דעם אַרבייטער. דער אַרבייטס־לוין סטאַיעט קוים
אויף דורכצולעבען און דעם אַרבייטער מיט זיין פאַמיליע בלייבט
נאָר אויסציגעהן פון הונגער אָדער צו בעטען נדבות און די צדקה־
אַנשטאַלטען, וואו די רייכע ווייזען אַרויס זייער גאַנצע גוטהער־
ציגקייט צו די אָרעמע אויף דעם חשבון פון דעם אַנגעקליבענעם
מעהרווערטה. די אַרבייטער ווילען אָבער ניט קיין צדקה, פעראַכטען
נדבות; זיי פאָדערען מען זאָל אָבגעבען דאָס, וואָס זיי קומט, וואָס
זיי האָבען בשר פעררדיענט מיט זייער שווייס און בלוט, און אויב
זיי זענען ניט אים שטאַנד אָבצונעהמען פון אונטערנעהמער זייער
גאַנצען פערדיענסט, פאָדערן זיי, אַז יענע זאָלען לכל הפחות פער־
זאָרגען דעם אַרבייטער מיט אַ שטיקעל ברויט אויף דער עלטער,
מיט דאָקטוירים און מעדיצין אין דער צייט פון קראַנקהייט א. ז. וו.

די פּראָפעסיאָנעלע פעראיינען פאָדערען עס זאָלען אַרויסגע־
געבען ווערען געזעצען, וועלכע זאָלען פערפּפליכטען די אונטער־
נעהמער צו פערזיכערען זייערע אַרבייטער אין מלוכה־פערזיכערונגס־
קאַסעס אויף אַנ'אומגליקס־צופאַל, אויף קראַנקהייט און אַרבייטס־
אונפעהיגקייט. דיזע פאָדערונג איז זעהר וויכטיג פאַר די אַרבייטער
אין רוסלאַנד און איבערהויפּט פאַר די אידישע אַרבייטער, וועלכע
זענען איבערהויפּט פערנומען אין האַנדווערקעריי. ביי אונז זענען
ניטאָ קיין געזעצען, וועלכע זאָלען פערזיכערען דעם אַרבייטער פון
הונגער אין אַנ'אומגליקס־צופאַל, אין דער צייט פון אַלטקייט און
אַרבייטס־אונפעהיגקייט. דאָס איינציגע געזעץ, וועלכער רעדט
וועגען דעם ענין איז דאָס געזעץ פון 2־טען יוני 1903, וועלכער
פערפּפליכטעט די אונטערנעהמער צו בעפרידיגען דעם פעראונגליק־
טען אַרבייטער פאַר דעם מאַטעריעלען היזק וואָס ער האָט
געהאַט, אויב נאָר די אונטערנעהמער קענען ניט דערווייזען, אַז

אין דעם אונגליקס־צופאל איז שולדיג „דער בייזער ווילען אדער די גראבע אונפארזיכטיגקייט" פון ארבייטער גופא. עס פערשטעהט זיך, אז דיזעם געזעץ קען ניט בעפריעדיגען די ארבייטער. אין דיזען געזעץ ווערען די פערונגליקטע ארבייטער צוטהיילט אויף שולדיגע און ניט שולדיגע, און דעם אונטערנעהמער, וועלכער האט געוועהנליך א גרעסערען איינפלוס אויף די ריכטער, וועלכער האט א גרעסערע מעגליכקייט צו פיהרען פראצעסען, איידער דער ארבייטער, וועט זיין ניט שווער צו דערווייזען פאר'ן געריכט, אז דער אונגליקס־צופאל איז פארגעקומען א דאנק „דעם בייזען ווילען אדער גראבער אונפארזיכטיגקייט" פון ארבייטער. לויט דעם געזעץ, ווידער, איז דער אינטערנעהמער פערפפליכטעט אומצוקעהרען דעם פערונגליקטען ארבייטער אדער זיין פאמיליע נאר א טהייל פון דעם מאטעריעלען היזק, וואס יענער האט געהאט. אויב דער ארבייטער פערלירט אין גאנצען די ארבייטס־פעהיגקייט, דארף דער אונטערנעהמער איהם ארויסגעבען יעהרליכע פענסיע, וועלכע זאל בעטרעפען צוויי־דריטעל פון דעם יעהרליכען פערדינסט פון ארבייטער. אויב דער ארבייטער שטארבט פון דעם אונגליקס צופאל, דארף דער אונטערנעהמער ארויסגעבען זיין פאמיליע די זעלבע פענסיע.

נאר אויסער דעם, האט דאס געזעץ פון 2־טען יוני 1903 נאך א חסרון: זיין קראפט פערשפרייט זיך נאר אויף פאבריקען, זאוואדען און בערג־אינדוסטריע (קויהלען־גרובען, מעטאל־גרובען א. ז. וו.). די ארבייטער אין האנדווערקערייען אין לאנד־ווירטשאפט, די בוי־ארבייטער קענען ניט זוכען פון די אונטערנעהמער דעם מאטעריעלען שאדען, וואס זיי האבען געהאט דורך אן'אונגליקס־צופאל ביי דער ארבייט אויף דעם סמך פון דיזען געזעץ. זיי קומט אויס צו זוכען דעם היזק פון די אונטערנעהמער לויט די געוועהנליכע ציוויל־געזעצען, ד. ה. זיי דארפען פיהרען א לאנגען פראצעס מיט די אינטערנעהמער און דערווייזען פאר'ן געריכט, אז אין דעם אונגליקס־צופאל איז געוועזן שולדיג דער אונטערנעהמער. זייער לאגע איז נאך דעריבער ערגער, איידער די לאגע פון יענע, וועלכע זענען פערנומען אין דער פאבריק־אינדוסטריע, וואו ניט די ארבייטער דארפען דערווייזען, אז די אונטערנעהמער זענען שולדיג, נאר פערקעהרט, די אונטערנעהמער דארפען דערווייזען, אז דער אונגליקס־צופאל איז פארגעקומען צוליעב דער „גראבער אונפארזיכטיגקייט" פון די ארבייטער.

פון די אויפגאבען, וועלכע די פראפעסיאנעלע פעראיינען שטעלען זיך, און פון די מיטלען, דורך וועלכע זיי שטרעבען צו ערפילען דיזע אויפגאבען, קען מען זעהן, אז כדי צו פיהרען א פרוכטבארע און זיעגרייכע טהעטיגקייט נויטהיגען זיך די פראפעסיאנעלע פעראיינען אין א גאנצע רייהע פאליטישע פרייהייטען. אהן פעראיינס-פרייהייט, פרעס-פרייהייט און פערזאמלונגס-פרייהייט איז פאר די פראפעסיאנעלע פעראיינען שווער — אויב ניט אונמעגליך — נארמאל צו פונקציאנירען און צו ערפילען זייערע פיל-זייטיגע נאהענטע און ווייטערע אויפגאבען. אין דיזע פרייהייטען זענען די פראפעסיאנעל-ארגאניזירטע ארבייטער פעראינטערעסירט ניט נאר אלס בירגער, נאר אויך אלס מיטגליעדער פון ארבייטער-ארגאניזאציעס, וועלכע קענען ניט ענטוויקלען זייער טהעטיגקייט ביי א בעגרענצטע פאליטישער פרייהייט. די פראפעסיאנעלע פעראיינען זענען דעריבער מחויב אינטערשטיצען דעם בעפרייאונגס-קאמפף, וועלכען דאס רוסישע פאלק פיהרט איצט געגען דער אלטער, אבגעלעבטער מלוכה-סיסטעם און העלפען בויען אזא פאליטישע ארדנונג, וועלכע וועט זיי געבען די מעגליכקייט ווייטער צו ווירקען אויף די געזעצגעבונג, צו בעשאפען גינסטיגע בעדינגונגען פאר זייער עקזיסטענץ און צו ענטוויקלען זייערע אלע קרעפטען.

.IV

די ארגאניזאציע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען.

אזוי ווי די אויפגאבע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען איז דערשלאגען זיך בעסערע ארבייטס-בעדינגונגען און אזוי ווי די ארבייטס-בעדינגונגען אין פערשיעדענע פראפעסיעס זענען פערשיעדען, ארגאניזירען זיך די ארבייטער לויט זייערע פראפעסיעס. אין אנפאנג, ווען דער פראפעסיאנעלער פעראיין איז קליין און נעהמט ארום וועניג ארבייטער פון א געוויסען ארט, איז זיין ארגאניזאציע זעהר איינפאכע. אנפיהרען מיט אזא ארגאניזאציע איז זעהר לייכט: מען נויטיגט זיך ניט אין ספעציעלע בעאמטע, וועלכע זאלען זיין אבגעגעבען נאר מיט דער טהעטיגקייט אין פעראיין און וועלכע זאלען האבען ספעציעלע קענטניס און בילדונג. די מיטגליעדער פון פעראיין קלייבען אויס פון זיך גופא א ביורא, און אזא ביורא קען אהן שוויריגקייטען ערפילען זיינע אויפגאבען.

וואס גרעסער אבער עס ווערט דער איינפלוס פון פעראיי

וואס גרעסער עס ווערט זיין דרוק אויף די ארבייטסגעבער, אלץ פיעלזייטיגער ווערט זיין טהעטיגקייט, אלץ קאמפליצירטער און שווערער ווערען זיינע אויפגאבען, אלץ מעהרער נויטיגט ער זיך אין אזעלכע אנפיהרער, וואס זאלען זייערע אלע קרעפטען ווידמען דער טהעטיגקייט פון פעראיין. עס ווערט אונמעגליך פאר די אנפיהרער זיך צו פערנעהמען מיט דער טהעטיגקייט פון פעראיין נאר אגב אורחא, נאר פערבייגעהענדיג. דאס ביורא נויטיגט זיך שוין אין אזעלכע מיטגליעדער, ביי וועלכע די טהעטיגקייט אין פראפעסיאנעלען פעראיין ווערט א אומנות, א ספעציאליטעט און וועלכע האבען ניט קיין אנדערע מלאכה. דער פראפעסיאנעלער פעראיין דארף שוין אויסהאלטען ספעציעלע בעאמטע.

די ארבייטסגעבער פון א געוויסער פראפעסיע קענען ניט רוהיג צוזעהען, ווי דער פראפעסיאנעלער פעראיין פון דיזער פראפעסיע מישט זיך אריין אין דעם אבמאך צווישען זיי און זייערע ארבייטער. זיי קענען ניט גלייכגילטיג אריבערטראגען די בעדינגונגען, וואס דער פעראיין שטעלט זיי ארויס און הויבען אן מיט איהם צו קעמפפען דורך ארבייטער, וועלכע שטעהען אויסער דעם פעראיין, אויב אין דעם זעלבען ארט איז שווער צו בעקומען אזעלכע ארבייטער, שרייבען די בעלי־בתים זיי אויס פון אנדערע שטעדט. ווי נאר עס הויבט זיך אן א שטרייק, אזוי שיקען די אונטערנעהמער פאנאנדער זייערע אגענטען אין די ארומיגע שטעדט זוכען ארבייטער. דער ארטיגער פראפעסיאנעלער פעראיין דארף דעריבער שטענדיג וויסען ווי גרויס איז די מאסע ארבייטסלאזע פון זייער פראפעסיע אין אנדערע שטעדט, ער דארף אויך וויסען אין וואס פאר א צושטאנד עס געפינט זיך דער סחורה־מארק, צי איז פאראנען א גרויסע נאכפראגע אויף די סחורה פון זיין פראפעסיע און צי איז דעריבער מעגליך איצט ארויסצושטעלען פאדערונגען די אונטערנעהמער. וויסען דאס אלץ גענוי קענען נאר מענשען, וועלכע זענען אבגעגעבען דער זאך, וועלכע קוקען זיך צו מיט דער גרעסטער אויפמערקזאמקייט צו אלע ערשיינונגען, וואס קומען פאר אין דעם לעבען פון דער פראפעסיע, מענשען, וואס דארפען אין דער זעלבער צייט ניט זארגען וועגען חיונה, וועלכע בעקומען א געהאלט פון פראפעסיאנעלען פעראיין.

ווי מיר האבען געזאגט מוזען די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון פערשידענע ערטער מיט דער צייט אריינקומען אין אפטע

פערבינדונגען צווישען זיך. זיי דארפען געבען צו וויסען איינער דעם אנדערען וועגען שטרייקען, וועלכע ברעכען אויס אין זייער פראפעסיע, וועגען ארבייטסלאזע א. ד. גל. דיזע פערבינדונגען ווערען אלץ אפטער, שטענדיגער און רעגולירער און ווערען מיט דער צייט פארמולירט אין כמאטיטען. עס בילדעט זיך א צענטראלער פערבאנד פון פראפעסיאנעלע פעראיינען אין פערשיעדענע שטעדט, למשל, א צענטראל־פערבאנד פון מעטאל־ארבייטער, א צענטראל־פערבאנד פון שוסטער, שניידער א. ז. וו., וועלכע פעראייניגען און רעגולירען די טהעטיגקייט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען און אין פראפעסיע. אויף די צוזאמענפאהרען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען אין א פראפעסיע ווערט אויסגעקליבען א צענטראל־ביורא, וועלכע פיהרט אן די גאנצע טהעטיגקייט פון צענטראל־פערבאנד, געפינט זיך אין שטענדיגע פערבינדונגען מיט אלע ארטיגע פראפעסיאנעלע פעראיינען, וועלכע געהען אריין אין צענטראל־פערבאנד, קלייבט צונויף און פובליקירט אלערליי ידיעות, וואס זיינען נוגע צום פעראיין, סיסטעמאטיזירט דעם קאמפף מיט די אונטערנעהמער און טראגט אריין א געוויסע פלאנמעסיגקייט אין די גאנצע טהעטיגקייט פון פעראיין.

די פעראנטווארטליכקייט פון צענטראל־ביורא, ווי מיר זעהען, איז זעהר א גרויסע: דאס צענטראל־ביורא — דאס איז דער קאפף פון צענטראל־פערבאנד. די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון אויסלאנד קלייבען אויס אין צענטראל־ביורא נאר מענשען, וועלכע האבען געקראגען א ספעציעלע פארבערייטונג און האבען זיך א לאנגע צייט געאיבט אין דער פראפעסיאנעלער בעוועגונג. איבערהויפט פעראנטווארטליך איז דאס אמט פון סעקרעטאר, וועלכער איז דער הויפט־אנפיהרער פון צענטראל־ביורא, ד. ה. דער הויפט־אנפיהרער פון פערבאנד. אין די גרויסע פראפעסיאנעלע פעראיינען פון ענגלאנד נעהמט מען אויף דיזע שטעלע נאר מענשען, וועלכע האבען אויסגעהאלטען א ספעציעלען עקזאמען דערויף, און נאך דעם, ווי מיר האבען בעטראכט די אויפגאבען און די קאמפפס־מיטלען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען, דארף אונז דאס ניט וואונדערען. דאס צענטראל־ביורא און איבערהויפט זיין סעקרעטאר דארף ניט נור זיין בעקאנט מיט די ארבייטס־בעדינגונגען אין זיין פראפעסיע, ער דארף ניט נור וויסען דעם ארבייטס־מארק, נאר אויך דעם סחורה־מארק. ס'איז גאר אונמעגליך צו פיהרען אונטער־

האנדלונגען מיט די בעלי־בתים, ס'איז אוממעגליך; ווייל צואַרבייטען א קאלעקטיוון אבמאך, צו בעשטימען א מינימאלען ארבייטס־לוין, ווען מען ווייסט ניט גענוי אלע דעטאלען פון דער ארבייט. ס'איז ווייטער אוממעגליך צו פראקלאמירען א שטרייק, ווען מען איז ניט גענוי בעקאנט מיט דעם צושטאנד פון סחורה־מארק. די סעקרע־טארען פון די ענגלישע פראפעסיאנעלע פעראיינען זיינען אזוי געניט אין זייער פאך, אז זיי קענען אין יעדען מאמענט ריכטיג אבשאצען דעם פערדינסט פון די אונטערנעהמער אין זייער פראפעסיע און קענען אויף דעם סמך ארויסשטעלען די אדער יענע פאדערונגען. זעלבסט־פערשטענדליך, אז די מיטגליעדער פון צענטראלען ביורא שטעהען אויף געהאלט ביים צענטראלען פערבאנד.

ווי נאר די פראפעסיאנעלע פעראיינען פון א געוויסער פראפעסיע שליסען זיך צוזאמען אין איין צענטראל־פערבאנד, אזוי פערלירען זיי זייער זעלבשטענדיגקייט אין פילע ענינים פון פעראיין. זיי קענען, למשל, ניט פראקלאמירען קיין שטרייק זיך ניט איפטראגענדיג פריהער מיט דעם צענטראלען ביורא און ניט בעקומענדיג פון לעצטען זיין הסכמה. דער ארטיגער פראפעסיאנעלער פעראיין קען ניט וויסען אלע בעדינגונגען וואס ווירקען אויף דעם רעזולטאט פון שטרייק: ער קען ניט וויסען גענוי, צו איז איצט דא א גרויסע נאכפראגע אויף סחורה, צו ניט; ער קען ניט וויסען, ווי גרויס עס איז איצט די רעזערוו־ארמעע, וויפיעל ארבייטער פון דער פראפעסיע געהען איצט ארום אהן ארבייט אין אנדערע שטעדט. דאס אלץ קען וויסען נאר דאס צענטראלע ביורא, און נאר דאס צענטראלע ביורא קען בעשטימען א שטרייק. דער גרעסטער טהייל פון די געלד־מיטלען, וועלכע די ארטיגע פראפעסיאנעלע פעראיינען קלייבען צוזאמען, געהט אויך איבער אין רשות פון צענטראלען ביורא, וועלכער צוטהיילט זיי צווישען די ארטיגע פראפעסיאנעלע פעראיינען לויט זייערע בעדערפניסען. בכלל קען מען זאגען, אז בנוגע צו דער פעראיינס־קאסע איז דער צענטראלער־פערבאנד דאס רוב איין ארגאניזאציע, וועלכע האט פערשיעדענע אבטהיילונגען (פיליאלען) אין פערשיעדענע שטעדט. זעלבסטשטענדיג זיינען די ארטיגע אבטהיילונגען נאר אין אזעלכע ענינים, וועלכע זיינען ניט דירעקט פערבונדען מיט דער לאגע פון די ארבייטער אין אנדערע שטעדט, ווי למשל ביים

אויפנעהמען און אויסשליסען מיטגליעדער, גרינדען פערשיעדענע־
קולטורעלע איינריכטונגען, אויסקונפטס־ביוראען א. ד. גל.

עס געפינען זיך פערבאנדען, וועלכע זיינען וועניגער־
צענטראליזירט און ביי וועלכע די זעלבסטשטענדיגקייט פון די
ארטיגע פעראיינען איז א גרעסערע, נאר דיזע פערבאנדען שפיעלען
א קלענערע ראלע, איידער די צענטראליזירטע. בכלל איז די
טענדענץ פון די ארטיגע פראפעסיאנעלע פעראיינען זיך נעהענטער
צו פערבינדען איינע מיט די אנדערע און צו צענטראליזירען
זייער טהעטיגקייט. דער פראפעסיאנעלער קאמפף טרייבט אלץ
מעהרער די אונטערנעהמער צו פעראייניגונג. די אונטערנעהמער־
פערבאנדען ווערען אלץ גרעסער און מעכטיגער, די אהדות
צווישען די בעלי־בתים בנוגע צו דעם קאמפף מיט די ארבייטער
ווערט אלץ שטארקער, און צוזאמען מיט דעם ווערט אויך
נויטוועדיגער צוזאמענשליסען די פראפעסיאנעל־ארגאניזירטע
ארבייטער אין איין פערבאנד אויף אזא אופן, אז זייער טהעטיגקייט
זאל פארקומען מיט א בעשטימטען סדר, מיט א געוויסען פלאן,
וועלכער זאל ווערען אויסגעארבייט אין איין ארט, אין צענטר.

צווישען די אויפגאבען, וואס די פראפעסיאנעלע פעראיינען
שטעלען זיך, געפינען זיך אזעלכע וועלכע די ארטיגע אבטהיילונגען
וואלטען ניט געווען אים שטאנד צו ערפילען אליין אהן דער הילף
פון די ארטיגע אבטהיילונגען פון אנדערע פראפעסיאנעלע פער־
איינען. לאמיר נעהמען למשל די קולטורעלע אויפגאבען. ס'וואלט
געווען ניט נאר די קרעפטען פאר יעדען ארטיגען פראפעסיאנעלען
פעראיין בעזונדער צו גרינדען א געהעריגע ביבליאטהעק, א לעזע־
צימער, לעקציעס א. ד. גל. דאס זעלבע קען מען זאגען וועגען
אויסקונפטס־ביוראען, וועגען זאמלען סטאטיסטיק פון די שטרייקען
און פון די ארבייטס־לאגע; דאס אלץ נויטהיגט זיך אין ספעציעלע
קרעפטען, וועלכע קענען ניט אויסגעהאלטען ווערען דורך יעדען
ארטיגען פראפעסיאנעלען פעראיין בעזונדער. עס איז דעריבער
נויטהיגענדיג, אז אלע פראפעסיאנעלע פעראיינען פון איין ארט
זאלען זיך פעראייניגען אויף געוויסע צוועקען און בילדען, ווי מען
רופט עס, א קארטעל. כדי ס'זאלען ניט פארקומען קיין רייבונגען
צווישען די קארטעלען און צענטראלע ביוראען, דארפען די
קארטעלען האבען נאר אזעלכע אויפגאבען, וועלכע יעדער ארטיגער
פעראיין בעזונדער האט; זיי טארען זיך ניט פערנעהמען מיט א.א.

טהעטיגקייט, וועלכע געהערט צו דער קאמפעטענץ פון די צוזאמענפאהרען און צענטראלע ביוראען, ווי למשל אמבייטען די סטאטוטען פון די ארטיגע פראפעסיאנעלע פעראיינען, פראקלאמירען שטרייקען א. ז. וו.

V.

די פראפעסיאנעלע בעוועגונג און די סאציאלדעמאקראטיע.

די פראפעסיאנעלע פעראיינען גיבען דעם ארבייטער די מעגליכקייט צו קעמפפען פאר א בעסערע עקאנאמישע לאגע, אבער מיט זיי אליין קען זיך דער ארבייטער ניט בענוגענען. מיר האבען שוין אויבען אנגעוויזען אויף די וויכטיגקייט פון פאליטישע פרייהייט פאר'ן ארבייטער. פעראיינס־פרייהייט, פערזאמלונגס־פרייהייט, פרעס־פרייהייט—דאס זענען דעם ארבייטער אזוי נויטיג, ווי לופט און ליכט. דער ארבייטער דארף וויעדער האבען די מעגליכקייט צו ווירקען אויף די געזעצגעבונג; ער נויטיגט זיך דעריבער אין אזא פאליטישע סיסטעם, וואו די געזעצען זאלען ארויסגעגעבען ווערען ניט לויט דעם בעפעהל פון איין מענש, נאר דורך א פערזאמלונג, וואס זאל זיין אויסגעקליבען פון גאנצען פאלק, דורך א פארלאמענט. פאליטישע פרייהייט, פאליטישע רעכטען פאלען אבער ניט אראב פון הימעל; זיי מוז מען ערקעמפפען. דער ארבייטער נויטיגט זיך דעריבער אין אזא ארגאניזאציע, וועלכע זאל זיך שטעלען פאר איהר אויפגאבע דערשלאגען זיך מעהרער פאליטישע רעכטען, בעסערע געזעצען פאר'ן ארבייטער, ער נויטיגט זיך אין א פאליטישע ארגאניזאציע.

אבער כדי די פראפעסיאנעלע פעראיינען און די פאליטישע ארגאניזאציע פון ארבייטער זאלען ווערען א מעכטיגעס געוועהר אין די הענד פון פראלעטאריאט, דארף זייער טאקטיק טראגען דעם כאראקטער פון א קלאסען־טאקטיק, זייער קאמפף דארף האבען אויף זיך דעם שטעמפעל פון א קלאסען־קאמפף. לאמיר דאס ערקלעהרען דייטליכער.

די פראפעסיאנעלע פעראיינען גיבען דעם ארבייטער די מעגליכקייט צו קעמפפען פאר א בעסערע עקאנאמישע לאגע, אבער דיזען קאמפף קען מען פיהרען אויף פערשיעדענע אופנים. די פראפעסיאנעל ארגאניזירטע ארבייטער קענען פיהרען אזא קאמפף, וועלכער וועט, אמת, אויף א געוויסע צייט פערבעסערען

זייער לאגע, אבער ווערט דורך דעם מאכען ערגער די לאגע פון די אונארגאניזירטע ארבייטער. זיי קענען, למשל, קעמפפען דערפאר מען זאל ניט דערלאזען צו דער ארבייט קיין אינארגאניזירטע ארבייטער און אין דער זעלבער צייט שטעלען גרויסע שוועריגקייטען ביים אריינטרעטען אין פראפעסיאנעלען פעראיין. דער רעזולטאט פון א א קאמפף קען ברינגען קליינע מאטעריעלע ניצען די פראפעסיאנעל ארגאניזירטע ארבייטער, זייער מאטעריעלע לאגע וועט זיך אויף א געוויסען גראד פערבעסערען, אבער דיזע פערבעסערונג וועט פארקומען אויף דעם חשבון פון דער אינארגאניזירטער ארבייטער-מאסע.

א פאלשע טאקטיק קען אויך פיהרען די פאליטישע ארגאניזאציע פון ארבייטער. צווישען די רייכע קלאסען נופא קומען אפט פאר סכסוכים, זייערע אינטערעסען זיינען אויך ניט איבעראל די זעלבע. עס קומט גאנץ אפט פאר מחלוקות צווישען די אינדוסטריעלע קאפיטאליסטען און ערד-בעזיטצער, און יעדער פון דיזע קלאסען שטרעבט ארײנצוכאפען די פאליטישע מאכט אין זיינע הענד, כדי צו בעשאפען אזעלכע געזעצען, וואס זיינען פאר איהם גינסטיג און צו פערניכטען יענע געזעצען, וועלכע לאזען איהם ניט פריי אנזאמלען רייכטהום. און יעדער פון דיזע קלאסען וויל דעריבער האבען וואס מעהרער פארשטעהער אין פארלאמענט, און יעדער פון דיזע קלאסען חנפה'ט זיך צו די ארבייטער, כדי צו בעקומען זייערע שטימען אויף די וואהלען. יעדער פון זיי זאגט צו דורכפיהרען אין פארלאמענט געזעצען, אין וועלכע דאס ארבייטענדע פאלק נויטיגט זיך, און די פאליטישע ארגאניזאציע פון די ארבייטער קען זיך לאזען איינרעדען און ארײנפאלען אין נעטץ פון די בורזשואזע קלאסען. זי קען ביי די וואהלען זיך אין גאנצען אנטזאגען ארויסצושטעלען אייגענע קאנדידאטען און אונטערשטיצען די קאנדידאטען פון א געוויסע בורזשואזער פארטיי. איהר קען זיך אויסרוכטען, אז עס איז א סך צוועקמעסיגער אונטערצושטיצען יענע בורזשואזע פארטיי, וועלכע האט א גרויסע ווירקונג אויף די געזעצגעבונג און וועלכע איז דעריבער אים שטאנד אויך צו ווירקען לטובת די ארבייטער, איידער איינצורייסען מיט דיזער פארטיי און דורכצופיהרען אין פארלאמענט אייגענע דעפוטאטען, וועלכע וועלען דארטען זיין מאכטלאז און וועלען גאר נישט קענען שאפען פאר'ן ארבייטער.

אויב די פראפעסיאנעלע פעראיינען שטעלען זיך זייער אויפגאבע ערקעמפפען א בעסערע עקאנאמישע לאגע פאר די ארבייטער אין דער איצטיגער געזעלשאפט, דארפען זיי דערביי ניט פערגעסען אן דעם ענדציעל פון דער ארבייטער־בעוועגונג און טארען דעריבער ניט אנווענדען אזעלכע קאמפפס־מיטלען, וועלכע צישפאלטען דעם ארבייטער קלאס אויף צוויי פיינדליכע לאגערן.

און וואס בעשטעהט דאס ענדציעל פון דער ארבייטער־בעוועגונג? אנ'ענטפער אויף דערויף גיט אונז די סאציאלדעמאקראטישע לעהרע. זי ערקלעהרט אונז, אז די אורזאכע פון דעם ארבייטערס עקאנאמישער און פאליטישער פערשקלאפונג ליגט אין דעם, וואס די ארבייטער, ניט האבענדיג קיין אייגענע ווערק־צייג און פראדוקציאנס־מיטלען, זענען גענויטהיגט צו פערקויפען זייער ארבייטס־קראפט פרעמדע, זענען גענויטיגט זיך צו פערדינגען ביי יענע, וועלכע האבען יע ווערק־צייג און פראדוקציאנס־מיטלען; וואס דיזע קויפער פון ארבייטס־קראפט, דיזע אייגענטהימער פון פראדוקציאנס־מיטלען בענוטצען זיך מיט זייער אייגענטהום אויף ארויסציהען פון לוין־ארבייטער וואס מעהרער הארעוואניע, ווייל דעם ארבייטערס הארעוואניע איז זייער איינציגער לעבענסקוואל. די סאציאלדעמאקראטישע לעהרע זאגט ווייטער, אז כל זמן די ווערק־צייג און פראדוקציאנס־מיטלען וועלען געהערען צו יחידים און ניט צו דער גאנצער געזעלשאפט, וועלען עקזיסטירען פערטעגענדע און אונפערמעגענדע, וועלען דיזע פערמעגענדע עקספלואטירען די ארעמקייט פון די אונפערמעגענדע, וועט אויף איין זייט עקזיסטירען רייכטהום, וואוילטאג און לוקסוס, אויף דער אנדערער — ארמוט, נויט און עלענד.

אין אבשאפען דיזע געגענזאצען זענען ניט אים שטאנד די פראפעסיאנעלע פעראיינען. אין דעם ערשטען קאפיטעל האבען מיר געבראכט איניגע ציפערן, וועלכע בעווייזען גאנץ קלאהר, אז די רייכע קלאסען בעקומען וואס ווייטער אלץ א גרעסערען טהייל אין דעם געזעלשאפטליכען רייכטהום און אז דער געגענזאץ צווישען די ארבייטענדע און רייכע קלאסען ווערט דעריבער אלץ גרעסער. נאר דאס איז נאך וועניג. די פראפעסיאנעלע פעראיינען זענען אפילו ניט אים שטאנד צו פערניכטען דעם הונגער און דלות צווישען די ארבייטענדע קלאסען, ווייל זיי זענען ניט אים

שטאנד אויסצוראטען די רעזערוו-ארמעע, און נאר יענע, וואס לײדען פון וויסענשאפטליכער בלינדהײט און בורזשואזער קורצזיכטיגקייט קענען מיינען, אז די פראפעסיאנעלע פעראיינען קענען לעזען די ארבייטער-פראגע און אבשאפען די עקאנאמישע פערשקלאפונג פון די ארבייטער.

די בעפרייאונג פון די ארבייטער קען אנקומען נאר צוזאמען מיט דער פערניכטונג פון פריוואט-אייגענטהום אויף ווערקצייג און פראדוקציאנס-מיטלען, נאר מיט דעם כאציאליזם. דאס איז דאס ענדציעל, צו וועלכען ס'דארפען שטרעבען די ארבייטער-ארגאניזאציעס, דאס איז דאס ענדציעל, אן וועלכען עס טארען אויך ניט פערגעסען די פראפעסיאנעלע פעראיינען. אין זייערע שטרעבונגען צו דיזען ציעל זענען די ארבייטער איינזאם. די אלע בורזשואזע פארטייען, וועלכע זענען געגרייט אונטערצוהנפה'נען די ארבייטער און א מאל אויך צו געבען א קליינע, אונבעדייטענדע הנחה, כדעטען ארויס געגען די זעלבע ארבייטער בעוואפענט פון קאפ ביז די פיס, ווי יענע הייבען זיך אן אונטערצוגראבען אונטער דאס „הייליגע' פריוואט-אייגענטהום. דאן פאלט אראב די ליבעראלע מאסקע, דאן איז איים מיט אלע שיינע פראזען וועגען יושר און גערעכטיגקייט די ארבייטער זענען אנגעוויזען אויף זייערע אייגענע קרעפטען, אויף די קרעפטען פון די ארבייטער-מאסען, אויף די קרעפטען פון ארבייטער-קלאס.

די כאציאל-דעמאקראטיע זאגט דעריבער, אז די בעפרייאונג פון די ארבייטער איז די זאך פון די ארבייטער זעלבסט און, שטעלענדיג זיך פאר אנ'אידעאל פערווירקליכען דעם כאציאליזם, ערקלעהרט זי, אז דיזער אידעאל וועט פערווירקליכט ווערען אלץ גיכער, וואס בעוואוסטזיניגער ס'וועט זיין דער פראלעטאריאט איבער זיינע ווייטסטע ציעלען, וואס דייטליכער ס'וועט זיין דער קלאסען-שטעמפעל אויף זיינע ארגאניזאציעס און אויף זיין קאמפף, וועלכען ער פיהרט פאר זיינע נאהענטסטע ציעל'ען.

זיין קלאסען-קאמפף, וועלבער איז אין דער זעלבער צייט זיין בעפרייאונגס-קאמפף, מוז דער פראלעטאריאט פיהרען אויף פערשיעדענע געביעטען, ווי אויפ'ן גייסטיגען, אזוי אויפ'ן פאליטישען און עקאנאמישען. ער מוז אראבווארפען פון זיך די גייסטיגע קייטען פון דער בורזשואזיע, אראבשאקלען פון זיך איהרע טעאריעס און מאראל, ווייל נור א פערשטענדיגער קען בעוואוסטזיניג שטרעבען צו א ציעל. ער מוז האבען פאליטישע רעכטען, כדי

פריה צו ענטוויקלען זיינע קרעפטען, ער מוז ערקעמפפען פאר זיך א בעסערע מאטעריעלע לאגע, ווייל נאר א פהיזיש שטארקער קען האבען דעם מוטה צו קעמפפען פאר ווייטערע און העכערע אידעאלען. דער ציעל פון פיעלזייטיגען פראלעטארישען קאמפף דארף זיין ניט נאר בעשאפען פאר'ן ארבייטער גינסטיגערע לעבענס־בעדינגונגען; ער דארף האבען אין זיך נאך א מעלה: וועקען דעם בעוואוסטזיין פון די ארבייטער־מאסען, פעסטער שליסען זייערע רייהען, מאכען זיי דרייסטער, מוטהיגער.

די אויפגאבע פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען איז פיהרען דעם קלאסען־קאמפף אויפ'ן עקאנאמישען געביעט; זייער טאקטיק דארף דעריבער האבען אין זיך די נויטווענדיגע אייגענשאפטען פון דיזען קאמפף; זיי דארפען ווענדען זייער אויפמערקזאמקייט ניט נור אויף דעם איצטיגען מאמענט, נאר אויך אויף די ווייטערדיגע ציעלען פון דער ארבייטער־בעוועגונג און זיך איבערלעגען אויף וויפיעל דיזער אדער יענער טאקטישער שריט וועט מאכען ברייטער די געדאנקען־וועלט פון די ארבייטער, פערשטארקען זייער סאלידאריטעט און די פאזיציע פון גאנצען פראלעטאריאט. אלס א קלאסען־ארגאניזאציע, וויעדער, קענען די פראפעסיאנעלע פעראיינען ניט זיין אבגעריסען פון די ס'איבריגע קלאסען־ארגאניזאציעס פון פראלעטאריאט; זיי קענען זיך ניט פערמאכען אין זייער ריין פראפעסיאנעלער בעוועגונג און קוקען אויף זיך ווי אויף דאס איינציגע אויסלעזונגס־מיטעל פון אלע מכות. זיי מוזען זיין פערבונדען מיט די ס'איבריגע פראלעטארישע ארגאניזאציעס דורך די סאציאל־דעמאקראטישע פארטיי, די ציעלבעוואוסטע אנפיהרערין פון פראלעטאריאט אין זיין בעפרייאונגס־קאמפף. דיזע פערבינדונג דארף זיך אויסדריקען אין דעם, וואס די ארבייטער, וועלכע ווילען אריינטרעטען אין פראפעסיאנעלען פעראיין, דארפען אנערקענען דעם פרינציפ פון פראלעטארישען קלאסען־קאמפף און די אנפיהרונג פון דער סאציאל־דעמאקראטיע מיט דער טהעטיגקייט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען. בנוגע צו דער ארגאניזאציאנס־פארם וועט זי זיך אויסדריקען אין דעם, וואס אין די איינריכטונגען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען וועלען נעהמען אנטהייל מיט שטים־רעכט פערטרעטער פון דער סאציאלדעמאקראטישער פארטיי. קירצער גערעדט הייסט עס, אז די פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען זיין ניט קיין נייטראלע, נאר פארטייאישע.

עס קען זיך אויסדוכטען, אז דאס אנערקענען דעם פרינציפ פון קלאסען-קאמפף און די איינפיהרונג פון דער סאציאל-דעמאקראטיע איז נאר א פארמעלער, א פאפירענער, אז אזא פארמעלע אנערקענונג קען קיין שום איינפלוס ניט האבען אויף די טהעטיגקייט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען, אויף זייער ווירקליכע, אמת'ע פערבינדונג מיט דער סאציאלדעמאקראטישער פארטיי. דאס איז אבער ניט ריכטיג. די פראפעסיאנעלע פעראיינען, פיהרענדיג אנ'אלטעגליכען און מעהרסטענטהיילס א קליינליכען קאמפף מיט די אונטערנעהמער, — א קאמפף, וועלכער שלינגט איין זייערע אלע קרעפטען, זענען גענייגט צו קוקען אויפ'ן פראפעסיאנעלען קאמפף ווי אויף דעם עיקר פון דער ארבייטער-בעוועגונג. אלץ, וואס עס געהט ניט אריין אין זייערע דירעקטע אויפגאבען זענען זיי גענייגט אבצושטופען פון זיך ווי א זאך, וואס איז צו זיי ניט נוגע. אזעלכע גאנץ-נאטירליכע טענדענצען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען קענען שטערען, און אין אנדערע ערטער שטערען זיי טאקי, דער ענטוויקלונג פון סאציאלדעמאקראטישען בעוואוסטזיין ביי די פעראיינס-מיטגליעדער. ארויסגעהענדיג פון דעם שטאנדפונקט, אז וואס מעהרער מיטגליעדער זיי ווילען האבען, אלץ מעכטיגער וועט זיין זייער ארגאניזאציע, שטרעבען די פראפעסיאנעלע פעראיינען צו צוציהען אין זייערע רייהען וואס מעהרער ארבייטער, און כדי מען זאל זיך ניט דארפען רעכענען מיט די איבערצייגונגען פון די מיטגליעדער, ערקלערט זיך דער פראפעסיאנעלער פעראיין פאר נייטראל צו אלע פארטייען. דאן מעגען שוין די מיטגליעדער זיין אויסגעשפראכענע אנארכיסטען, איבערצייגטע געגנער פון דער סאציאל-דעמאקראטיע; ווי באלד נאר זיי טראגען פינקטליך ארויין די מיטגליעדער-אבצאהלונגען, זענען פאר זיי אפען די טיהרען פון פראפעסיאנעלען פעראיין.

די רעזולטאטען פון אזא ברייטהערציגער אויפנאהמע קענען זיין פערשיעדען. ס'קענען זיך אנהייבען רייבונגען צווישען די פעראיינס-מיטגליעדער צוליעב זייערע פערשיעדענע פארטיי-איבערצייגונגען, — רייבונגען, וועלכע מוזען שטערען דער טהעטיגקייט פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען און וועלכע קענען ביי געוויסע פערהעלטניסען ברינגען צו א פארמעלער צושפאלטונג פון פעראיין לויט די פארטייען. דיעזע צושפאלטונג איז נאך ניט געפעהרליך; [illegible]

שטרייט צווישען פערשיעדענע פארטייען ברייננט שטענדיג ניטצען די ארבייטער-מאסען, פערברייטערענדיג זייער געדאנקען-וועלט, ענטוויקלענדיג זייער פאליטישען און קלאססען-בעוואוסט זיין, און די סאציאל דעמאקראטיע קען פון א'א שטרייט נאר געווינען. ס'קען אבער טרעפען, אז די פראפעסיאנעלע פעראיינען, מורא-האבענדיג פאר א צושפאלטונג, וועלען אין גאנצען ניט דערלאזען קיין דיסקוסיעס און דעבאטען וועגען פראגען, וועלכע קענען אויפרעגען געוויסע מיטגליעדער און אויפרייצען איין טהייל מיטגליעדער געגען דעם אנדערען. זיי קענען פערמאכען די טיהרען פאר א גאנצע רייהע פאליטישע, סאציאלע און טאקטישע פראגען, וועלכע פערשיעדענע פארטייען לעזען פערשיעדען. אזא טאקטיק קען זיין נאר שעדליך און קען נאר שטערען דעם קלאססען-קאמפף פון פראלעטאריאט. שוין ניט רעדענדיג וועגען דעם, וואס די בימה פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען וועט דאן ניט קענען אויסגענוצט ווערען פאר די סאציאלדעמאקראטישע אגיטאציע, וואס די קולטורעלע אויפגאבען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען וועלען דאן ערפיעלט ווערען העכסט איינזייטיג, קען דיזע טאקטיק ווירקען אויף דעם כאראקטער און ריכטונג פון דער פראפעסיאנעלער טהעטיגקייט נופא. ארויסטרייבענדיג די סאציאלדעמאקראטישע פראפאגאנדע, וועלכע דארף ענטוויקלען און פערשטארקען דעם סאציאל-דעמאקראטישען גייסט אין דער גאנצער פראפעסיאנעלער טהעטיגקייט, פערגרעסערען די פראפעסיאנעלע פעראיינען די געפאהר פערזינקען צו ווערען אין די קלייניליכע, ענגע פראפעסיאנעלע אינטערעסען.

דער „בונד“ — די סאציאלדעמאקראטיע פון אידישען פראלעטאריאט — פערטהיידיגט דעריבער די מיינונג, אז יעדער ארבייטער, אריינקימענדיג אין פראפעסיאנעלען פעראיין, דארף אנערקענען דעם הויפט-פרינציפ פון דער סאציאלדעמאקראטיע, דעם קלאססען-קאמפף פון פראלעטאריאט און די פראפעסיאנעלע פעראיינען דארפען אנערקענען די אנפיהרונג פון דער סאציאלדעמאקראטיע (די אידישע פראפעסיאנעלע פעראיינען — די אנפיהרונג פון „בונד“) ד. ה., אז די פראפעסיאנעלע פעראיינען זאלען זיין ניט נייטראלע, נאר פארטייאישע. אמת, דיזע פאדערונג פארמאכט די טיהרען פון פראפעסיאנעלען פעראיין פאר איבערצייגטע געגנער פון דער סאציאלדעמאקראטיע און פערקלענערט דערמיט די צאהל מיטגליעדער; דערפאר אבער גיט זי די מעגליכקייט דער סאציאלדעמאקראטיע אויס-

צוזאמצען אין פילען מאס די פראפעסיאנעלע ארגאניזאציע פאר די ווייטערע ציעלען פון דער ארבייטער-בעוועגונג און אויסשמיעדען פון זיי א מעכטיגעס געווער פון קלאסען-קאמפף.

בנוגע צו דער ארגאניזאציאנס-פארם — זאגען מיר ווייטער — דארף זיך די פערבינדונג פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען מיט דער סאציאלדעמאקראטיע אויסדריקען אין דעם, וואס אין די איינריכטונגען פון די פעראיינען נעהמען אויך אנ'אנטהייל די פערטרעטער פון דער סאציאלדעמאקראטיע (אין די אידישע פראפעסיאנעלע פעראיינען — די פערטרעטער פון „בונד"). נאכדעם, וואס מיר האבען געזאגט וועגען די אויפגאבען פון די פראפעסיאנעלע פעראיינען און וועגען דעם ארט, וועלכען די פראפעסיאנעלע ארגאניזאציע דארף פערנעהמען צווישען די ס'איבעריגע קלאסען-ארגאניזאציעס פון פראלעטאריאט, ווערט אזא ארגאניזאציאנס פערבינדונג זעלבסטפערשטענדליך. די פראפעסיאנעלע ארגאניזאציע איז נאר אנ'ארגאן פון איין מעכטיגען ארגאניזם, פון דעם בעוואוסטזיניגען פראלעטאריאט און קען דעריבער נארמאל פונקציאנירען נאר דאן, ווען ער איז פערבונדען מיט דעם קאפ פון דיזען פראלעטאריאט, מיט דער סאציאלדעמאקראטיע. אזא ארגאניזאציאנס-פערבינדונג ווערט נאך ווייטער אלץ נויטווענדיגער צוליעב דעם, וואס דער קאמפף צווישען פראלעטאריאט און בורזשואזיע ווערט וואס ווייטער אלץ שארפער און ס'ווערט דעריבער שווערער צו פיהרען א קאמפף נאר אויף איין געביט. ס'ווערט אלץ נויטווענדיגער צוזאמענצוציהען אלע ארגאניזאציעס פון בעוואוסטזיניגען פראלעטאריאט אין איין מעכטיגער און קאמפפספעהיגע ארמעע.

די נויטווענדיגקייט פון אזא ארגאניזאציאנס-פערבינדונג האט זיך שוין פון אנהייב אן ארויסגעוויזען ביי אונז אין רוסלאנד. דער לאנגיעהריגער בלוטיגער קאמפף, וועלכען דער רוסלענדער פראלעטאריאט פיהרט פאר זיינע פאליטישע רעכטען, פאדערט די אנשטרענגונג פון אלע ארגאניזירטע פראלעטארישע קרעפטען. אונזערע קאמפפס-מיטלען קענען דערגרייכען זייער ציעל נאר דאן, ווען זיי וועלען אנגעווענדעט ווערען דורך גרויסע פאלקסמאסען (פאליטישער שטרייק און אנדערע מאסען-ארויסטרעטונגען). די ארבייטער-ארגאניזאציעס דארפען דעריבער זיין ענג פערבונדען צווישען זיך, זיי מוזען פעראיינט מארשירען און פעראיינט שלאגען.